Lupta contra bălăriilor

Lupta împotriva bălăriilor este foarte grea în lumea agricultorilor, hărţuiţi dealtfel în diverse lupte cu elementele naturei si cu nestatornicia timpului .

Distrugerea buruenilor necesită anual milioane de ore de muncă şi milioane, chiar miliarde de lei. Bălăriile cresc pe terenurile de cultură mult mai repede şi mai mari, decât pe un loc necultivat şi distrugerea lor este cea mai grea muncă în lumea agricultorilor. Muncă zadarnică, fără nici un rost de fapt, risipind energii şi mijloace, care, plasate în mod practic, ar produce rezultate mai pozitive pentru economia mondială.

De curând s'a găsit un mijloc preventiv,

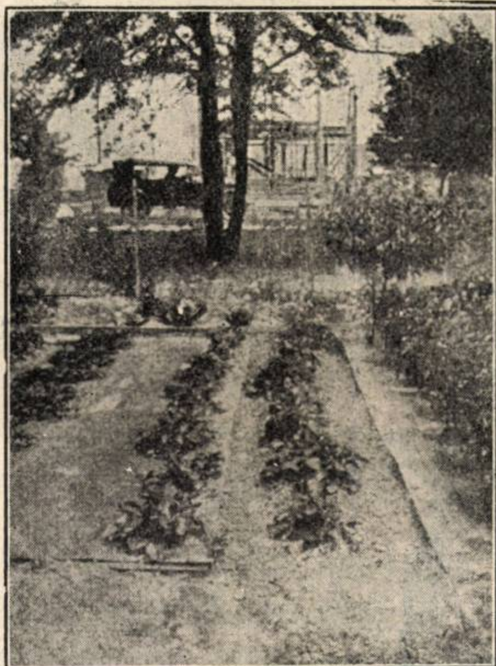

PLANTAŢIUNE SUB CARTON ASFALTAT: Terenul se acoperă cu carton asfaltat, în care se practică găuri. La stânga: **căpşuni;** In mijloc: **plantaţiune liberă;** la dreapta: **cartofi**

pentru a asigura dispariţia acestor plante, mijloc care totuş nu va împiedeca desvoltarea culturilor câmpeneşti sau de grădină. Eficacitatea lui este atât de evidentă, încât toată lumea se întreabă, pentru ce n'a fost aplicat până acum. Metoda este următoarea:

Pentru a opri creşterea buruenilor, se acoperă terenul de cultură cu carton asfaltat, iar plantele sunt sădite în pământ prin găuri practicate în suprafaţa cartonului.

In acest mod se ia pământului acoperit, lumina şi aerul aşa că celelalte plante, — în afară de cele sădite la suprafaţă, — nu au putinţa să mai răsară.

Această metodă a fost aplicată prima dată la plantaţiunile de ananas din America şi rezultatele au fost că dela sădirea lor şi până la cules n'a mai fost nevoie de nici o îngrijire. Astăzi se întrebuinţează în plantaţiunile de mai sus, carton asfaltat în valoare de miliarde de lei şi rezultatul este că în loc de scumpete, conservele de ananas, s'au eftenit simţitor.

Deasemenea cultura zarzavaturilor, se face cu rezultate mult mai mulţumitoare prin această metodă şi grădinile americane, o aplică de mulţi ani. S'a constatat, că prin acoperământul de carton asfaltat buruenile nu pot răsbate, — fiind astfel condamnate, — aşa

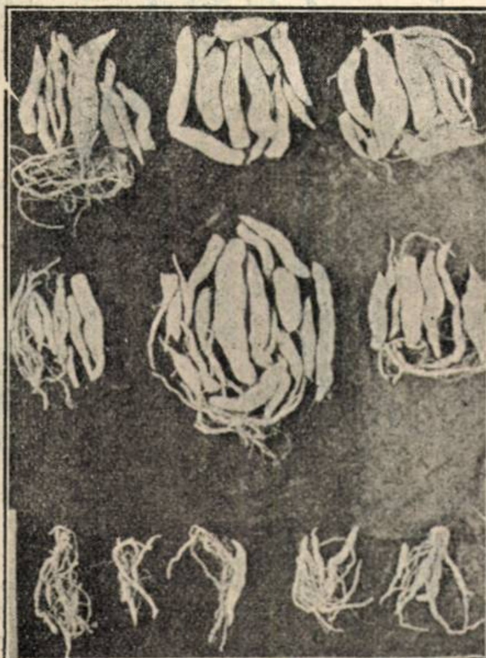

Fotografia de mai sus, reprezinta: jos: napi plantaţi liber şi sus: acelaş fruct, plantat sub carton asfaltat. Diferenţa de volum, este evidentă

că zarzavaturile sau plantele sădite în găurile practicate în cartonul asfaltat, sunt singurele care primesc aerul, lumina şi — prin dispariţia buruenilor, — toate substanţele hrănitoare din pământ.

Câştigurile materiale, sunt — aplicând această metodă — mult mai mari ca în mod obişnuit, prin faptul că legumele şi zarzavaturile sunt mult mai desvoltate.

Afară de acestea, acoperirea pământului de cultură cu carton asfaltat, permite pământului menţinerea unei umidităţi permanente şi absorbirea mult mai puternic a razelor soarelui. Bacteriile pământului, nu numai că nu sunt împiedecate prin acoperire, dar aceasta le ajută chiar să formeze substanţele hrănitoare, necesare plantelor folositoare, care se desvoltă atât de repede şi de bine, încât într'o singură perioadă de cultură, se pot culege două recolte.

Ceva mai mult: Cu acest sistem se pot cultiva mai la nord, plante care cresc şi se desvoltă normal numai în regiunile sudice.

Ridichi, castraveţi, dovleci, pepeni, salată, cartofi, etc., crescute sub protectiunea cartonului asfaltat, au dat recolte duble până la triple, mazărea de patru ori recolta obişnuită, iar spanacul, o cantitate de şase ori mai mare.

Pentru regiunile noastre însă, cu o climă atât de variabilă, acoperirea terenului cu carton asfaltat, nu poate da rezultate satisfăcătoare. Experienţe s'au făcut şi se caută acum o modalitate, de a se acoperi plantaţiunile cu un carton îmbibat cu o soluţie proprie pentru regiunile noastre.

Credem că producţiunile porumbului, — atât de ameninţat la noi de burueni, — ar da rezultate mult mai satisfăcătoare, dacă s'ar aplica sistema acoperirii terenurilor de cultură, cu carton asfaltat sau cu asbestul inferior, care se găseşte în Ardeal. La fel pentru sfecla de zahăr, hamei, pepeni, etc.

Experienţele s'ar putea face la şcolile de agricultură şi dacă vor da rezultate favorabile, — după cum suntem convinşi, — buruenile vor dispărea cu totul, ceeace va ajuta mult economia naţională.

Din cauza lipsei de spaţiu, vom publica în numărul viitor deslegările jocurilor pe luna Ianuarie 1929.

Domnii deslegători, sunt rugaţi insistent, a trimite deslegările jocurilor până la 10 ale lunii, spre a putea fi verificate la timp şi a le publica numele.

Curiozități

Cea mai înaltă casă din lume, construită numai pentru locuințe

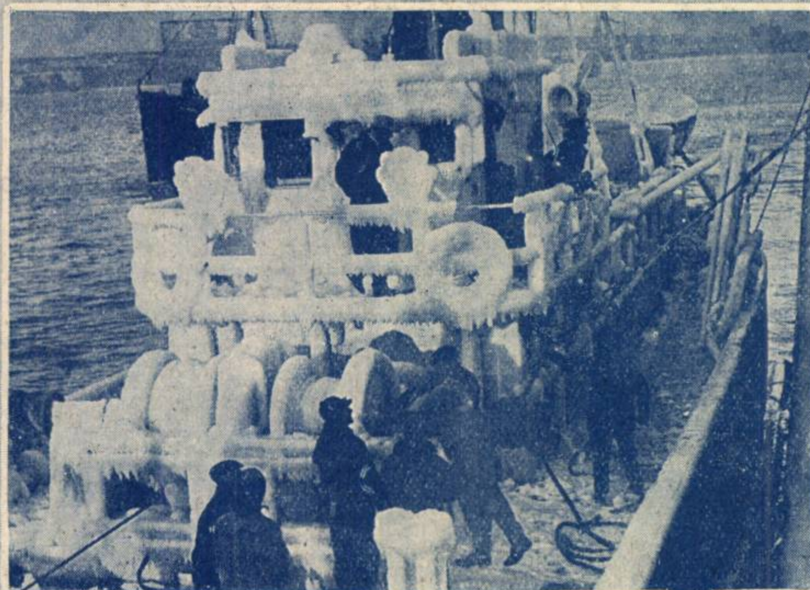

Puntea înghețată a unui vapor, în portul Hamburg.

Un concurs de „serviciu", pe acoperișul a două automobile, a fost organizat de curând la Paris.

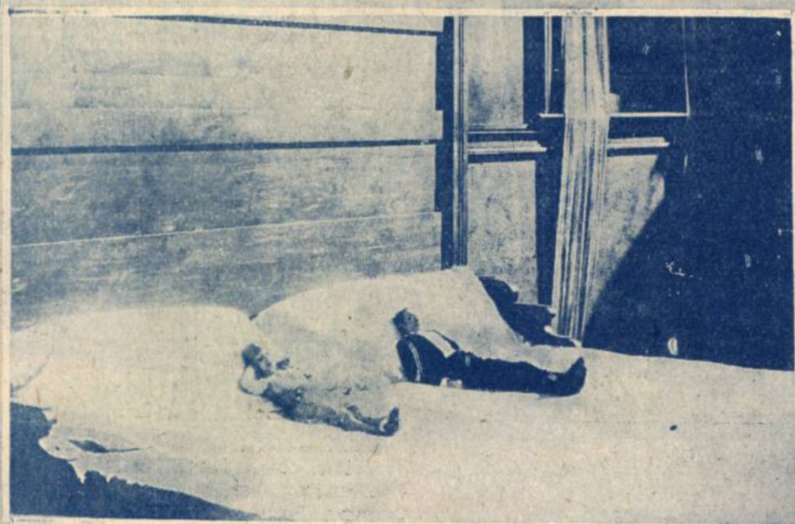

Nu este un pat uriaș, ci un truc cinematografic, foarte original

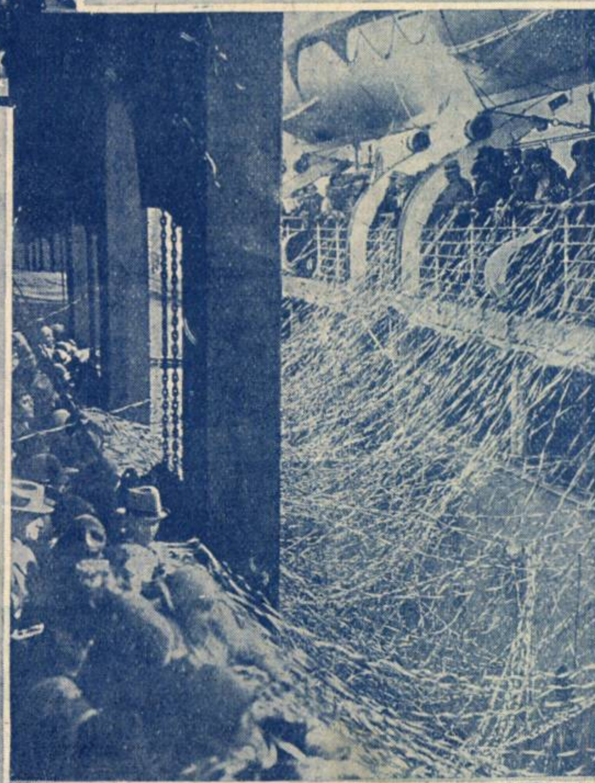

O perdea de serpentine, la plecarea unui vapor din New-York.

Oameni fapte și idei

Prima lecție de golf.

Baronul Hühnefeld, unul din eroii traversării Atlanticului spre America, pe bordul avionului „Bremen" a murit săptămâna trecută în urma unei operații stomacale.

D-l Aristide Briand vorbind la telefon cu ministrul de externe al Braziliei, care a răspuns din Buenos Ayres (Argentina) (Foto Meurisse)

Un aparat electric pentru producerea febrei a fost experimentat cu succes la Berlin

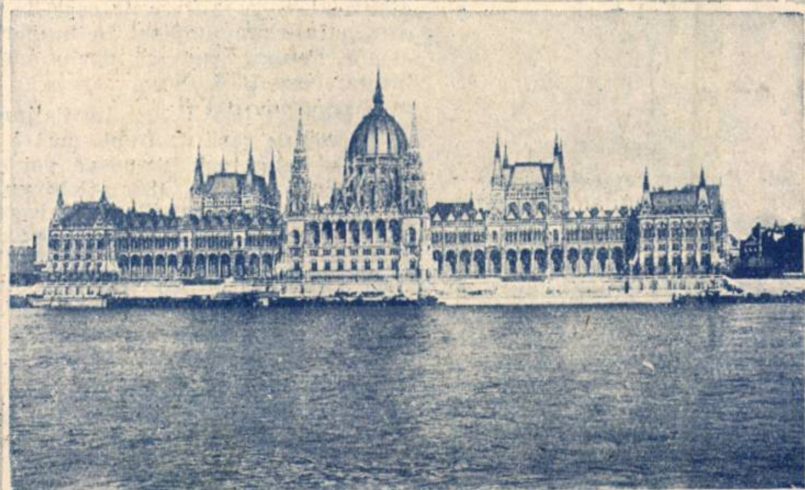

Primul muzeu parlamentar din lume a fost inaugurat în Parlamentul din Budapesta

Ecouri cinematografice

LA BERLIN s'a creiat un birou oficial pentru plasarea figuranților de cinematograf, dându-se astfel sfârșit, influențelor nefaste ale intermediarilor, cari exploatau fără scrupule pe toți figuranții, mai cu seamă pe figurante.

* * *

GRETA GARBO și-a reînoit contractul cu M.-G.-M., înainte de a pleca în Suedia, unde își petrece vacanța.

Viitorul său film va fi *„Tiger Skin"* *(Pielea de tigru)*.

LARS HANSON s'a decis însă, să rămână în Europa, astfel că nu se poate vorbi de o reînnoire a contractului său.

SE PARE că nu toți regisorii din America, împărtășesc dorința de a realiza filme sonore, căci iată ce veste ne-a sosit:

Eric von Strotheim, refuzând să introducă pasagii sonore în fi'mul *„Queen Kelly"*, *Gloria Swanson* l-a înlocuit cu *Edmond Goulding*.

TREI NOUI CĂSĂTORII se anunță: *Ben Lion* cu *Bébé Daniels*, *Bert Lytell* cu *Phyllis Harver* și *Harry Edwards* cu *Evelyn*

CA ȘI COLLEN MOORE. *Wilma Banky* se va retrage din studio. Dar pe când la *Collen Moore*, cauza este filmul vorbitor și retragerea e definitivă, la Wilma Banky, cauza nu se divulgă, dar pare a fi mai mult de ordin sentimental — și retragerea e pentru un timp limitat.

FAMILIA LUI VALENTINO

UN VAR a lui *Valentino*, anume *Cassio*, a găsit un angajament în America.

El era în excelente relații cu *Natașa Pambova*, fosta nevastă a lui Valentino, care în cursul voiajului ce l'a făcut cu bărbatul ei în Italia, a promis lui Cassio că se va ocupa de el.

Intr'adevăr, dânsa s'a ținut de promisiunea făcută și acum vom vedea pe Cassio apărând în două filme ce se turnează actualmente în America: unul obicinuit și altul vorbitor.

Cassio nu va purta pe ecran numele lui Valentino, el rămânând „Cassio".

Dar în acelaș timp se mai anunță că fratele lui Rudolph, anume Albert Valentino va face la Hollyvood un excelent debut alături de *Leatrice Joy*, într'un film intitulat *„La Folie des Tropiques"*.

Albert va purta numele lui Valentino, moștenind deci sceptrul și coroana decedatului său frate.

Cu acest prilej mai amintim odată cititorilor că adevăratul nume a lui Valentino este Guglielmi.

CEIACE NU S'A PREVĂZUT

IATĂ O VESTE care este cu atât mai actuală, cu cât discuția în jurul filmelor vorbitoare este pretutindeni în toiu.

Filmul vorbitor s'a izbit de o mare dificultate neprevăzută și anume:

Din pricina valului de frig care a bântuit în ultimele luni în America, cum de altfel și în celelalte țări, D-l *Samuel Goldwyn*, marele cineast american s'a văzut silit să oprească turnarea exterioarelor filmului vorbitor *„Childs: 15-e Avenue"*. — care turnare devenise imposibilă. (Childs este numele unui mare restaurant din New-York).

Gerul prea puternic a iritat întreaga atmosferă, astfel că și actorii s'au îmbolnăvit de guturai în toată regula.

Dacă s'ar fi continuat turnarea, iar vocea răgușită a actorilor ar fi fost înregistrată, aceasta producea un efect foarte displăcut.

Tot studioul s'a văzut deci imobilizat și singura soluție găsită a fost așteptarea ca artiștii să se vindece de boala produsă din cauza intemperiei.

In urma acestui fapt neprevăzut, d-l Samuel Goldwin și-a asigurat actorii filmului vorbitor pentru o sumă de 40.000 dolari.

Asta desigur nu va contribui la vindecarea gripei, dar în orice caz compania de producție a filmului, va pierde în viitor mai puține parale, când are să mai fie silită a înceta turnarea din pricini similare.

UN FILM CU ACTORI NEMAQUIAȚI

Noul fi'm francez *„Tu m'appartiens"* al lui *Alfred Machard*, care va fi terminat în curând de către metteur-ul en scene *Maurice Gleize*, a fost în întregime turnat pe peliculă pancromatică.

Actorii nu s'au folosit deastădată de nici un fel de maquillage.

Primele planuri au astfel meritul de a fi din această cauză de un real adevăr, al expresionismului pur, cele mai subtile nuanțe ale gândirii reflectându-se pe figurile neatinse de fard ale actorilor.

ION VIȚIANU
Redactor special la Paris

Nu poate să aștepte

AL. JILSON, vedeta din *„Jazzbandistul"* se plimba pe al VIII-lea bulevard din New-York, când căzu într'o groapă, în care câțiva lucrători își vedeau voinicește de treabă.

— Ce dracu faceți aci? strigă Jilson

— Construim o cale ferată subterană.

— A! — exclamă Jilson — și în cât timp va fi gata?

— In doisprezece ani!

La care Al. Jilson răspunde flegmatic.

— Nu vă grăbiți așa. Voi lua un taxi.

Poșta Cinefililor

Bendyt: „Niebelungii" au fost interpretați de Paul Richter, Margaret Schön, Teodor Loss, Hans Adalbert von Schletow, Gertrud Arnold, Rudolf Klein Rogge și Georg John. In „Lea Lyon" au apărut Ivan Mosjoukine și Mary Philbin. „Contesa Tatiana" din „Idiotul" a fost interpretată de Edith Benett.

Lonny: Lya Mara e de origină poloneză, dar e de naționalitate germană, locuește permanent în Berlin. Scrieți-i în limba germană. Răspunde.

Suzy: In străinătate nu veți putea începe decât ca figurantă și aceasta încă foarte greu, căci străinii sunt priviți cu ochi răi. Feriți-vă însă de școlile din Paris, care au o proastă reputație. Iată câteva case producătoare din Franța, în ordinea importanței lor: „France-Film", 13 Avenue Malakoff (Paris 16-é); „Societé de Fi'ms Historiques"; 39 Avenue de Friedland (Paris 8-é); „Societé des fi'ms Albatros", 26, Rue Fortuny (Paris 17-é); „Ciné-Alliance-fi'ms", 14 Avenue Trudaine (Paris 9-é); „Film d'Art" 11, Boul. des Italiens (Paris 2-é).

Brigitte: Lilian Harvey, Berlin Friedenau Düsseldorfstrasse 47. Cunoaște prea puțin franceza. Scrieți-i în germană sau engleză. Răspunde.

Costică și Traian: Gretta Niessen c/o The Standard-Casting Directory 616 Taft Building, Hollywood California U. S. A. Maria Minzenti, Berlin-Halensee, Kurfürstendamm, 217 Pension Sten. Alice Terry c/o Rex Ingram studio, Nice. Primei și ultimei le puteți scrie în limba franceză sau engleză. Celei de a doua, în limba germană. Alice Terry e căsătorită cu regisorul Rex Ingram.

An. Ferai: Wi'ma Banky, c/o United Artists studios, Hollywood, Calif., USA.

Harold Lloyd: Dina Gralla (Fray Eyre), Unter den Linden, 1 Hotel Adlon. Erna Morena, Händelstrasse 5 (N. W. 23); Maria Paudler, Albrecht-Aschillerstr. 59 (Halensee); Eliza la Porta Kurfürstendamm, 138 Toate Berlin. Le puteți scrie în limba germană, iar Elizei la Porta și în românește.

Castor: Vezi „poșta" din R. I. No. 4.

Jack B.: 1) N'a existat nici un conflict între cei doi foști parteneri. 2) George Carpentier, artistul, e una și aceeaș persoană cu boxeurul; 3) Lui John Gilbert îi puteți scrie în limba franceză sau engleză pe adresa c/o Metro-Goldwyn studios, Culver-City Calif., U. S. A. Are 34 de ani. 4) Iwan Mosjoukine are 40.

Lică Nicolaescu: Harry Piel, Berlin W. 15, Kostenzerstrasse 7. Filmele sale sunt editate de firma „Universum-Film" (UFA).

N. J.: Iwan Mosjoukine, c/o „Universum-Film" A. G., Berlin SW. 68 Kochstr. 6—8. Adresele caselor de filme din străinătate vă rugăm a le extrage din colecția R. I., unde au fost publicate în nenumărate rânduri, în această rubrică.

POPA ROMULUS. — Ramon Novarro: c/o Metro-Goldwyn studio, Culver City Calif., U. S. A. Adrese de case de filme din străinătate am publicat în numerile precedente. Pentru „cum să deviu artist de cinema", vezi R. I. No. 4.

I. DEMETRESCU. — In California sunt peste 100 de case de filme, deci e imposibil a vi le înșira aci. Totuș vă voi da câteva mai importante: Metro-Goldvyn, Culver City; E. „Universal-film", Universal City; First National Pictures, Burbank; United Artists, Hollywood. Toate Calif, U. S. A.

D. COSMESCU. — Adresa lui Harry Piel o găsiți într'un număr trecut. Ii puteți scrie în l. germană.

BETTY SONTAG. — 1) Elizei la Porta îi puteți scrie în l. română sau germană. 2) Nu, nu, Dolores del Rio n'a murit. 3) Clara Bow nu-i căsătorită. 4) Până în prezent Wilma Banky n'a divorțat. 5) Arlette Marchal: Paris (XVII-é), 34, rue Guyot. 6) Louisse Brooks: c/o Paramount, Hollywood, California, U. S. A.

Rubrica Cinematografică

Figurile Ecranului

Collen Moore

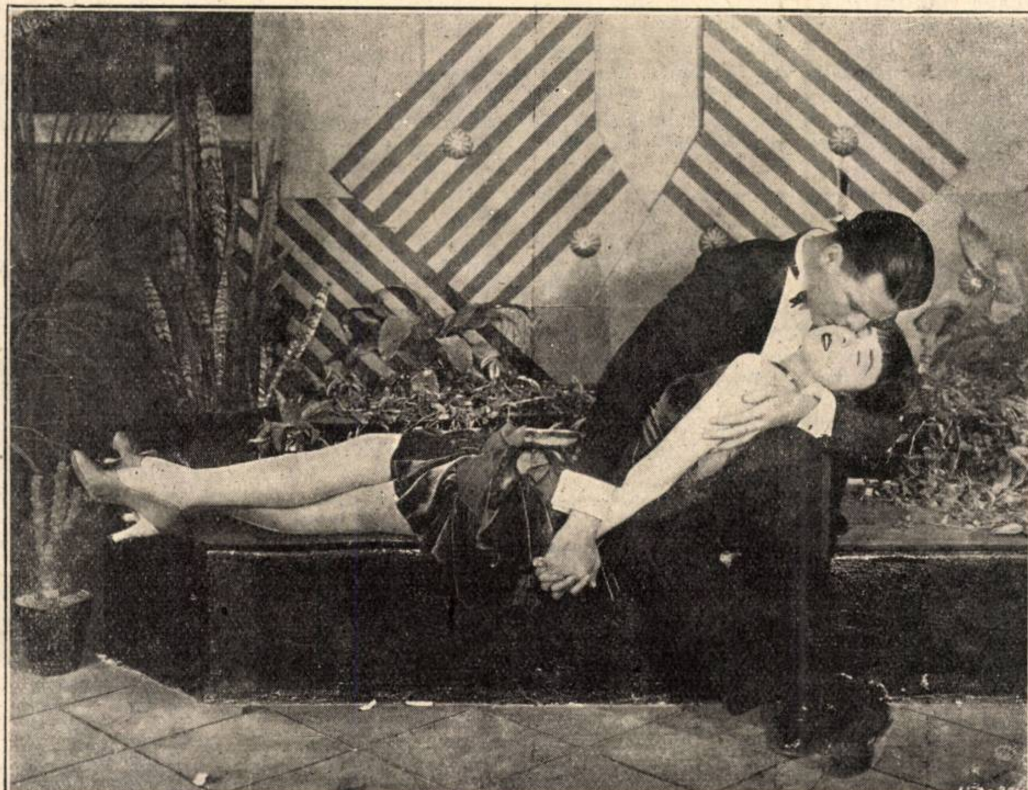

COLLEN MOORE, celebra vedetă americană într'o scenă admirabilă, cu partenerul ei favorit ANTONIO MORENO

S'A NĂSCUT acum 21 de ani, în Port-Huron din statul Michigan. In timp ce făcea conservatorul, fu subjugată de cinematograf şi se decise a abandona teatrul, pentru studio.

Dar la Hollywood sunt mii de figurante şi multe din ele, n'au nici ce mânca.

Printre acestea era şi Collen. Rar când turna 2—3 zile, pentru nimica toată.

Intr'o zi, un unchiu al ei, care era directorul unui mare ziar, îi propuse să o ajute, intervenind pentru angajarea ei. Dar ea îi răspunse hotărâtă:

— „N'am nevoe de ajutorul d-tale; m'am decis să devin prin puterea mea de muncă, artistă de cinema".

A debutat în mici roluri, în filmele lui Griffith, care îi urmăria jocul cu interes; iar mai târziu marele regisor îi încredinţă şi roluri mai importante.

Dar filmele care au făcut-o cunoscută în întreaga lume, sunt cele produse de „First National", pentru care a jucat până acum, căci Collen Moore s'a hotărât să se retragă din cinematograf.

Cauza acestei retrageri, este marele avânt pe care l-a luat filmul vorbitor în America şi care a făcut multe griji celebrei vedete.

Desigur că milioanele ei de admiratori, o vor regreta. Un singur om însă, va fi fericit: John Mc. Cormick, *soţul ei.*

Jackie Coogan e amorezat

DRAGOSTEA a început să-l gâdile şi pe Jackie Coogan. Doar are şaisprezece ani. Şi obiectivul amorului său înflăcărat e o dansatoare londoneză, Miss **Dorothea Smiler.** Ne mai putându-şi ţine ascunsă dragostea, el s'a destăinuit părinţilor şi le-a spus că se va căsători „cu orice preţ" cu această „drăgălaşă blondină".

Toate silinţele părinţilor de a scoate din capul lui Jackie, aceste năzbâtii, au fost zadarnice. El nu vrea să cedeze şi cere ca imediat după ce va expira contractul cu Berlinul, să se înapoieze la Londra. Iar dacă ei nu vor accepta să se însoare cu Miss Dorothea, el va părăsi această lume „mizerabilă".

In cele din urmă, tatăl a consimţit, dar cu condiţia că nunta nu va avea loc decât peste patru ani, când Jackie va împlini 20 de ani.

Patru ani! Câte amoruri nu-i vor săgeta inima?!?

Date statistice în legătură cu cinematografia americană

CAPITALUL mondial investit în industria cinematografică, atinge suma de 4 miliarde dolari (640.000.000.000 lei). In Statele-Unite această industrie vine a treia în importanţă, cu un capital de 1.500 milioane de dolari (240.000.000.000 lei). Inaintea ei vine industria conservelor şi a automobilelor.

350.000 de persoane trăesc după urma cinematografului, dintre care 30.000 la Hollywood. In acest oraş cinematografic 750 de artişti şi artiste de primul rag câştigă o sumă totală de 800.000 dolari (128.000.000 lei) pe săptămână; iar 100 de „staruri" primesc săptămânal 450.000 dolari (72.000.000 lei).

Cel mai mare cinematograf din Statele-Unite e „Roxy" care e vizitat anual de 6.500.000 de persoane şi care într'o singură 6.500.000 de persoane şi care într'o singură săptămână a încasat 1'4.000 dolari (23.040.0000 lei).

Unde mergem?

ELEGANTA sală **„SELECT" reprezintă frumosul film** „Amantul de carton" **cu simpaticul** Nils Asther.

TRIANON-UL" reprezintă „L'eau du Nil" **cu** Lee Parry. **Regie franceză.**

CINEMA **„CAPITOL" proectează marele succes al lui** John Barrymore **şi** Camilla Horn: **„FURTUNA".**

CINEMA **„BOULEVARD" continuă cu mare succes** „Rapsodia ungară".

CINEMA **„ELITE" reprezintă** „Dragoste de husar", **un film superb.**

CINEMA **„SCALA" reia** „Vennenosa" **cu** Raquel Meller.

CINEMA **„MARNA" reprezintă cu mare succes filmul românesc** „Iancu Jianu".

CINEMA **„REX", proectează un film splendid, cu subiect dramatic.**

Filme noui

✱ **OLGA BACLANOVA** şi **CLIVE BROOK** apar în **„Femeea care trebue ucisă".**

✱ **NOACH BEERY** deţine rolul principal în **„The red sword".**

✱ **MARCEL L'HERBIER** face ultimele pregătiri pentru realizarea filmului **„Nopţile prinţului"** după **Kessel.**

✱ **RENÉ CLAIR** a adaptat pentru ecran **„Crima"** după piesa poliţistă care obţine un mare succes pe scenele pariziene.

✱ **LOUIS MERCANTON** a terminat la Oran exterioarele filmului **„Venus"** cu **Constance Talmadge, Jean Murat** şi **Roanne.**

✱ **JACQUES DE BARONCELLI** s'a înapoiat din Spania, unde a luat exterioarele filmului **„La Femme et le Pantin".** El turnează actualmente la studioul din Joinville, interioarele.

✱ La Berlin s'a terminat ultimele scene ale filmului **„Prinţul Carnavalului"** care e **Harry Liedtke.**

BOX

Motzi Spakow, campion al României

Cariera unui pugilist

Arena Circului Sidoli, a fost din nou teatrul unei importante manifestațiuni pugilistice.

Tot ce are Capitala mai select și-a dat întâlnire în lojile înconjurătoare și în fotoliile de ring, pentru a asista la întâlnirea oficială dintre MOTZI SPAKOW *și* UMBERTO LANCIA, *campionul național al categoriei mijlocii.*

Intâlnirea se disputa pentru titlu. Era deci de însemnătate primordială: dacă Spakow *învinge, este încoronat asul „mijlociilor" români, deținător până la noui dispozițiuni, al invidiatului trofeu: centura, visul tuturor pugiliștilor.*

Dacă Lancia *va ceda, el va fi detronat de pe piedestalul pe care l-a ridicat matchul cucerit în 1928, în fața lui* Corneliu Agarici.

MOTZI SPAKOW

Pentru public, aprigul duel suscita deasemeni un interes deosebit.

Combatanții au pus la contribuție toate resursele lor.

ALEA JACTA EST! Zarele au fost aruncate: MOTZI SPAKOW, **prin înfrângerea categorică la puncte a lui** UMBERTO MARTINI LANCIA, **aproape invincibil până la această dată,** ESTE DECLARAT CAMPION AL ROMÂNIEI.

Lancia este incontestabil un pugilist de reală calitate, în comparație cu profesioniștii români. Victoria învingătorului său este cu atât mai meritorie. Motivele acestui desnodământ al luptei, constitue cu toate acestea un imens semn de întrebare.

Se știe doar, că din trei matchuri comune, unul a terminat la egalitate, iar două au fost obținute de Lancia *la diferențe care spulberă orice umbră de îndoială.*

Făcând abstracție de accidentul suferit de recentul învins în Noembrie 1928, în fața lui Pavelescu *și de care se mai resimte, trebue analizat un complex de alte cauze determinante ale acestui insucces.*

Lancia a trecut printre corzile ringului, ca posesor neînvins al titlului. Considerente de ordine morală, — prea multă încredere în forțele sale — l'au obligat să se considere câștigător presumptiv al întâlnirii.

Spakow *s'a prezentat ferm decis a juca singura sa carte: să lupte până la disperare. El a provocat și deci nu avea nimic de pierdut.*

* * *

Noul campion întrunește toate elementele care să-l consacre reprezentant al categoriei sale. Este dur, rezistent, mobil și are în deosebi elementul cel mai principal: simțul, inteligența ringului.

Sesizează imediat tactica adversarilor, știe să li se adapteze.

Utilizează însă armele celor cari îi sunt opuși, îi pune în dificultate și în cele din urmă, îi răpune. Adversarul său *Pavelescu*, după o victorie asupra lui Lancia și la o diferență de circa 14 kgr. în favoarea sa, a fost o nevinovată jucărie în fața punchului lui *Spakow*.

Evoluția acestuia, îl îndrituește să dețină situația actuală.

In 1923—24 începe să se releve. In limitele categoriei ușoare, termină discutabil numai la puncte cu asul de atunci. Chirilă Dan.

Peste un an, recoltând nenumărate succese, este veritabil semi-mijlociu. In 1927 este calificat a face parte din „carnul de aşi al mijlociilor, alături de nume ca *Dumitru Teică, Const. Nour* și *U. Lancia*. Consacrarea definitivă se petrece în memorabilele matchuri cu *Teică* și *Nour*, cu cari termină pe atunci la egalitate.

După mai multe matchuri internaționale pleacă la Paris, să-și îmbogăţească știința.

In curând presa franceză salută cu vie simpatie sucesele lui *„Spakow, le fougueux Roumain"*.

Susține acolo cinci matchuri, pierde două, câștigă tot atâtea și într'unul luptă nedecis.

In curând devine campion!...

Mai presus însă de dorința de campionate, titluri, matchuri, victorii, aclamații — este datoria către patrie.

Motzi se înapoiază în țară spre a-și face serviciul militar.

a. v.

O nouă forță în sportul românesc

In seara de 9 Februarie cor., a avut loc ședința de constituire a **„Uniunei Motocicliștilor din România"**, care va însemna o nouă piatră solidă, la temelia sportului românesc.

Intr'o atmosferă de caldă prietenie și înțelegere a obligațiunilor și greutăților ce trebuie învinse, pentru un sport încă tânăr la noi, s'a procedat la alegerea comitetului, care a fost pus sub președinția d-lui **Cristian Leu.** După citirea statutelor s'a dat mandat noului comitet, să procedeze la formalitățile pentru recunoașterea ca persoană morală și juridică a „Uniunei".

„REALITATEA ILUSTRATĂ" apreciind importanța sportului motociclist în România, — care formează elemente valoroase pentru Apărarea Națională.—va da tot concursul acestei noui formațiuni de mare viitor.

Sub auspiciile noastre, se va alerga în primăvară cupa „REALITĂȚII ILUSTRATE", concurs al cărui program va fi publicat la timp.

Noua formațiune sportivă, a fost întâmpinată cu dragoste, atât de toți reprezentanții sportului în România, cât și de întreaga Presă, întrucât la ridicarea ei, vor colabora și asiști sportului motociclist român. **Morariu, Porojan** și alții.

Intr'un număr viitor, vom publica un rezumat al programului pe care și-a propus să-l îndeplinească **„Uniunea motocicliștilor din România".**

L. M.

Terasa clădirii lui „New-York Times", a fost transformată în teren sportiv. Vedem mai sus, personalul redacțional, într'o exibiție de scrimă.

SPORTUL IN ŢARA

Exercitiile militare la Predeal: Dela stânga spre dreapta. Colonel Manolescu, aghiotant Regal, Gen. Ghosky, min. de Războiu şi Comandorul Păiș

Antrenament precoce.

Patrulă militară în recunoaştere

Concurentele „O.N.E.F."-ului la Braşov.

In plină viteză

Pe lacul Cişmigiului din Bucureşti.

Cum trăesc studentele americane

IN America, — la fel ca şi în Europa de altfel — tinerii în mare majoritate muncesc din greu, pentru ca să-şi agonisiască cele necesare, în timpul studiilor universitare.

Nu rareori se citează cazuri, când studenţii servesc drept chelneri la restaurante, vânzători în magazine, sau servicii neînsemnate prin birouri.

In unele oraşe, studenţii conduc taximetre, fac pe comisionarii şi nu se dau înlături dela niciun fel de serviciu de rând.

Acum şi domnişoarele, care urmează studii universitare, dau dovezi de priceperea vremurilor în care trăim.

Deunăzi, o studentă americană — fapt relatat într'un număr trecut al „Realităţii Ilustrate" — a fost descoperită printre coristele unui teatru de varietăţi din New-York, câştigându-şi în mod cinstit cele necesare, pentruca ziua să-şi poată urma prelegerile de filozofie şi literatură.

Miss *Katherine Kaull*, — a cărei fotografie o reproducem, este studentă la *„Kansas University"* din oraşul Lawrence, statul Kansas (U.S.A.) şi-şi câştigă existenţa ca distribuitoare de ziare.

In fiecare dimineaţă la orele 5, porneşte cu sacul plin de ziare, pe care le împarte la clienţii obişnuiţi. In după amiaza zilei, acelaş proces se repetă.

Katherine Kaull a reuşit să câştige un mare număr de clienţi, făcându-şi abonamente la diferite reviste ilustrate, în aşa fel că profesiunea adoptată îi este suficient de rentabilă — putând chiar să facă şi unele economii la bancă.

La „Kansas University", urmează facultatea artelor frumoase.

O frumoasă argentineană cucereşte Parisul

CONCHITA VILA, e numele unei argentineene care, nu cu mult în urmă, nu era decât o simplă ţărăncuţă dintr'un sătuc argentinean.

La Buenos Aires a venit într'o bună zi o companie americană de vodeviluri, care a reprezentat o revistă. In aceeaş vreme, o gazetă locală conducea un concurs de frumuseţe. Directorul companiei în trecere, oferi un loc în trupa sa, aceleia care va fi premiata concursului.

Şi iată că frumoasa *Conchita Vila*, câştigătoarea concursului, îşi făcu debutul de actriţă.

Căpătă însă un simplu rol de coristă şi jucă, fără să fie prea mult remarcată, în tot timpul şederii companiei la Buenos Aires. Direcţiunea n'a văzut în ea, decât o drăgălaşă fată din sudul Americei, fără nici un talent scenic.

Compania de vodeviluri a întreprins apoi un turneu în jurul lumii.

Conchita Vila a însoţit şi ea trupa în neînsemnata calitate de coristă.

Un an mai târziu, trupa a ajuns la Paris şi acolo s'a desfiinţat. Şi iat-o pe *Conchita* fără ocupaţie, departe de ţara de origine, cu'n dor şi o nostalgie nemăsurată.

Nu avea la Paris prieteni cu influenţă şi nici limba franceză nu o cunoştea măcar. Forţată de împrejurări acceptă să se angajeze coristă într'un cabaret de mâna doua.

Patronul parisian a avut însă un ochiu mai bun şi a făcut o mai fericită alegere decât directorul companiei americane de vodeviluri.

Şi-a dat repede seama, cum că tânăra Conchita Vila este cea mai frumoasă angajată pe care a avut-o vreodată. Avea o voce argintie şi dansa cu uşurinţa şi spontaneitatea cu care respira. Incetul cu încetul, eşi din rândul coristelor, ajungând să conducă o scenă. Aplauzele nu mai conteniau. Patronul a rămas însă mâhnit pentrucă ştia ce are să se întâmple.

Şi într'adevăr, întâmplarea veni chiar în prima săptămână. A mers vestea prin tot Parisul, de marele *„trouvaille"* ce s'a găsit în cabaret. In timp de câteva zile, un manager, al unui mare teatru de reviste din Paris, a convins-o să semneze un contract în condiţiuni speciale. De atunci drumul Conchitei Vila a însemnat un lung şir de succese şi ascensiune.

Astăzi, la Casino de Paris, — unul dintre cele mai strălucite teatre de varietăţi din Europa, — frumoasa argentineană reprezintă magnetul magic, care atrage amatorii de frumos. Este stea aclamată şi sărbătorită, câştigând în acelaş timp sume fabuloase.

...Unde duc concursurile de frumuseţe!...

N. L. R.

Reporterul cu bucluc

VERDI SE AFLA într'o zi la Londra şi asista incognito la reprezentarea „*Traviatei*".

Alături de el un spectator aplauda cu entuziasm. Verdi spre a vedea dacă explozia de aplauze a acestuia era sinceră, intră în vorbă cu el:

— Ce capo d'operă? zise Verdi. Suntem departe de a avea aceeaş opinie. Sunt şi eu muzician şi mă pricep. Traviata nu face nici doi bani. Este plagiată.

A doua zi un important ziar londonez publica un senzaţional articol cu caractere enorme:

Opinia maestrului Verdi asupra Traviatei. Autorul mărturiseşte că a plagiat. Confesiunea completă a unui compozitor fără nici o inspiraţie originală.

Verdi o păţise. Fusese recunoscut de spectatorul, care nu era altcineva decât principalul reporter al ziarului în chestie!

T.

Cum se capătă picioare frumoase

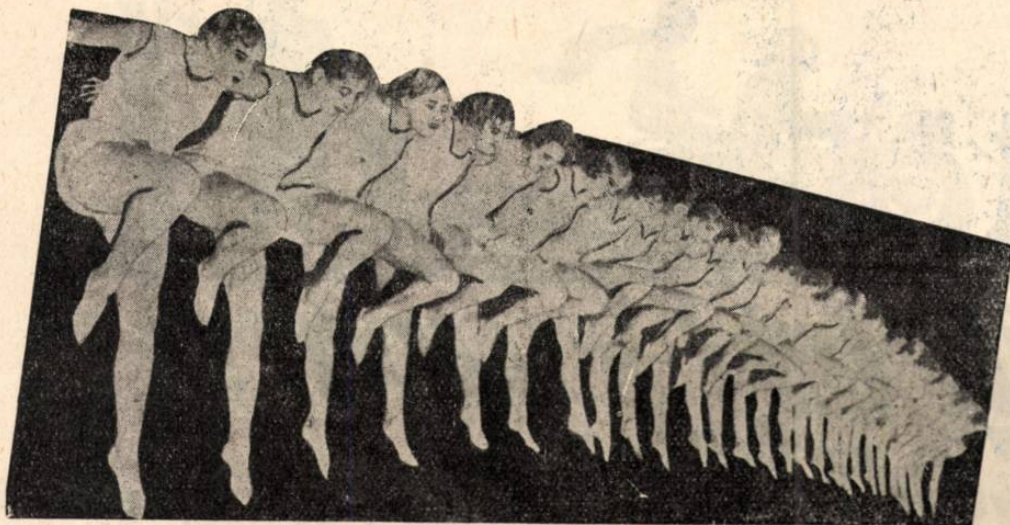

IN STRAINATATE, şcolile de dansuri plastice şi ritmice, precum şi acelea pentru educaţie fizică, abundă. Şi ele sunt frecventate de domnişoare şi doamne din toate clasele sociale.

O astfel de şcoală, există şi în oraşul Hanovra, din Germania. Ea pregăteşte mari contigente de dansatoare profesioniste, — aşa numitele „girls" pentru teatrele de varietăţi — şi modele pentru arte şi magazine.

Mijloacele pentru căpătarea formelor cât mai suple sunt nenumărate şi uimesc prin ingeniozitatea cu care sunt aplicate.

Iată, în fotografia pe care o redăm aci, un batalion de viitoare „girls" făcând în fiecare zi interesante exerciţii, pentru căpătarea unui picior cât mai frumos şi mai delicat.

Fotografia a fost luată afară, pe terenul de sport al marei instituţii germane pentru cultivarea fizică.

SPECTACOLE PENTRU TINERET

In ultima vreme a provocat mare vâlvă chestia moralităţii şi a imoralităţii în teatru. Centrul atacurilor a fost Teatrul Naţional.

Faptul ne-a amintit că la începutul actualei stagiuni, Teatrul Naţional din Bucureşti a reprezentat o piesă, care întruneşte toate elementele de a fi înfăţişată tineretului.

Este *„Principesa Turandot"* de Gozi, ca-

GEORGE VRACCA

re s'a bucurat de o caldă primire atât din partea publicului, cât şi din partea criticei. In piesa aceasta d. C. VRACCA, are un rol minunat în *Prinţul Kalaf*, prinţ ca din basme, aşa cum ni-l înfăţişează şi fotografia noastră.

După cum suntem informaţi, „Principesa Turandot", va fi reprezentată mai departe, în matineuri pentru tineret.

Sovietele şi protocolul

REVENIND DIN JAPONIA, un renumit aviator francez, fu nevoit în urma unei pane să rămână câteva zile în oraşul Omsk

Pe acolo pentru ca toţi proletarii să poată gusta din plăcerile „puterii" se fac alegeri comunale în fiecare săptămână.

Aviatorul, care cunoaşte bine limba rusă avu surpriza de a citi următorul afiş, în sufrageria primăriei din Omsk: *„Protocol pentru folosirea camarazilor comisari"* pe care-l copie cu sfinţenie.

Iată şi conţinutul textual:

1. *E o datorie a sta la masă cu bluza călcată, ghetele făcute, faţa şi mâinile spălate.*
2. *Scuipaţi şi suflaţi-vă nasul în batistă, nu în farfurie. Nu aruncaţi resturi de mâncare pe jos.*
3. *Beţi numai câte un pahar de fiecare fel de mâncare. Spălaţi-vă pe dinţi înainte în mod obligator şi după, facultativ. Staţi totdeauna drept şi cu capul în sus. Acei comisari, cari vor cădea de pe scaun, vor fi deferiţi înaltului consiliu disciplinar şi declaraţi ineligibili".*

Paradis, nu glumă!

In America alcoolul se vinde prin poştă

INGENIOZITATEA contrabandiştilor americani, nu cunoaşte margini. Toate măsurile autorităţilor pentru combaterea regimului „ud", sunt zadarnice.

Astfel, în ultima vreme, s'a descoperit că unii contrabandişti vând alcool prin poştă, uzând de un truc, pe cât de ingenios, pe atât de simplu.

Conform celor declarate de mai mulţi funcţionari, contrabandiştii expediază clienţilor în toată ţara cantităţi mari de rachiu numit „de cel vechiu" prin pachete poştale, făcând de asemenea transporturi cu auto-camioanele dela centrele cele mai mari de desfacere la depozitele mai mici din diferite oraşe şi orăşele.

Inovaţia aceasta se anchetează atât de autorităţile prohibiţioniste, cât şi de cele poştale, dar sunt mari dificultăţi în oprirea traficului cu această marfă clandestină. De obicei băuturile sunt trecute în frachte ca fiind cărţi grele şi în cele mai multe cazuri ajung la consumator în condiţiuni bune.

Cercetările de până acum au stabilit că rachiul trimis prin poştă e de două şi de trei ori mai scump decât cel cumpărat pe loc. In cele mai multe cazuri el este acelaş produs, dar etichetat mai frumos şi pus în sticle mai elegante.

Cartierul general al transportării de rachiu prin poştă ar fi la New-York.

In oraşele cu populaţie mare, contrabandiştii fac afaceri frumoase trimiţându-şi marfa prin poştă la consumatorii locali, pe cari agentul casei de băuturi îi vizitează din când în când şi ia comenzile.

Anecdote despre mâncăcioşi

SCRIITORUL german Karl Georg von Maassen, publică o serie de anecdote despre mâncăcioşi, începând cu *Luccullus.*

Luccullus avea în palatul lui, 12

Cică Luccullus avea în palatul lui, 12 săli de mâncare. Depindea de porunca în care sală să se servească masa, ca bucătarul şef să ştie ce sumă trebue să cheltuiască.

Intr'o zi, Luccullus primi pe neaşteptate vizita amicilor săi Cicero şi Pompeius. Porunci ca masa să se servească în sala Apollo. Masa a costat nici mai mult şi nici mai puţin decât 1.200.000 lei.

Verus, co-regentul lui *Antonius*, organiză odată un ospăţ care, după aprecierile lui *Julius Capitolinus*, a costat 1.600.000 lei. 14 invitaţi au primit în dar pocale de aur şi argint împodobite cu pietre preţioase.

Apicius a cheltuit în cinci ani 300 mil. lei pentru ospăţuri. Iar când averea i-a scăzut la vreo trei milioane lei, s'a otrăvit, de teamă să nu moară de foame!

Serbându-şi ziua naşterei, artistul *Claudius Aesovus* oferi colegului său *Roscius* un prânz, la care s'a servit un castron cu limbi de privighetoare.

Plinius a apreciat că „gustarea" asta a costat peste o sută de mii de lei.

MARINARUL ZOUBKOFF

Mi se părea că tot ce aveam mai bun de făcut, era să întreprind o călătorie pe mare, ca marinar, ca să am iarăş un rost bine definit în viaţă. Mai avui o ultimă aventură la club. Intr'o seară, un tânăr mă acostă la gară, intrarăm în vorbă. In curând îmi povestise toată biografia lui, se cam asemăna cu a mea şi de aceia refrenul era mereu acelaş : n'avea bani.

Vroia să plece la Muenchen la familia lui. Din puţinul ce-l mai aveam, îi împrumutai bani de drum. A doua zi eram iar la club şi mă pomenesc la masa de joc cu tânărul în chestie, care pierduse aci banii, în loc să-şi cumpere biletul de tren. Avui bunătatea naivă să-mi repet gestul, de astă dată, ce-i drept, luând eu însumi biletul la ghişeu şi instalându-l în tren.

Imi făgăduise de zeci de ori că-mi va înapoia banii din Muenchen cu primul curier. După două zile primii o telegramă dela el: „Trimis banii". Dar nu i-am văzut nici până în ziua de azi.

Nu-mi fusese posibil să pot găsi un angajament pe un vapor la Danzig, deaceia plecai la Luebeck, unde avui mai mult noroc: Figuram printre personalul vaporului finlandez „*Turbrog*". Ii zic „vapor" deoarece plutia pe apă. Dar era o rablă hodorogită, murdară, plină de insecte — iar echipagiul i se potrivia: „cum e sacul şi peticul".

In primele zile aveam răul de mare, dar nu puteam lipsi dela muncă. „Turbrog" avea următorul itinerar: Danemarca, Finlanda, Hamburg şi iar Finlanda.

Echipagiul avea un singur ideal în viaţă: Contrabanda, la care se asocia şi căpitanul. Bineînţeles că am vrut să mă folosesc şi eu de această posibilitate de câştig şi într'adevăr reuşii într'un timp foarte scurt să-mi agonisesc o mică avere, cu contrabanda de spirt rectificat.

Nu era însă o pâine uşoară; trebuia să ştii cum să te porţi cu oamenii.

CONTRABANDIST !

Avusesem noroc, dar într'un rând, o făcui boacănă de tot. Nu vândui numai alcoolul adus de mine, ci acel al întregului echipagiu. Urma să-l duc la un restaurant, care-l cumpărase. Dar poliţia prinsese de veste şi mă urmăria.

Incepu întrecerea între taxi-ul în care mă aflam şi maşina poliţiei. La o cotitură a străzii, sării din maşină, refugiindu-mă în bolta unei case.

Poliţia sechestră marfa, iar eu, de frică să nu mă recunoască şi să mă aresteze pe vapor, mă urcai în tren şi plecai, dela Abo la Helsingfors, de unde scrisei logodnicei mele, rugând-o să-mi facă o vizită.

La Helsingfors eram în gazdă la căminul marinarilor, dar era cât p'aci să spun adio acestei cariere, căci dădusem peste un cunoscut din Rusia, care avea aici un magazin cu antichităţi.

Imi oferi ospitalitate iar eu îi dam ajutor în negoţul său — până ce poliţia se agăţă iarăş de mine, somându-mă să plec din Helsingfors, deoarece venisem în ţară ca marinar şi n'aveam dreptul să ocup o slujbă. Erau destui şomeri finlandezi.

Eram în aşteptarea Viranei, care mă înştiinţase că vine să mă vadă şi refuzai deci cu toată energia, să părăsesc Helsingforsul. Dar rezistenţa mea nu era de nici un folos; fui îmbarcat sub escortă, pe un vapor care ancoră la Luebeck, iar de acolo plecai la Hamburg. Un timp îmi câştigam existenţa ca muncitor la o fabrică, unde izbucnise o grevă, apoi mă angajai iar ca marinar pe un vapor norvegian, ce urma să plece în Anglia şi Spania, acostând şi Suedia. Inştiinţai pe Viran de acest itinerar. Intrând în port la Stockholm mă năpădi un sentiment de tristeţe şi de bucurie. Gândul că-mi voiu revedea logodnica îmi umplea sufletul de veselie şi în acelaş timp mă cuprinse jalea, că trebuia să plec atât de curând, fără să-i pot da Viranei o făgăduială precisă.

La urma urmei, ştiam ce 'nseamnă pentru o fată, să aştepte ani de zile un bărbat într'o situaţie atât de nelămurită.

Dar Viran era în port şi în bucuria revederii, gândurile mele negre se spulberară, vedeam viitorul în culori trandafirii. Erau să fie ultimele ceasuri frumoase petrecute în tovărăşia ei.

PE JOS DELA VALENCIA LA MARSILIA

Vaporul o luă spre Anglia, Olanda, Spania. Viaţa de marinar însă mă plictisia, pe măsură ce mă depărtam de Suedia. La Valencia îmi schimbai meseria definitiv. Adică n'am îmbrăţişat alta în schimb, deocamdată, ci împreună cu câţiva tovarăşi suedezi, o luai pe jos spre Marsilia. Străbăturăm peisagii spaniole de o frumuseţe rară, dar gândul meu era mereu la Viran şi priveliştea cea mai minunată mă lăsa rece.

Insfârşit, după două luni de zile, sosirăm la Marsilia într'un hal fără de hal. Hainele de pe noi erau numai zdrenţe, n'aveam nici rufărie, nici bani. Nişte marinari ne veniră în ajutor ; dormiam pe unde apucam, în magazia vreunui vapor sau într'un hambar. Intins pe podelele soioase, stam treaz noaptea, ceasuri lungi, ceasuri grele şi iarăş mi se perinda pe dinaintea ochilor filmul vieţii mele, din care icoana Viranei răsăria ca un luceafăr blând.

Vai, ce trist mi se părea viitorul !

De când nu mai avusesem nici o veste dela mama ! Oare cum o fi ducând-o ?!

Apoi auziam iarăş zgomotul şi vălmăşagul de pe vapoarele celelalte, ecoul unei lumi veşnic în mişcare, muncind fără preget... pentru ce?

CAP. 13

CĂLĂUZA STRĂINILOR

Dar nu trebuia să pierd curajul. Pe rând tovarăşii de drum îşi găsiră un rost. Unul din dânşii, mă duse la un hotelier, care-mi examină cunoştinţele linguistice, îmi dete haine noui — pe care însă aveam să i le plătesc din câştig — şi mă angajă ca un fel de tovarăş:

Misiunea mea era să stau în gară la pândă după călători, cărora să le recomand hotelul nostru, realizând 25 la sută din câştigul hotelierului de pe urma acestor clienţi speciali.

Deoarece stăpâniam opt limbi şi puteam să acostez mai orice străin, ce debarca la Marsilia, în graiul său, reuşiam să aduc hotelului clienţi buni. Bine înţeles că hotelierul îi jupuia la socoteală, altminteri nu mi-ar fi putut da 25 la sută. Imi făcui o specialitate în a conduce lumea străină prin Marsilia şi punându-mă în legătură cu diferiţi negustori. Realizam, astfel, un beneficiu frumuşel, la cumpărăturile acestor străini.

De-aş vroi să public tot ceiace mi-a fost dat să văd la Marsilia, n'aş putea să scriu aceste memorii. Cât de primejdios era, să te învârteşti în acest mediu, o dovedeşte faptul, că într'o zi am fost eu însumi victima unui atentat mişelesc în plină stradă, în urma căruia mă văzui deposedat de toate economiile mele. Venindu-mi în fire — căci atentatorii mă năuciseră cu o lovitură straşnică în cap — zării pe răufăcători intrând într'o grădină-restaurant. Mă năpustii în urma lor, apucai o masă şi o zvârlii în agresorii mei, cari o rupseră numaidecât la fugă.

Lumea, fireşte, se alarmă şi dimpreună cu poliţia începu să-i urmărească, reuşind să pună mâna pe unul din ei. A doua zi se prezentă un om la mine, care-mi spuse că atentatul a fost o eroare, deoarece toată lumea mă cunoştea ca ghid al străinilor.

Imi înapoiă toţi banii, promiţându-mi că pe viitor voiu fi ferit de asemenea neplăceri, dacă la poliţie voiu depune mărturie favorabilă pentru ei. In interesul propriei mele siguranţe, mă conformai acestei dorinţi.

PLEC IN AFRICA

Când economiile mele au atins suma de câteva mii de mărci, mă dusei la hotelierul meu, spunându-i verde în faţă, cât de mult mă desgusta această viaţă. Imi luai cu chirie o barcă cu motor şi plimbai străinii prin port. Le arătai *Chateau d' If*, biserica dela *Notre Dame de la Garde* şi alte lucruri într'adevăr demne de văzut, câştigându-mi astfel pâinea în mod cinstit. Dar deoarece nu izbutiam să strâng o sumă mai mare şi mă rodea dorul după Viran, îmi făcui planul, să-l vizitez pe unchiul meu din Kongo-ul belgian şi să-i amintesc de promisiunea ce mi-o făcuse în Suedia. Imi ziceam că mutarea lui la Kongo şi alte griji l-or fi absorbit atât de mult, încât mă dase uitării. Dar eram încredinţat, că îndată ce mă voiu înfăţişa la el, îmi va acorda tot sprijinul.

Desigur că în situaţia lui de consul, îi era uşor să-mi găsiască o slujbă bine plătită, aşa încât s'o pot aduce pe Viran şi să mă căsătoresc cu ea. Aşa dar, iată-mă iarăş marinar pe un vapor care pleacă în vestul Africii.

Moda de primăvară

E UN LUCRU cunoscut de mult că în deciziunile ei, moda a fost totdeauna certată cu termometrul.

Deaceia zăpada unei ierni excepțional de prelungită, — de o rigurozitate nemai pomenită de mult, se încăpățânează zadarnic a ne creea o atmosferă siberiană.

Moda știe una și bună: Suntem la sfârșitul lui Februarie; deci, trebue să salutăm primăvara.

Ursuză sau nu, cu mâinile în mâneca manșon, — inventată la sfârșit de sezon, — fără ghiocei veseli de altă dată, primă vara este totuș înscrisă în catalogul colecțiilor marilor case de modă, care prevăzând o serie de zile ploioase, de lapoviță și inundații, a lansat în vitrine mătasea și stofa impermeabilă.

Devenind din ce în ce mai practică, elegantă, după ce și-a asigurat piciorul, — cambrat în ciorapul străveziu de odinioară, — în șoșonii — cizmulițe de cauciuc „beige" sau „gris"—iat-o că-și înfășoară trupul în pardesiul impermeabil, dar cochet.

Lucrat azi de cei mai buni croitori, ca și tailleurul englez ce făcea furori acum șase-șapte ani, mantoul impermeabil din tafetas, e una din primele necesități ale femeii moderne.

Umblând mult pe jos, ca să-și păstreze silueta, ea nu uită că trebue să întrunească mereu utilul cu frumosul.

Pentru confecționarea mantourilor impermeabile, moda favorizează atât taftaua, de nuanță *unie*, de pildă bleu-marin ca aceia a frumosului nostru model, cât și stofa impermeabilă „écossais", în tafetas cadrilată roșu cu negru.

Primul model este în formă de redingotă încheiată cu patru nasturi mari; reveruri lungi și buzunare.

La gât, un frumos șal de „surah" bleu azur, sau bleu pastel, drapat artistic, iar pe cap o pălărioară de feutru bleumarin.

Al douilea model, are reveruri foarte originale, din piele roșie și centură lată, din lac negru.

La gât, un șal de fular roșu cu negru. Pălărioară roșie de feutru drapat.

* * *

Iar fiindcă suntem în domeniul pălăriilor, voi spune că moda viitoare, ne rezervă surpriza pălăriilor mari, enorme, din pai. Pe lângă ele însă, tocile mici de feutru, vor fi mereu favoritele chipurilor gingașe.

Dăm aci două modele în acest gen, purtate de una din cele mai frumoase artiste ale Parisului; d-ra *Pepa Bonafé*.

Primul, din feutru negru, drapat pe o ureche, are drept garnitură niște aplicații de cilicuri, „acier" în formă de floricele și o agrafă la o parte. Al doilea model, din feutru roșu închis cu aceiaș formă de mic „béret" plecat pe o parte.

MICI INOVAȚII ALE MODEI

Volane și volănașe mici. Iată una din capriciile modei.

In deosebi, rochiile de crêpe de chine, de tafetas și „*voile Georgette*", destinate tinerelor fete și cuconițe, au foarte multe garnituri cu volănașe.

Ceva nou este și poșeta din aceiaș stofă ca mantoul sau tailleurul. Forma de plic a poșetelor, este azi demodată.

Se revine la poșetele mari, formă „sac".

Pentru seară, nespus de frumoase sunt evantaele din organdi în culori imitând penele de păsări.

Nu costă mult și le putem asorta cu culoarea toaletei.

LAURA

Poșta mea

Păpușica blondă: — Pentru pungulițele de sub ochi, faceți seara o compresă cu apă boricată sau apă de roze, pe care s'o țineți un ceas (indiferent rece sau căldicică); apoi ungeți numai local cu ulei de ricină.

Dacă aveți tenul gras, puteți întrebuința și cold-creamul meu, dimineața, înainte de pudră.

Seara spălați o zi cu lapte fiert sau nefiert, cu câteva picături de lămâie și alta cu ulei de migdale.

Cu iritații: Pudrați tenul cu pudră „Colgate" sau pudră de talc în cutii găurite de metal. Alcool camforat în aplicații, este d'asemeni foarte reușit.

Mariette: 1. Spălați părul cu lemn de Panama, fricționați cu gălbenuș de ou. Aplicațiile de raze sunt admirabile.

2. Pentru ridurile ochilor, citiți la „*Păpușica blondă*".

3. Impotriva negilor, orice farmacist vă poate da o apă specială. Dacă îi atingeți cu *acid acetic*, vor cădea dela sine.

Lilly: Faceți aplicații de alcool cu camfor și pucioasă, pe care vi-l poate pregăti orice farmacist. Comunicați-mi rezultatul.

Irina C. Pentru șolduri, purtați pe piele o centură lată de cauciuc, făcută pe măsură la o casă bună. Pentru pulpele groase există în magazinele ortopedice, fie benzi foarte subțiri de culoarea pielei, fie ciorapi de cauciuc, cari se pot purta sub ciorapul de mătase.

Eliza Z.: Cauzele dilatării porilor, sunt sau un ten prea gras, sau coșurile. Există un produs minunat împotriva porilor dilatați. Comunicați-mi adresa spre a vă răspunde personal, de unde vi-l puteți procura.

Hélène Fleury: Scumpă d-ră, uleiul de migdale îl luați dela farmacie. Laptele de migdale însă, îl puteți prepara astfel: Pisați bine într'o *piuliță de porțelan:*

250 gr. de migdale dulci, după ce le-ați curățat de coaje, apoi turnați peste ele picătură cu picătură:

500 gr. apă de roze. Strecurați și pisați alte

100 gr. migdale dulci, peste care turnați primul lapte și strecurați din nou.

Veți obținea astfel un lapte de migdale gros, admirabil pentru ten.

Baby: Mulțumesc pentru drăguțele cuvinte. Pentru părul de pe obraz și porii dilatați, dați-mi adresa și vă voi răspunde personal ce produse să întrebuințați.

Lilian Gish: V'ar merge foarte bine, dacă ați întrebuința cold-creamul recomandat de mine într'unul din numerile precedente ale „*Realității Ilustrate*". Puneți puțin sub pudră, dimineața, când eșiți. Nu știu ce v'ar împiedeca d'a pune un strat ușor de roșu seara, la culcare?

LAURA

Iarna la Constanța

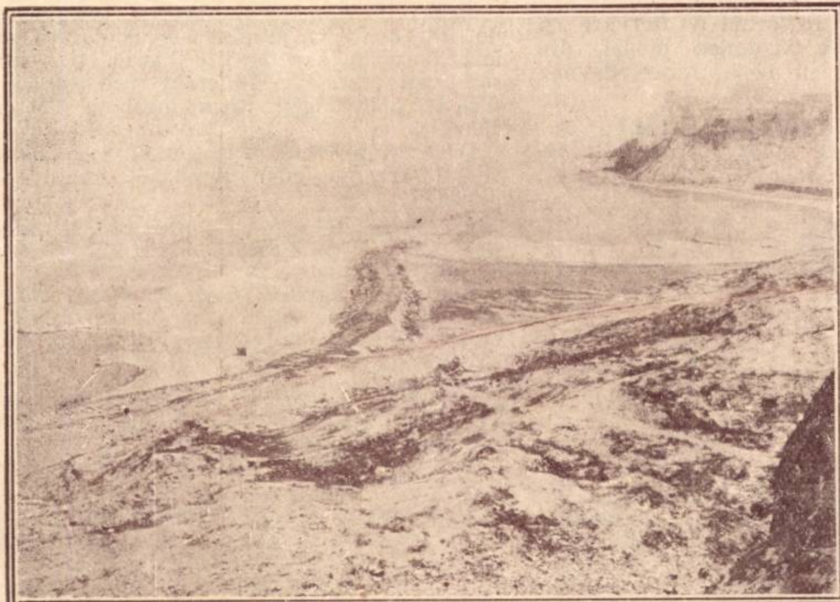

Sus: țărmul mării înghețat, *la stânga* sportivi din Constanța, se plimbă pe marea înghețată.

Curiozități americane

192.000 lei o marcă poștală

O MARCA poștală americană de 10 cents, din anul 1847, de culoare neagră, tăiată pe atunci în două spre a fi folosită în locul unei mărci de 5 cents, a fost vândută la clubul filatelist din Cleveland cu suma fantastică de 1.200 dolari (vreo 192.000 lei). Cumpărătorul e W. W. Mac-Laren din Cleveland, Ohio.

1.600.000 lei o vacă

B. H. THOMAS din Boharm, Sask, Canada, a vândut o vacă „Holstein-Friesian" cu suma de zece mii dolari. Cumpărătorul e guvernul provinciei Saskatchewan, resortul agriculturei.

Ce fel de rasă o fi „Holstein-Friesian" nu ne pricepem, dar ceeace știm e că 10.000 dolari înseamnă vreo 1.600.000 lei. Și de! nu e doar decât o vacă...

800.000 lei întreținerea unui câine

D-NA MINNIE M .Hoover din Los Angelos (California), a dispus în testamentul ei ca, din averea ce lasă, cinci mii de dolari să fie dați aceluia care va îngriji de câinele ei „Dick". După moartea d-nei Hoover, câinele și-a găsit un nou stăpân care a acceptat bucuros dania din testament.

Execuție cu jazz

Conform uzului, ucigașul John Bradshaw executat în noaptea de 10 spre 11 Ianuarie cor. pe scaunul electric al penitenciarului din Columbus (America), a fost întrebat asupra ultimei dorinți.

Innainte de execuție el a cerut ca o fanfară de jazz, compusă din 25 persoane, să-i cânte „St. Louis Blues" în timpul înmormântării, iar pe mormânt să i se pună o statuie de marmoră.

Lista deslegătorilor pe luna Ianuarie 1929

Arad: Cimpoieș Nicolae 86; Moldoveanu N. Virgil 10; Papadopol Grigore 100; Niculescu Zamfir 90; Petrescu Dima 86; Micu Grigoriu.

Bacău: Genu Cărbuneanu 100; George Caiserliu 150; Vasile Zotta 145; Const. C. Palade 150; Getta Manolescu 90.

Bârlad: Magda Gheorghiu 20.

Bistrița: Aurel Moldovanu 30

Botoșani: Alex. Călinescu 150.

București: Julius Vainer 102; Călugăru N. Gh. 35; Eust. Mărculescu 20.

Buzău: Lionel D'Alli 100.

Cârligele (R.-Sărat): Gh. M. Apostoleanu 147.

Craiova: Alexandru Păunescu 145; Paul Brădișteanu 150; Mihail Ciocâlteu 145; Lăceanu A. Tudor 10; Mody și Jean Rocoș 95; Mișu Marinescu și Ilie I. Buzatu 5; Grigore Corâciu 135.

Curtea de Argeș: Vasile și Mișu Ionescu 105; Gogu Popescu 130.

C.-Lung (Muscel): D. Tomescu 105.

Fierbinți: Joan Petrescu 15.

Focșani: Const. Cojan 150; George Iliescu 145; Anișoara Spiridon 5; Nicolae Iliescu 150; Manolescu Eugen 135; Macri Constantin 130; Const. Popescu 55; Nicolae T. Nicolae 150.

Galați: Emanuel Rosenblatt 105; I. Iliev 30; Lenoi Veili 100.

Iași: Leon Leibovici 5; Popovici Dumitru 105; Popovici Mihai 105.

Odobești: Jean Avramescu 150.

P.-Neamț: Friederik Greser 30; Sandu Popescu 150.

Piești: Spiru Drugescu 64; Gh. Dumitrescu 75; S. Friedsen 90.

Robănești (Romanați): Eftimie Bodie 5.

T.-Mureș: Bica Grama și Milică Bălăuță 135.

T.-Severin: Gică Sitaru 65; Gh. Ghițulescu 85; Dorina Constantinescu 65; Grigore Timoftescu 85.

Vulcana: Lonny Popp 115.

Prin tragere la sorți au fost decernate premiile următorilor:

Lei 1000. — **Jean Avramescu,** Odobești-Putna.

Lei 500. — **Sandu Popescu,** P.-Neamț.

Lei 300. — **Const. Palade,** Bacău, strada Băncii Naționale 12.

Volumele au fost câștigate de d-nii:

George Caiserliu, Bacău.
Const. Macri, Focșani.
Grig. Corâciu, Craiova.
Em. Rosenblatt, Galați.
Dumitru Popovici, Iași.
Dică Grama, Tg.-Mureș.
Julius Vainer, București.

D-nii câștigători de mai sus, sunt rugați a indica redacției adresele precise în termen de 7 zile spre a li se expedia premiile.

O partidă de hokey pe ghiață

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D. CORNELIU PUŢUREANU
CRAIOVA

Joc No. 1 (cuvinte încrucişate)

(15 puncte) — **(CONRAD VEIDT)**

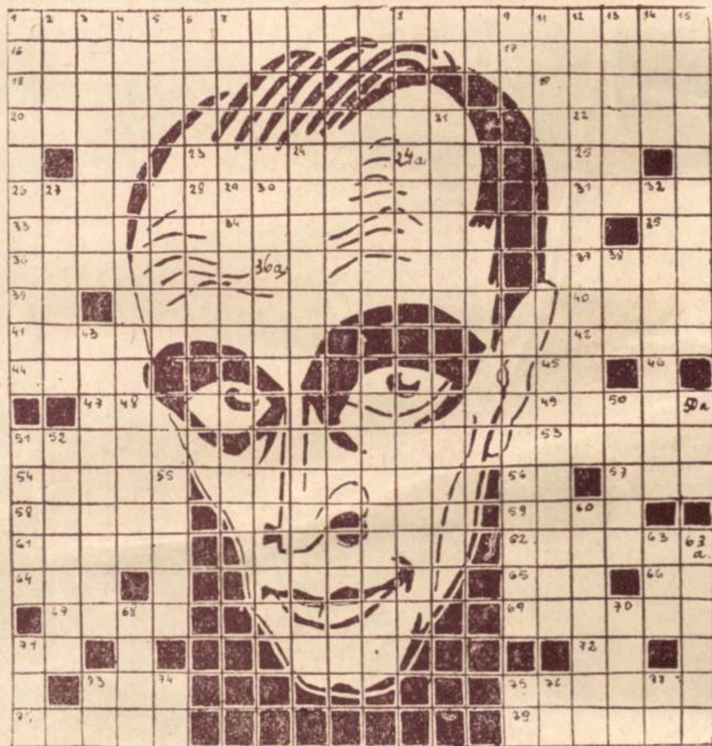

ORIZONTAL: 1) Autorul unor anumite opere teatrale, 8) viclenii, 16) administratorul unui film, 17) numele mai multor împăraţi ai Germaniei, 18) Prieteni, 19) diademe, 20) se zicea despre arta cinematografică, 22) haina lungă a magistraţilor, 24 **a)** bold) 24) oraş în Franţa (dep. **Gray),** 25) pronume, 26) totalitate, 28) cărare împodobită cu pomi şi flori, 31) şefi supremi, la catolici, 33) fiica lui Cadmus, 34) nume din titulatura domnilor români, 35) gust particular, 36) lichid în lapte, 36 **a)** măsură chinezească (Larousse), 37) prepoziţie, 39) măsură, 40) animale din părţile nordului (inv.), 41) uzat, 42) pronume (fam.), 44) răsărit, 45) fluviu în Franţa, 47) formă a verbului „a fi", 49) adăpost de vite, 51) somn letargic (Med.), 53) ispitia, 54) violentă (se zice despreboale), 56) pronume, 57) conjuncţie, 58) desfăşurare de film, 59) de primul rang, 61) leneş, 62) numele a 3 regi ai Angliei, 64) sunt alipit (fig.), 65) punct cardinal 66) pronume, 67) se zice despre o artistă de cinema, 69) cap. 71) notă muzicală, 72) pronume, 73) domolit, 75) loc pentru căutarea bolnavilor, 78) poet persan, 79) retezată.

VERTICAL: 1) Acţiunea de a da forma unei piese de teatru, 2) fratele lui Romul, 3) cel care ne mişcă profund sufletul, 4) piatră, 5) şampioni, 6) două litere din „actor", 7) Oraş în Chaldea, 9) pană (Tr.), 11) prima silabă dintr'un corp chimic inflamabil, 12) calitatea celui ce nu se teme de nimic, 13) născută în colonii din părinţi europeni, 14) în poezia greco-latină, 15) acţiunea de a da realităţii un caracter ideal, 21) la cinema, 23) salut, 24) gradul cel mai înalt al aptitudinilor umane, 27) cu plată (op. cu „gratuit"), 29) pronume, 30) zeul vânturilor, 32) alt nume dat cenuşeresei, 38) numeral, 43) îmboldire (fig.), 45) semn în formă de stea, 48) duh ispititor presc.), 50 însufleţia, 50 a Zeu, la Romani, 51) unitate de greutate, 52) doctor specialist, 55) capitală în Europa, 56) râu ce trece prin Berlin, 60) rugăciuni, 63) răutăcioasă, 63 **a)** soţia lui Samson, 68) suprim vocala finală, 70) copilă, 71) animal, 73) notă muzicală, 74) interj., 75) abrev., 76) salut, 77) pronume (inv.)

Joc No. 3 (Semnogrif egiptean)

(15 puncte)

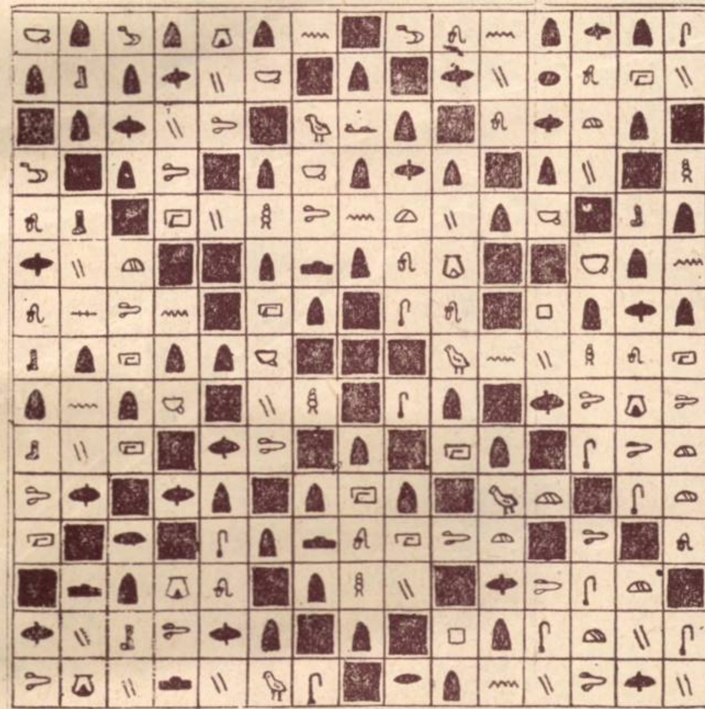

ORIZONTAL: 1) Oraş în Maroc — cronicar bizantin; 2) şir de munţi în Palestina—oraş în Italia; 3) ereziarh (280—336) — societate berlineză de filme — regiment de ieniceri; 4) diftong — localitate în România — posezi; 5) fluviu asiatic — concediam — adverb; 6) ordinea ceremoniilor unui cult — augmentez — insulă în marea Irlandei ; 7) naturalist german (1779—1851) — notă muzicală — două litere din „soba" — monedă turcească ; 8) profet Moabit — copil mic; 9) imperiu asiatic — pană (Tr.) — prep. — figură (la şah); 10) proiect de lege — insulă în Atlantic — a spăla — personagiu biblic ; 11) două litere din „EREB" — zeu egiptean — balaur (Olt.) notă muzicală — interjecţie; 12) Cardinal italian (1477—1547); 13) insulă în M. Baltică — adverb — rămăşiţă; 14) Pictor spaniol (1588—1656) — tablou imitat; 15) general galo-roman — scriitor italian (1807—1888).

VERTICAL: 1) Pronume — principe iudeu din casa David — notă muzicală; 2) stofă — oraş în Hindustan — zăgaz; 3) Zare — anticar — preot iudeu (fără finală); 4) geniu aerian — trei litere din „NAMUR" — trei litere din „DEGAS"; 5) mareşal francez (1451 1513) — medic şi patriot italian (1766—1837); 6) posed — calm momentan, după furtună — interjecţie; 7) îmbibată de umezeală — nume de femeie; 8) a rări — gratifica; 9) pâine binecuvântată — ginerile lui Mahomed; 10) conjuncţie—observator meteorologic din Cevennes — salutare (fam.); 11) insulă grecească — poet francez (1813—1877); 12) personagiu biblic — legumă — pleacă !; 13) a se fuduli (fig.) — arbust — fiinţează; 14) balaur (Olt.) — localitate în Pirinei — tragere la ţintă; 1) notă muzicală — pictor italian (1697—1768) — notă muzicală.

Joc No. 2 (Rebus-enigmă)

(5 puncte)

— Se va afla o întrebare care — la rândul ei — va fi şi ea clarificată.

Joc No. 4 (Golf de cuvinte)

(5 puncte)

— Să se ajungă pe calea cea mai scurtă dela cuvântul *„Arad"* la cuvântul *„Roma"*!

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Martie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 6, 7, 8 şi 9, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei: premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Martie 1929.

* * *

Tuturor deslegătorilor din **Capitală** le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard" în valoare de 50 lei.

La cumpărăturile care se vor face la magazinele din Bucureşti ale fabricei de ciocolată „Suchard", se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim.

Carnetele se vor elibera deslegătorilor, de îndată ce le vor apare numele în revistă.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 175
Pe trei luni	„ 80

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 600
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia. .	„ 500

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

REALITATEA ilustrată

GROAZA: Cum exprimă acest sentiment, artiștii *Thelma Todd* și *Montagu Love*.

Atelierele „Adeverului". S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 10.
2 Martie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbăta

Concursurile de frumuseţe judeţene, au loc la 3 Martie în toate capitalele de judeţ. Afişe speciale, anunţă ora şi localul unde se vor desfăşura.

Frumuseţile judeţene, vor veni la 17 Martie la Bucureşti, unde se va alege „MISS ROMÂNIA", care va pleca la 1 Mai cor. la Galveston - America

MĂRŢIŞOR

PREŢUL 8 LEI

Să nu ne alarmăm...

La alegerile comunale care vor avea loc în curând, au să participe, — în sfârşit, — şi femeile. E bine că abandonăm ultima prejudecată, aceea care se împotrivia acordării de drepturi politice femeilor, şi că mergem altfel decât cu paşi de rac pe drumul progresului.

La drept vorbind însă, dacă nu mai mergem cu paşi de rac, deandaratelea adică, avansăm totuş cu pas de melc, deoarece în materie de drepturi pentru femei, Kemal Paşa ne-a luat-o înainte.

Aşa cum spuneam şi altădată, când în domeniile aride ale ştiinţei femeia s'a distins, când în realizarea operelor de colaborare socială, în învăţământ, în artele frumoase, ea a adus şi aduce hărnicie, pricepere, măsură şi talent, — a o socoti nepregătită pentru rolul cetăţenesc, este a da dovadă, — cum să spunem pentru a ocoli o expresie tare? — de vitregie şi de orbul gâinilor.

Şi apoi, când prin desvoltarea maşinismului, femeia a fost smulsă dela cămin, când ea munceşte alături de noi, caşi noi, în industrie, în comerţ, în biurouri, în domeniul tuturor străduinţelor, însemnează a o priva de un drept elementar, nedându-i posibilitatea să ia parte şi la viaţa politică întru apărarea intereselor ei.

Pledând pentru valabilitatea drepturilor de egalitate, pretinse de femei, putem desigur să evidenţiăm cu deplină autoritate şi exagerările în care ele alunecă.

Tendinţa de emancipare a tovarăşelor noastre, este astăzi marcată printr'o serie de contradicţii şi de abuzuri psihologiceşte explicabile. Sunt asemenea sclavului liberat, cu vechi poliţe de plătit, cu năzuinţe care se bat cap în cap.

Evident, jaloanele înfipte de ele în câmpul cuceririlor, sunt impresionante.

Cine se mai miră astăzi de femeia-aviatoare şi de femeia care joacă la bursă, de femeia avocat, doctor, ziarist, de femeia şofer, incasator la tramvaie, primar, judecător.

Şi totuş, nu sunt decât câteva decenii de când George Sand era considerată un fenomen, pentrucă scria romane, iar caricaturiştii timpului, nu o prezintau decât cu şalvari şi cu turban.

Cine se mai scandalizează astăzi când o vede pe femeie dansând shimmy în localurile publice, deşi, în veacul trecut, valsul dansat în saloane burgheze stârnia valuri de indignare?

Nu, să nu ne alarmăm de exagerările în care cade femeia.... De tendinţa de-a fi, oricând şi în orice, la fel cu bărbatul, mai mult decât bărbatul.

Moda feminină marchează tendinţe de masculinizare. Ei şi? Moda nu mai poate reveni la punctul de unde a plecat. Malacovul şi pălăriile cât roata de car, şi tot acel arsenal complicat al podoabelor feminine, vor rămânea pentru totdeauna la muzeu.

Timpul e scump. Time is money.... Femeia care se duce la biurou, la bancă, la tribunal, sau pur şi simplu la rendez-vous, nu mai poate zăbovi cu toate acele detalii de toaletă, care o transformau în balot umblător.

Rochiţa aruncată grabnic peste cămăşuţa de-o palmă, toca peste părul à la gorçonne, — şi gata.

Rămâne lăudabil, prin urmare, cu toate contradicţiile şi cu toate exagerările, — elanul femeilor spre considerarea pe un picior egal. Aceleaşi drepturi şi aceleaşi îndatoriri. Ele nu mai vor să fie socotite animale de lux, patrupede gingaşe, chip de păpuşă, creer de pasăre, cu menire care începe şi se sfârşeşte sub pologul alcovului.

Mai alarmante şi, în orice caz, detestabile sunt poate năzuinţele spre feminizare ale bărbaţilor....

ION PAS

Sanatoriul „Păltiniş"

La NORD de Sibiu, la o înălţime de 1500 m. pe un vârf de munte, se află un minunat cuib de odihnă şi de recreaţie.

Saşii, îndrăgiţi de natură şi conştienţi de binefacerile ei, au ridicat de zeci de ani, hoteluri, sanatorii şi case pentru turişti, în tainica linişte a munţilor Sibiului, formând colonia „Hoerine".

In anul trecut Consistorul ortodox din Sibiu a ridicat şi el un sanatoriu, care se află la 2 km. mai jos de vilele societăţii „Carpatina".

Acest splendid sanatoriu este aşezat într'o poziţie fermecătoare şi are 21 de camere, instalaţii de apă şi electricitate, teracotă şi întreg confortul necesar.

Drumul dela Sibiu la Păltiniş — 28 km. — se poate face cu maşina, trăsura şi chiar pe jos.

Primirile în sanatoriu se fac de Consistorul din Sibiu.

Anul trecut, a costat 8.000 lei lunar pentru un vizitator, iar pentru preoţi 6.000 lei. Anul acesta, sezonul se deschide la 1 Mai şi funcţionează până la 15 Octombrie.

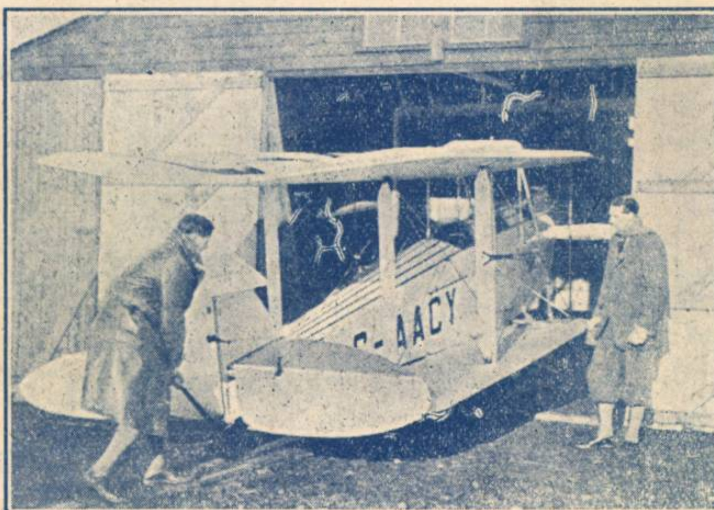

O avionetă practică

Un avion cu aripile pliabile, este adăpostit într'un simplu garaj de automobile, în loc de cuvenitul hangar.

Aparatul, aparţine inginerului englez Bradley şi a fost patentat de curând.

Tot americanii pricepuţi...

Americanii, sunt oameni practici. Iată alături un nou model de vagon de cale ferată, pentru transportul automobilelor, care permite coborîrea lor cu motorul aprins, fără a se mai face uz de macara.

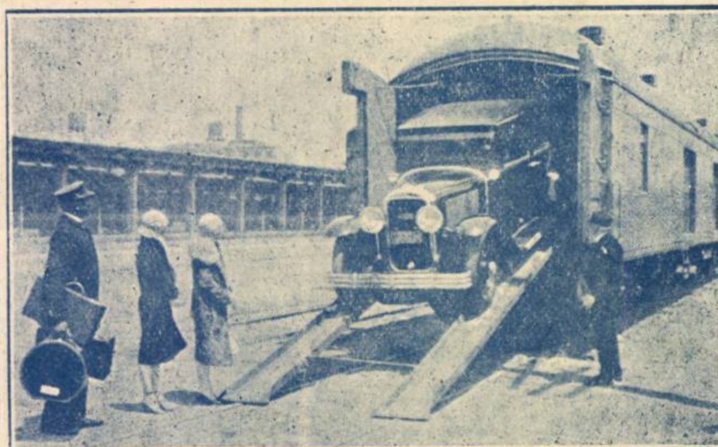

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

(6)

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aviatorul Dick Randall soseşte în Brazilia, pentru aranjarea succesiunei unchiului său, miliardarul Diaz Domingos.

Două încercări de atentat, neizbutite împotriva lui Randall, determină pe protectorul său, generalul Paul Bernard să plece împreună cu detectivul Trevor Gex, în Brazilia.

Dar, în prima zi dela sosirea lor în Rio de-Janeiro, chinezul Sse-Pong atrage pe Gex într'o cavernă cu reptile, iar în cursul nopţii Dick Randall este asasinat în vila logodnicei sale.

Cu ajutorul Izabelei, soția lui Sse-Pong generalul Bernard salvează pe Gex din grota cu şerpi.

La vila donei Manuela, încep cercetările. Poliția crede că Dick Randall a murit de moarte naturală. Dar generalul Paul Bernard a zărit în noaptea crimei, o umbră albă pe culoarul vilei, iar în noaptea înmormântării lui Dick Randall, generalul Bernard şi Gex Trevor, descopăr umbre misterioase în cimitir.

Sse Pong, chemat la instrucţie, neagă cu cinism acuzaţiile ce i se aduc.

— Din toate acestea, răspunse cu un surâs strâmb chinezul, nu pot recunoaşte nimic. N'am ştiut până azi că vre-un detectiv m'a urmărit. Este just că am cunoscut pe vapor, un oarecare personaj ridicul, care se lăuda mereu că e „celebru detectiv", dar nu i-am dat nici o atenţie. N'am închis pe nimeni printre şerpii mei.. Dacă cineva a intrat în cavernă, fără să ştiu, nu sunt eu vinovat. In reclamaţiunea sa, d. general Paul Bernard susţine că cel care a intrat, a fost individul Trevor Gex. Ei bine, eu depun plângere, pe baza declaraţiei d-lui general, contra individului Trevor Gex, care s'a introdus prin efracţie în cuşca şerpilor, spărgând mecanismul uşii de fer, mi-a omorât cu focuri de revolver trei exemplare superbe şi cu un lemn alte două reptile, şi la eşire nici nu a avut buna cuviinţă să închidă oblonul după el, astfel că toţi şerpii au eşit şi abia am putut să mai prind o parte din ei. A trebuit de asemeni să repar oblonul de închidere, care nu mai funcţiona.

— Ce tupeu!... se mânie generalul.

— Vă rog!... făcu magistratul.

Şi adresându-se chinezului:

— Binevoiţi vă rog să ne spuneţi, la ce vă folosesc şerpii fioroşi, pe care-i creşteţi în acea cavernă?

— Dar, d-le magistrat, eu sunt fermier, aşa după cum am spus şi d-lui general, pe vapor. Am neglijat însă să-i spun, că nu cresc animale domestice, ci fiare. Am pe domeniul meu de pe Santa-Cruz, tot felul de cuşti amenajate pentru numeroase varietăţi de bestii, şi în special mă ocup cu vânzarea şerpilor. Am o mulţime de servitori chinezi, coalies, cari pot face mărturia că ce vă spun este adevărul adevărat. Ce vină am eu, dacă prietenul d-lui general, a intrat în caverna unde ţin şerpii, până le găsesc cumpărător? De altfel, d. Gex nu a fost deloc în primejdie de moarte, deoarece toţi aceşti şerpi sunt domesticiţi, cu dinţii scoşi şi nici unul nu e veninos! Sunt toţi din speciile care se întrebuinţează în circuri de către dansatoarele cu şerpi...

Magistratul spuse grefierului:

— Dă ordin să se cerceteze îndată de către specialişti, ce specii de şerpi sunt în caverna d-lui Pong.

— De altfel, spuse chinezul, dacă ar fi fost şerpi veninoşi, d. Trevor Gex ar fi în clipa de faţă în imperiul umbrelor. Cum ar fi fost posibil oare să stea 24 de ore între şerpi veninoşi şi să rămână în viaţă şi teafăr ?!...

Şi de unde tot Rio de Janeiro se aştepta ca Sse-Pong să fie arestat, el fu rugat pe un ton foarte amabil să poftiască a doua zi, ca „simplu informator", pentru lămurirea unor amănunte...

XVII

LA O DESCINDERE...

Exuberanţii *flumineuzes*, copleşiră cu ironii pe „celebrul detectiv" al generalului Paul Bernard! In adevăr, ce vină avea Sse-Pong, dacă acest „faimos detectiv", nu vedea pretutindeni, decât capcane şi crime?

Opinia publică începuse din nou să încline spre părerea că Randall murise de moarte naturală, când o nouă descoperire, răscoli din nou toate imaginaţiile braziliene.

Delgado, detectivul poliţiei din Rio, la o nouă şi foarte amănunţită percheziţie la vila donei Manuella d'Almeida, făcuse o descoperire extraordinară. Cercetând sertarele dela biroul donei Manuella, el găsise lângă o iconiţă de aur, printre scrisori şi file de hârtie fără importanţă, o hârtiuţă albă cum sunt pacheţelele dela farmacie ce conţin diferite doctorii în prafuri. Pacheţelul era pe jumătate desfăcut. In el mai rămăsese o cantitate foarte mică de praf alb. La început, detectivul Delgado îşi spusese că e foarte firesc ca în odaia donei Manuella d'Almeida, care fusese bolnavă după moartea lui Dick Randall, să se găsească urme de doctorii .Dar dece păstrase oare dona Manuela în sertar, acest pacheţel gol, sau aproape gol, şi nu-l aruncase?

Delgado o întrebă discret ,dar dona Manuela d'Almeida, fără nici o turburare, îi spuse că luase multe doctorii şi mai ales, calmante, că nu-şi aminteşte de acest pacheţel şi dece anume a pus hârtia în sertar. Poate a luat-o de pe masă odată cu alte file de hârtie sau poate că nu şi-a dat seama ce face, în timpul vre-unei migrene, din cele care o chinuiau, până îşi pierdea cunoştinţa.

Delgado era să arunce hârtiuţa, dar se răsgândi: trimisese la analiza chimică toate flacoanele din casă, toate paharele cu resturi de lichide, tot ce putea să conţină otravă. Trimise acum şi acest pacheţel cu restul de praf alb.

Şi a doua zi, primi un buletin de analiză oarecum concludent: praful — prea puţin pentru ca rezultatul analizei să fie mai precis, — părerea un amestec de substanţe opiacee şi toxice, care *„putea deveni otrăvitor"*, în cantitate mai mare.

Pe pacheţel nu era scrisă firma farmaciei de unde provenia şi nu se afla nici o însemnare. Dona Manuela d'Almeida, chemată în cabinetul judecătorului de instrucţie, nu putu, sau refuză, să dea vre-o lămurire. Susţinea, la orice întrebare, că nu-şi aminteşte dacă a luat această doctorie, nici dela ce farmacie a cumpărat-o, nici cum a apărut pacheţelul aproape gol în sertarul ei.

Bănuia însă, după cum indica într'o oarecare măsură chiar buletinul de analiză, că e unul din calmantele ce luase ca să poată dormi. Doctorul care o îngrijise în timpul boalei declară că nu prescrisese un asemenea praf, iar farmacia la care servitorul făcea reţetele, nu recunoscu că ar fi livrat un asemenea „calmant", într'un ambalaj atât de suspect.

Dacă femeea aceasta se preface, — îşi zise magistratul după plecarea donei Manuela d'Almeida, atunci e o mare actriţă.

XVIII

DANSUL SPIRITELOR

Toate încercările generalului şi ale poliţiei de a regăsi pe detectivul Trevor Gex, dădură greş. Şi totuşi, faimosul detectiv nu fusese răpit, după cum credea generalul.

După risipirea acelor umbre ciudate pe care le zărise în cimitir, în noaptea în care avusese loc înmormântarea lui Dick Randal, Gex se depărtase puţin de general, cercetând o alee foarte îngustă, ce se adâncea între două rânduri de boschete opace. I se păruse că vede frunzişul mişcându-se dealungul acestei potecuţe, şi înaintă în desişul ce i se păruse că foşnise, până ce se depărtă cu totul de general. Când acesta îi observă „dispariţia", detectivul era departe, pe urma acelor umbre negre şi scunde, care reapăruseră în faţa lui şi înaintau pepoteca dintre masivii de verdeaţă tropicală.

Era cert că în faţa lui se adâncea în noapte un şir de umbre monom. Iuţi pasul. Auzi, departe, vocea generalului chemându-l, dar nici nu se gândi să se întoarcă. Pasiunea sa de a urmări ca un copoiu vânatul, se deşteptase tiranică: vânatul era în faţa sa.

— Suflete de morţi de-ar fi, îşi zise în gând, detectivul, le voi urmări fie chiar şi până în lumea cealaltă!...

O asemenea urmărire îl dusese în ziua sosirii lui la Rio, în capcana cu şerpi. Aveau oare umbrele acestea să-l conducă acum în Infern?

Fără zgomot, se apropie tot mai mult de şirul de umbre. Auzi sub paşii lor scârţâitul uşor al nisipului. Erau oameni. Ultimul om, care încheia acest monom al groazei, era acum la câţiva paşi de detectivul care-l ajunsese din urmă. Deosebi o formă umană îmbrăcată în negru...

După câteva clipe de mers, grupul de oameni negri se opri. Trevor Gex se ascunsese după un copac. In faţa lui, alburiu în noapte, se înălţa zidul ce împrejmuia cimitirul. Un şuerat scurt. Şi oamenii negri începură să escaladeze repede zidul, unul câte unu, traşi probabil de o funie manevrată din afară. Pe fondul alburiu, oamenii ne gri se desenau nelămuriţi, amorfi ca nişte saci traşi de un scripete.

După câteva minute, totul reintră în linişte. Trevor Gex eşi de după copac şi se asigură că oamenii negrii săriseră toţi zidul. Funia de pe zid fusese trasă afară; fără un astfel de ajutor, zidul nu putea fi sărit. Dar detectivul îşi zise că trebuia că vadă neaparat ce se petrece dincolo de zid.

Se sui atunci agil ca o maimuţă, deşi aspectul său oarecum dolofan te făcea să nu-i bănueşti o asemenea agilitate, într'un palmier mult mai înalt ca zidul, şi subţire ca o prăjină. De sus, nu putu să deosibească nimic în noapte. Se legănă atunci în vârful palmierului flexibil, şi când fu apropiat de zid, sări pe creasta zidului şi de acolo jos. Rămase o clipă nemişcat între bălăriile moi, pe care căzuse. Nici un zgomot în jurul său. Dar dealungul zidului, i se păru că umbrele se mişcă, pierzându-se în noapte. Se îndreptă spre ele. Fu din nou aproape de oamenii negrii, şi merse astfel pe urmele lor.

XIX

IPOTEZE

Ipotezele poliţiei, învinovăţiră pe rând, pe dona Manuela, pe Izabella, pe cei doi cavaleri...

O altă ipoteză învinovăţea de crimă pe servitor, şi în sprijinul acestei păreri veni o nouă descoperire a judelui instructor. Cercetându-se ce anume a băut Dick şi din ce pahare, în seara crimei, don Lopez, primul cavaler care făcuse de strajă la uşa sa, declară, cu bărbuţa agitându-se nervos, înainte de a

(Continuare în pagina 4-a)

eşi din camera lui Dick, închinase un pahar de Parto cu logodnicul protejatei sale. Dick turnase dintr'o sticlă ce se afla pe o măsuţă, pe o tavă, pe care se mai afla o cutie cu biscuiţi şi un singur pahar. El întinsese cavalerului acest pahar, şi-şi turnase pentru el în paharul de apă, de pe masa de noapte. Ciocnină şi băură, fără ca Lopez să observe nimic suspect şi fără ca vinul să-i fi făcut vre un rău.

Delgado, detectivul brazilian ,declară atunci că la primele cercetări, din dimineaţa crimei, este sigur că pe nici o masă din camera lui Dick, nu se afla nici un pahar, deoarece căutase în mod special vre-unul. Cine avusese interesul să ridice paharele şi vinul înainte de sosirea poliţiei?

Şi toate acuzaţiunile tăbărâră asupra lui Lopez, a cărui ţăcălie se zbârlea ca un arici bătrân de indignare, până ce servitorul donei Manuela d'Almeida, declară tremurând că, până la venirea poliţiei, în timp ce Trevor Gex cerceta pulsul victimei, găsise de cuviinţă să âridice paharele, care erau murdare şi să le spele, neştiind că prin aceasta ar putea face vre-un rău.

Complicitatea, dacă nu crima, servitorului apăru atunci ca evidentă.

In fine, erau cei cari bănuiau persoane din afara casei sau oameni ce nu aveau nici un amestec în chestiune. Sse-Pong începu din nou să fie bănuit, şi chiar generalul Paul Bernard, Cortez, don Alvarez, Trevor Gex, şoferul, mecanicul şi toţi cunoscuţii lui Dick, nu scăpară de bănueli...

Era, în adevăr, o încrucişare de bănueli contradictorii, care făcea pe judecătorul de instrucţie să turbeze de mânie neputincioasă.

Manuela d'Almeida continua să nege că a eşit din camera sa peste ora 9 seara, ceeace sădi în mintea unora presupunerea că generalulu a declarat fals, spunând că a văzut o siluetă albă pe coridor, pela ora 10 şi jumătate, în noaptea crimei.

—Dar oare generalul Paul Bernard poate minţi? se întreba judecătorul. Şi ce mobil îl face să depună fals? E posibil ca un om atât de stăpân pe nervii săi, să fi avut o simplă halucinaţie?

Dar generalul acuza în acelaş timp şi pe Sse-Pong!

Nu cumva dona Bella soţia chinezului, era amanta generalului, şi el o introducea noaptea în vilă?

Dar oare „straja" cavalerilor nu este suspectă? Să vi dela sute de kilometri, ca să faci de strajă noaptea, nu e desigur un lucru obicinuit!

Servitorul de asemeni, părea însă vinovat, distrugând proba otrăvirei, în momentul când a ridicat paharele din camera lui Randall.

Nu cumva oare sunt complici toţi aceşti indivizi, din vila Manuela, afară de generalul Bernard?

— O, înebunesc! striga magistratul, cu creerul înflăcărat, neputându-se fixa asupra nici uneia din ipotezele făcute.

Dacă cel puţin s'ar putea stabili ora exactă când s'a turnat otravă în paharul lui Dick. Dar analiza chimică nu putea să precizeze, nici măcar dacă în adevăr era un praf toxic, substanţa ce se găsise la dona Manuela d'Almeida în sertar. Buletinul spunea: „...praful *ar putea deveni* toxic, în cantitate mai mare". Dar dacă s'ar fi turnat în paharul de apă gol, înainte de coborârea lui Dick Randall în cameră, o cantitate „mai mare" de praf, aviatorul ar fi putut să observe că paharul conţine ceva pe fund, când şi-a turnat vin!...

I s'a turnat oare otravă în timpul mesei de seară, la ora 8? Dar până la 11 trecute, când s'a despărţit de Lopez, Randall n'a simţit nici un simptom de otrăvire. Din potrivă, cavalerii declarau că fusese extrem de bine dispus.... Şi ce otravă era aceasta, cu efect atât de tardiv, şi totuşi fulegrător?

Nu cumva i-a turnat don Lopez praful, când a rămas singur cu el în odae, şi au ciocnit paharele e Porto? Şi nu s'ar putea ca Lopez să fi ascuns apoi în sertarul donei Manuela pachetul cu restul de praf, ca s'o compromită?

Ţăcălia lui Lopez şi cicatricea lui Cortez, fură găsite superlativ de suspecte!...

Dar dacă cineva din afară a reuşit să pătrundă în vilă? Ce suspect era acel Sse-Pong şi mai ales vizita nocturnă a soţiei sale, în parcul vilei Manuela!

Şi dacă oare Randall murise de moarte naturală?

Şi astfel, presupunerile judecătorului de instrucţie se învârteau într'un cerc vicios, din care magistratul neputând eşi, simţea că işi va pierde minţile, căutând dezlegarea acestei enigme.

In asemenea condiţiuni, autopsia cadavrului lui Dick Randall, deveni riguros utilă, şi magistratul dădu ordin pentru deshumarea imediată, cu toate protestele donei Manuela, care afirma, în numele religiei, şi în mari crize de nervi, că nu va permite ca trupul neînsufleţit al logodnicului ei, să fie ciopârţit de un bisturiu pângăritor, la Morgă...

XX

PE URMELE PROFANATORILOR DE MORMINTE

Gex urmărea mereu umbrele din cimitir...

Oamenii negri erau desigur — îşi spunea Trevor Gex — profanatori de morminte, din cei ce fură bijuteriile şi obiectele scumpe din cavuri. In adevăr, i se părea că distinge un sac dus pe umeri de câţiva profanatori.

După câtva timp de mers prin vegetaţia bogată, ajunseră la marginea unei şosele. Gex zări pe drum trei vaste automobile, înşirate unul după altul şi cu farurile stinse.

Oamenii negrii se îngrămădiseră toţi la automobilul din frunte. Gex îşi zise că de acum nu-i va mai putea urmări dacă hoţii se vor sui în maşini, fiindcă n'ar putea găsi un taxi in pustietatea aceasta. Nici o clipă nu-i trebui ca să reflecteze ce avea de făcut, şi trecu repede în dosul celui din urmă automobil, privi pe geamul dela spate, se încredinţă că era gol, veni în dreptul şofeurului care moţăia cu gesturi de prestidigitator, îi aplică o lovitură de pumn în cap, umplându-i gura cu o batistă aproape în acelaş timp, astfel că şofeurul căzu în nesimţire, înainte să fi avut vremea să scoată vre-un strigăt. Cu o vigoare nebănuită, Trevor Gex ridică dela volan pe omul leşinat, îl luă în braţe şi-l depuse în şanţul şoselei. Apoi, fără zgomot, ca o pisică, se sui la volan, în locul şofeurului.

Toată operaţiunea aceasta, ascunsă de întunericul nopţii, durase mai puţin de un minut.

Intre timp, primul automobil pornise. Al doilea demară, iar ultimii hoţi săriră repede în al treilea şi Trevor Gex, care conducea, apăsă prompt pe „pornirea automată."

Detectivul urm ăautomobilul din faţa sa. Incercă să tragă cu urechea la ce spuneau oamenii negrii dinăuntru, dar nu deosebi decât şoapte fără sens. De asemeni, nu putu să zărească cu coada ochiului, decât aceleaşi silute negre, fără formă distinctă.

Mergeau cu viteză, cu farurile stinse. In curând, lui Gex i se păru că recunoaşte peisajul. In adevăr, urmau drumul de pe ţărm, spre Santa Cruz, la poalele căreia automobilele stopară.

Recunoscu acum foarte bine locul: oamenii negrii descinseră din maşini, şi începură escaladarea stâncilor, exact prin făgaşul urmat de Sse-Pong, când Gex îl urmărise şi căzuse în capcana cu şerpi. Oare hoţii aceştia se duceau la caverna cu şerpi? Sau poate aveau de gând să treacă muntele?

Detectivul, care scoborâse dela volan după plecarea celorlalte două maşini, şi începuse să urmărească pe hoţi, pe după stânci, se gândi cu un fior de groază şi scârbă interiorul cavernei cu şerpi. Nu cumva îl atrăgeau iară în aceiaşi cursă?

In adevăr, oamenii negrii dispărură în tufiş. Gex se apropie, cu o senzaţie penibilă. Din tufiş nu se mai auzea nici un foşnet. Desigur că ultimul om intrase în cavernă. Gex pătrunse cu precauţie în boschet. Oblonul, care fusese desigur reparat, se ridica încet, închizând gura peşterei, după cel din urmă om negru ce intrase. Oare oamenii aceştia nu aveau teamă de şerpi?

O nouă idee scăpără în mintea detectivului Trevor Gex. Luă un bolovan lunguet de jos şi-l vârâ între oblonul ce se ridica încet şi pragul de sus al gurii peşterii. Proptit în bolovan, oblonul se opri şi gura peşterii rămase astfel parţial deschisă, pe o porţiune îngustă şi lunguiaţă.

Se apropiă, nu fără teama de a zări ivindu-se din gaura neagră un cap de şarpe cu limba despicată, şi, cu revolverul în mână, privi. Rămase astfel înmărmurit în faţa viziunei extraordinare din cavernă, în timp ce un cântec şuerat, o melodie lentă şi monotonă, se auzi dinăuntru.

(Va urma)

Oameni fapte şi idei

Cortegiul funebru la înmormântarea reginei-mame a Spaniei.

Regele Boris al Bulgariei (dr.) într'o călătorie prin ţară, stând de vorbă cu un bătrân.

Preşedintele Gomez al Venezuelei, asupra căruia s'a comis un atentat nereuşit

Fremantle, cel mai bătrân amiral englez a murit în vârstă de 93 ani.

Cea mai recentă fotografie a lui Thomas Alva Edison.

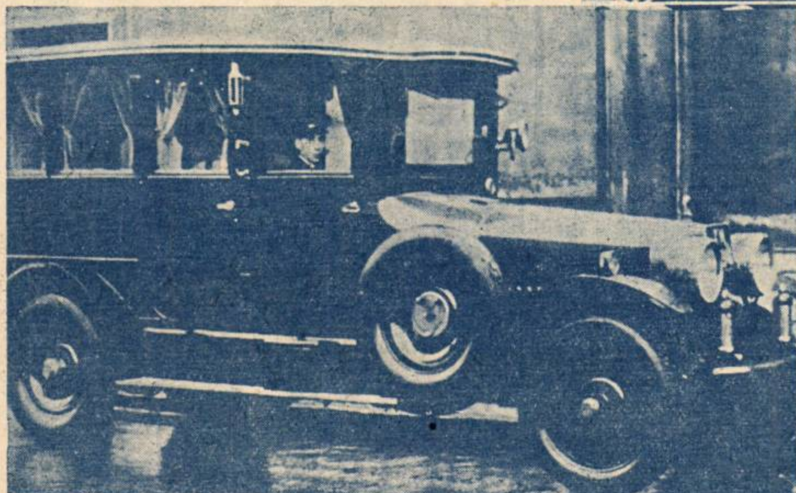

Automobilul sanitar cu care a fost transportat regele Angliei, la mare pentru convalescenţă

Duminică 3 Martie au loc concursurile de frumuseţe judeţene

Din cele reuşite se va alege, la 17 Martie, „Miss România"

„REALITATEA ILUSTRATĂ" organizează concursul de frumuseţe, pentru alegerea unei reprezentante a României („Miss România") la întrecerea internaţională din Galveston (Statele-Unite ale Americei).

Mâine, 3 Martie are loc, în fiecare capitală de judeţ, alegerea frumuseţilor judeţene.

La 17 Martie, cele 72 frumuseţi judeţene, vor veni la Bucureşti şi se va proceda la alegerea a nouă frumuseţi naţionale.

Cea mai frumoasă femee din România („Mis România") va fi aleasă în ziua de 17 Martie.

Plecarea la Galveston va fi la 1 Mai prin portul HAVRE.

Fetele frumoase să nu se lase împiedecate de o modestie — nelalocul ei în această împrejurare — ca să se prezinte la concurs. Le îndemnăm să ia parte la întrecere, dorinţa noastră fiind, ca România să fie strălucit reprezentată la concursul din Galveston-Texas.

Dacă „MISS ROMÂNIA", va obţinea titlul de „MISS UNIVERSUM", gloria ei se va resfrânge şi asupra ţării.

Concursul international din Galveston

Cititoarele noastre ştiu desigur că noi am fost autorizaţi să trimitem la concursul decisiv din Galveston, pe cea mai frumoasă romăncă, care să concureze acolo cu reprezentantele Statelor americane şi europene, la titlul de „Miss Universum".

La Galveston, vor veni aproape 50 de frumuseţi din toate părţile lumii, şi — pe deoparte tradiţia Asociaţiei care cea dintâi a instituit concursurile de frumuseţe internaţionale, pe de alta seriozitatea pe care a dovedit-o Comisiunea din Galveston, în cele 11 alegeri câte au avut loc până acum, (dintre care două internaţionale) — sunt o chezăşie că la concursul din America, hotărârile sunt date fără părtinire şi absolut neinfluenţate.

Intr'unul din numerele noastre precedente am publicat regulamentul concursului din Galveston. Din acesta s'a putut vedea cât de frumos sunt organizate concursurile internaţionale din statul american.

După pilda lui, am organizat şi noi concursul nostru, şi — tocmai dorinţa de a face un lucru serios — ne-ar fi împiedicat să trimitem o reprezentantă la concursul preliminar din Paris.

Pe lângă aceasta, concursul din Galveston, cu sărbătorile sale fastuoase, va fi un minunat prilej de propagandă românească.

Aleasa noastră, împreună cu mama ei, sau o însoţitoare din familie va pleca în ziua de 1 Mai din Bucureşti, iar în ziua de 9 Mai, cu vaporul special, din portul Havre, până la New-York.

Sunt numeroşi românii cari, — informaţi că şi noi trimitem o concurentă în anul acesta la Galveston, — pregătesc alesei noastre o primire dintre cele mai călduroase.

Dealtminteri toate candidatele la concursul de frumuseţe american, vor avea un tratament princiar în continentul de peste ocean. Serbările se ţin lanţ, timp, de o lună de zile, imediat dela sosirea în America, până la data concursului, care are loc în zilele de 9, 10 11 Iunie, spre a culmina cu decernarea titlului de „Miss Universum" (cea mai frumoasă depe glob) şi acordarea premiilor de mare valoare.

Nu numai ziarele americane, casele de filme, revistele ilustrate, din continentul nou, dar presa mondială se ocupă tot timpul de concursul de frumuseţe şi de concurente, şi fotografiile acestora sunt reproduse în mii şi sute de mii de exemplare.

Candidatele sunt interviewate de zeci şi sute de ori, şi „Miss România" va avea nenumărate prilejuri de a face propagandă pentru ţara ei.

Iată pentru ce accentuăm mereu asupra faptului că participarea la concursul internaţional din Galveston, este mai mult decât un scop, este mai mult decât o distracţie.

Şi iată dece d. ministru Al. Vaida Voevod — înţelegând acestea toate — a binevoit să primească să patroneze concursul nostru.

Candidatele care au obţinut notele cele mai mari (peste 7) se vor prezenta din nou, toate împreună, pentru comparaţie şi alegere definitivă.

Aleasa este proclamată drept cea mai frumoasă din judeţ. Capătă titlul de „Miss" urmat de numele judeţului din care face parte aleasa.

Primele trei candidate, vor fi fotografiate. Bine înţeles că numele acestora va fi comunicat de către secretar, membrilor din juriu.

Fotografiile vor apărea în *„Realitatea Ilustrată"* (câte trei din fiecare judeţ).

Frumuseţile judeţene, vin în ziua de 17 Martie la Bucureşti, spre a se prezenta Comitetului Central, care să aleagă dintre ele, zece frumuseţi regionale, iar apoi dintre acestea pe „Miss România".

* * *

In Bucureşti concursul va avea loc pentru judeţul Ilfov şi pentru Capitală, — tot în ziua de 3 Martie, în aceleaşi condiţiuni.

Juriul de aci va alege: Pe cea mai frumoasă din judeţul Ilfov („Miss Ilfov" şi trei frumuseţi pentru Bucureşti, dat fiind importanţa oraşului şi populaţia lui numeroasă. Acestea vor fi „Miss Bucureşti" I, II şi III.

Atât „Miss Ilfov" cât şi cele trei frumuseţi ale Bucureştiului, se vor prezenta în faţa comitetului central, în ziua de 17 Martie, cu aceleaşi şanse ca şi restul de 72 frumuseţi judeţene.

Cum vor decurge concursurile Judeţene

In fiecare capitală de judeţ s'a instituit un juriu — în fruntea căruia se găseşte, aproape totdeauna, capul autorităţii — şi în alcătuirea căruia intră artişti, literaţi, personalităţi de seamă din viaţa socială, aşa încât competenţa cât şi deplina imparţialitate şi moralitate a juriilor, să fie garantată.

Spre a asigura tocmai această nepărtinire, concursul de frumuseţe al *„Realităţii Ilustrate"*, nu este public. Membrii juriului se conduc numai după impresiile lor obiective, scutiţi de a suferi influenţa unei asistenţe.

Fiecare juriu are un secretar — însărcinat să înscrie pe candidate şi să cerceteze dacă acestea îndeplinesc sau nu condiţiunile de vârstă şi moralitate, prescrise de Asociaţia din Galveston. Pentru a evita orice bănuială de părtinire, s'a stabilit că secretarii n'au dreptul să aprecieze frumuseţea candidatelor.

Concurentele — fie c'au primit invitaţiuni pe baza fotografiilor trimise revistei *„Realitatea Ilustrată"*, fie că au fost invitate de către membrii juriului din judeţ, fie că s'au prezentat direct, fără nici un fel de invitaţie, la apelul pe care l'am lansat — sunt obligate a se prezenta mai întâi secretarului. Acestuia ele îi comunică numele şi adresa, vârsta, ocupaţiunea, şi aceste date, sunt înscrise într'un registru.

La concursul organizat de noi, poate participa orice domnişoară între 16—25 ani (neîmpliniţi până la data de 1 Julie), care să nu fi apărut niciodată pe scenă sau în film, şi nici să nu fi fost manechine. Deasemenea concurentele trebue să fie de o perfectă moralitate.

Candidatele intră una câte una în camera în care se găseşte juriul. Ele vor fi îmbrăcate într'o rochie simplă, nu vor fi fardate şi nici nu vor purta soutien-gorge sau corset.

Membrii juriului le vor privi, fără a le atinge şi fără a-şi comunica între ei impresiile. Fiecare va acorda candidatei câte o notă.

Media notelor acordate formează calificaţia generală.

Cum a devenit „Miss Ungaria", „Miss Europa"

Marele cotidian „Neue Freie Presse" No. 23139, cu data de Joi 14 Februarie publică următoarea corespondență din Budapesta relativ la alegerea lui „Miss Europa":

„*Böske Simon* (Böske e diminutivul unguresc dela Elisaveta N. R.) *a avut noroc ca în cetatea femeilor frumoase să fie aleasă drept cea mai frumoasă*", zice managerul ei, Alexandru Incze.

Norocul ei a început chiar la Budapesta, găsind acolo în d. de Waleffe pe cel mai înfocat apostol al candidaturii sale. A doua întâmplare norocoasă și chiar decisivă, a fost întâlnirea cu Jenny Dolly (una din vestitele Dolly Sisters) compatrioata ei. Dansatoarea destăinuise viitoarei regine absolut toate secretele, în materie de frumusețe, toată experiența unui star de music-hall.

D-ra Erzsi Simon, **la Paris**

Patou(marele croitor) a fost nevoit să creeze o toaletă specială cât mai potrivită staturei și chipului juvenil al lui Miss Hungaria, toaletă la care și-a dat sfaturile prețioase Jenny Dolly. Era o rochie fără mâneci, foarte decoltată, din dantelă de fir, dublată cu voile georgette chair cu un bolero tot din dantelă cu mâneci lungi.

— „Asta-i o rochie, la care te poți uita trei ore în șir, spunea sister Dolly. Sunt toalete, care frapează mai mult, la prima vedere dar care obosesc după zece minute și devin lipsite de interes.

Concursul în fața juriului de frumusețe ține trei ceasuri, la asta m'am gândit, cu rochia ta".

Jenny Dolly și-a afirmat competența și în privința coafurei d-rei Simon și părerea ei a învins.

De Waleffe voia ca urechile să fie libere. Jenny Dolly, dictă coaforului o frizură, care acoperia urechile cu bucle grațioase, descoperindu-le tot odată. Când acest cap clasic apăru în fața juriului era în adevăr desăvârșit.

Celelalte candidate se prezentară toate machiate; prin aceasta căpătară ceva nefiresc, de mască.

Minunata Miss France avu chiar strania idee să-și vopsiască părul castaniu în culoarea argintului.

Miss Ungaria a întrebuințat doar puțină pudră și aceasta un amestec special compus de către Iancsi Dolly, din pudră albă, roză și rachel închis.

La toaleta de fir, d-ra Simon purta ciorapi chair, pantofi de piele aurie, cu o catarama de aur într'un motiv de triunghiu și o poșetă cu cataramă identică.

Jenny Dolly a dat compatrioatei sale și lecții, cum să umble, cum să zâmbiască — însfârșit, cum să placă".

* * *

Iată cum a învins Miss Ungaria pe concurentele ei europene.

Fi-va ea învingătoare și la Galveston, în fața unui juriu mult mai riguros, care nu se lasă subjugat de o toaletă iscusită și de maniere studiate? Iată întrebarea.

Desigur că pe lângă lupta cu concurentele americane, ea va avea de susținut și bătălia cu candidata noastră Miss România, care va trebui să se prezinte la alegerile dela noi în țară fără nici un fel de artificii.

Miss România va fi întruchiparea frumuseții pure și se va prezenta la Galveston față de un juriu cu totul necunoscut, spre deosebire de cel parizian.

Încă două trei luni și vom afla de partea cui va fi isbânda.

Mărțișorul

(Explicație la copertă)

LA ROMANI, — cu drept cuvânt, — această lună, însemna începutul anului.

Primele zile ale lui Martie, le sărbătoriau cu ospețe și petreceri fastuoase.

Ei obicinuiau să schimbe daruri și să-și dea unii altora talismane aducătoare de noroc.

Aceste talismane formează originea *mărțișoarelor* de azi. Ele nu se mai dau însă, decât fetelor și femeilor, dar au rămas cu semnificația lor de talismane. De aceea — scumpe sau eftine, lucrate în aur și pietre nestimate sau în cupru și nichel smălțuit, — ele iau forme, cărora superstiția populară le atribue puteri supranaturale:

Trifoi cu patru foi, 13 în cerc, păiajen, purceluș cu ban în rât, și alte asemenea talismane.

Uneori, mărțișorul slujește ca simbol gingaș al dragostei.

Ele îmbracă atunci alte forme:

Inimă mică și iubitoare, o pansea, — îndemn de aducere aminte, — sau — după cum am văzut în câteva rânduri, — o cărticică mică, de 3 file metalice, având încrustate pe rând, un trandafir, o pansea și un „nu mă uita".

Rebusul acesta este lesne de ghicit.

Oricum, obiceiul e frumos și desigur foarte plăcut cetitoarelor noastre.

Mărțișorul dupe copertă înfățișează una dintre stelele ecranului.

Un mare premiu pentru fetele frumoase și pentru cele urâte.

Amintisem în numărul trecut de posibilitatea ce au tinerele fete — fie frumoase sau urâte — de a-și crea o situație solidă și frumoasă pentru întreg viitorul vieței lor.

Dăm astăzi lămuririle ce ni s'au cerut ulterior:

Cursurile de croitorie de damă, lingerie sau cursul de hăinuțe pentru copii, se predau de profesori specialiști individual, adică fiecărui elev aparte: în limba română, germană, franceză, maghiară sau bulgară, după necesitate.

La finele studiilor, se depune examenul de capacitate în fața delegatului Ministerului, președintele corporației și comisiilor de examinare speciale pentru fiecare branșă.

Această instituție este recunoscută de Stat, ca persoană juridică și sub controlul ministerului Muncii.

Elevele cari se disting prin aptitudinile profesionale, se premiază: premiul 1-u cu medalie de aur, premiul al 2-lea cu medalie de argint.

Fiecare elevă însă obține o diplomă de absolvire, iar cele cu cursurile complete de mulaje, și diploma de maestru.

Ori ce lămuriri dăm bucuros celor ce ne vor cere printr'o simplă c. p. pe adresa:

D-lui D. Theodorescu, directorul Academiei Române de Croitorie, strada Halelor No. 7, București.

A se vedea explicațiunile date în numărul trecut, și a se ceti cel din numărul viitor.

Asociația din Galveston ne felicită pentru modul cum am organizat concursul

Acordând toată importanța cuvenită concursului pe care l-am instituit, pentru alegerea unei „Miss România", am socotit de a noastră datorie să ținem tot timpul în curent Asociația din Galveston, cu lucrările noastre spre a fi siguri—în modul acesta—că nu ne abatem, cu riscul descalificării, dela regulamentele concursului.

2164

TELEGRAMA

nil l.co realatatea

№ ilustrata bucuresti roumanie =

+2092/18 de galvestontexas 335/16 36

congratulations on highly effecient manner in which you are conducting missaroumania contest you are sure to chomse a candidate who will have grerat chance here letter follows = roe

D. WILLETT L. ROE, *directorul executiv al Asociației din Galveston, drept răspuns la relatările noastre, ne-a trimis telegrama pe care o publicăm mai sus și care este pentru noi nu numai măgulitoare dar și un imbold de a ne strădui să fim la înălțimea așteptărilor. Iat-o în traducere:*

Felicitări pentru felul foarte potrivit în care domnia-voastră organizați concursul pentru alegerea unei Miss România. Puteți fi siguri în felul acesta că veți alege o candidată care va avea mari șanse aci. Scrisoare urmează.

ROE

Cruzimi care dispar

Piciorul la razele X

SE PARE, că în sfârşit, crudul obiceiu care dăinuia în China, acela care diforma picioarele a sute de mii de femei, va fi de aci înainte interzis.

In cursul a o mie de ani, s'au făcut deseori încercări, pentru introducerea unei reforme; toate s'au lovit însă, de tenacitatea credinţei populare şi s'au fărâmat.

Intâiul care va reuşi — credem, — să facă să dispară această cruzime, este generalul *Feng Yu Hsiang*, cunoscut drept unul dintre cei mai victorioşi comandanţi ai armatei naţionaliste — animat de idei dintre cele mai democratice.

Acest general, guvernează astăzi provinciile *Honan, Shensi* şi *Kanai*, dovedindu-se un administrator drept şi iubit de popor.

Prin pilde vii, *Feng Yu Hsiang* speră să convingă — şi în bună parte a reuşit chiar— pe connaţionalii săi, că înfăşuratul picioarelor la fetiţe, din frageda copilărie, constitue un obiceiu barbar şi că invalidează contigente întregi de femei, care ar putea fi de folos familiei şi naţiunii.

Inteligentul general, descinde deseori la şcolile secundare de fete şi ţine prelegeri, arătând pe o pânză cinematografică, batalioane de fete tinere germane, viguroase, la diferite jocuri atletice. Dânsul a remarcat, că din totalul populaţiei din China, care se urcă la 400.000.000 oameni, cel puţin o zecime, constituind în majoritate clasa femeilor educate, devin fără nici un folos pentru familie, din pricina picioarelor lor diformate.

Din această cauză, care influenţează asupra desvoltării întregului organism, China numără milioane de femei micuţe, slabe şi parazitare.

Generalul Feng susţine, că dacă toate femeile chineze ar lăsa picioarelor o desvoltare liberă ar însemna pentru China cea mai însemnată revoluţie care a străbătut-o vreodată.

Unul dintre multele afişe de propagandă împotriva „înfăşuratului picioarelor" răspândite în China. El reprezintă soarta tragică, de care sunt lovite femeile cu „picioruşe", în timpul unui incendiu sau unei inundaţii.

Subiectul înfăşurării, sau mai bine zis al strangulării picioarelor, are un deosebit interes pentru filozofii cari urmăresc desvoltarea raselor omeneşti.

Tortura pe care o suportă femeile, care se supun crudului obiceiu, nu poate fi redată prin cuvinte. Ca un copil să suporte o strangulare zilnică a nervilor şi oaselor, însemnează o tortură mai mare decât oricare dintre acelea care au fost vreodată

Un picior strâns în bandaje

aplicate criminalilor, prin cele mai aspre legi ale trecutului.

Metodele înfăşurării picioarelor precum şi perioadele începerii acestei practice, variază după diferitele ţinuturi ale Chinei. Bandajele se aplică la vârsta de 5—8 ani.

Procesul în genere, constă în două etape. Mai întâiu se leagă piciorul, lăsând degetul cel mare liber, cu o bucată de pânză rezistentă, de vreo 2—3 metri lungime. Degetele celelalte, sunt îndoite spre talpa piciorului.

Bandajarea se face în fiecare zi, de două ori la ambele picioare, dimineaţa şi la culcare. In această situaţie, copilul este forţat să umble încontinuu, pentruca să se prevină o mortificare a cărnii şi a nervilor. Bandajarea continuă timp de un an.

A doua etapă, este scurtarea picioarelor.

Bandajele sunt atunci astfel aranjate ca să apropie cât mai mult partea cărnoasă a tălpii piciorului, de călcâiu. Când această diformare este completă, rezultă un adevărat tunel în talpă.

Procesul nu-i considerat încheiat, până ce un taler chinez — o monedă în mărimea unei piese de 5 lei de argint — nu-i introdus cu greu în îndoitura tălpii.

Primii doi ani ai acestui oribil tratament sunt cei mai grei.

Fetiţa chineză suportă cu stoicism şi urmăreşte cu interes aplicarea bandajelor, care o invalidează dar, în acelaş timp, o vor ridica mai târziu la rangul de femeie în lumea aleasă. Ea însăş propune uneori, ca să i se lege degetele cât mai strâns, ca să nu capete picioare „prea mari" şi să poată încălţa o pereche din acei minunaţi pantofiori de mătase, cu broderie, pe cari nici un copil european de 6 anişori nu i-ar putea purta.

Profesiunea „legării picioarelor" oferă o ocupaţie bănoasă pentru multe femei. E dela sine înţeles, că pentru a lega picioarele şi a îndepărta tocmai atâta sânge, cât este necesar pentru a usca muşchii şi a opri creşterea, este o adevărată artă. Deseori, sunt cazuri când răul tratament necesită amputarea completă a picioarelor şi uneori survine chiar moartea copilului.

Părinţii cari îşi diformează copilele, trebuesc să aibe o bună stare materială şi să le poată întreţine până la măritiş. Femeia cu piciorul mic, nu-şi poate câştiga existenţa prin muncă.

Din această cauză, în târgul matrimonial, este cunoscut faptul, că fata cu piciorul mic reprezintă candidata de preţ, făcând parte din „*high-life*"-ul Chinei.

Este o fată care şi-a cheltuit anii în studii, cunoscând artele, muzica, pictura. La vârsta măritişului, adică pe la 15 ani, ea este aptă să preia conducerea casei vreunui mandarin de pildă.

Un chinez bogat, se însoară de obiceiu cu una sau două femei obişnuite, adică cu picioarele normale şi apoi îşi cumpără o nevastă cu picioruşe, care devine imediat favorita casei.

Dacă vin timpuri grele şi crize financiare, chinezul poate dispune îndepărtarea unei femei cu picioarele normale, dar este obligat să menţină una, care să servească pe doamna cu „picioruşe".

Femeii acestuia, îi trebue un ajutor chiar pentru umbletul prin casă. Femeia ajutoare este obligată s'o escorteze, sau mai bine zis, s'o poarte în spinare. Bineînţeles

Cântăreţe chineze cu „picioruşe", în imposibilitate de a umbla, sunt transportate de ajutoare, dela un local la altul.

că toate treburile gospodăriei, cad asupra femeei cu picioarele normale.

Foarte rar, din pricina luxului costisitor de care este nevoe, mandarinii îşi iau două soţii cu „picioruşe". Cazurile se pot număra.

Chiar dacă nu urmăreşte câştigul material va Chinezul mai sărac, caută totdeauna să scoată dintre copii săi, unul sau doi cu „picioruşe". Este un fel de investiţie pentru mai târziu, când va putea poate să-şi

..vândă" copila, pe un preț important. Și chiar dacă nu urmărește câștigul material va fi totuș satisfăcut, că unul dintre copii săi poartă marca respectului și a „high-life"-ului.

Femeia cu piciorușe, se bucură într'adevăr de unele frumoase avantagii materiale și acest fapt este privit drept răsplată, pentru suferințele ei din copilărie.

O femeie din vechea aristocrație a Chinei, îmbrăcată în rochii scumpe.

Femeile acestea nu fac nici o treabă de rând, iar toate mătăsurile, bijuteriile și aurul pe care-l posedă soții lor, sunt rezervate pentru ele.

Asupra originei obiceiului micșorării picioarelor, există o întreagă serie de legende. Tocmai pentrucă există așa de multe și nu se aseamănă între ele, se poate spune că au fost pur și simplu inventate, pentru păstrarea obiceiului.

Un picior diformat de chinezoaică

Cercetând toate aceste povestiri și orice s'a putut descoperi până astăzi, în legătură cu diformarea picioarelor în China, profesorul *Macgregor* dela universitatea din Edimburg, a ajuns la concluzia, că obiceiul chinez este cea mai vie expresie a influenței modei.

Diformarea picioarelor, reprezintă pentru chinezi o simplă modă care e mai veche și mai puternică decât cele europene. Manuscrisele găsite, dovedesc că obiceiul n'a existat în China, până la anul 1500 înainte de Christos. Curând după această dată, obiceiul își făcu apariția și dăinuește și astăzi.

Pastorul american *I. P. Macgowan*, în lucrarea sa *„Priveliști chinezești"*, spune:

Origina acestui obiceiu este săpată adânc în întunecimea trecutului. Tradiția pretinde, că el a început în palatul împăratului *Show Sin*, ultimul dintre conducătorii din faimoasa dinastie *Chow*. Se spune că favorita lui Show Sin, anume *T'a Ki*, avea picioare diformate, cu toate că'n schimb era de o frumusețe neîntrecută pe vremea aceea.

O fată chineză modernă, sărind sprintenă peste un obstacol.

Ea a fost cauza prăbușirii dinastiei și poporul crede că ea nu era decât o vulpe vrăjită transformată în femee, trimisă în China ca să o ducă la ruină.

In transformarea din animal în om, — spune legenda, — au fost uitate picioarele, care au rămas mici. Pentru a ascunde această lipsă, împărăteasa trebuia să întrebuințeze cele mai ingenioase metode. Damele ei de companie, însă, ca să-i capete favorurile, o imitară în toate. Își legau și ele picioarele în așa fel, ca să capete forma celor imperiale.

Privind fotografiile pe care le reproducem, e ușor de reflectat ce va însemna schimbarea, pentru femeile chineze.

Vor fi eliberate de sub jugul unui obiceiu barbar, milioane de femei parazitare, redându-li-se vigoarea și independența, de care au atâta nevoe.

N. L. ROTEANU

A. Schnitzler (Austria)

Memoriile Redegondei

Trad. de Barbu Brădescu

AZI NOAPTE, întorcându-mă acasă, mă oprisem să mă odihnesc o clipă, pe o bancă din parc, când văzui deodată că la capătul cellalt, se aşezase un domn, a cărui sosire n'o observasem.

Intrucât la ora aceea nu era lipsă de bănci libere, apariţia vecinului nocturn mi se păru cam suspectă; eram gata să plec, când străinul, care purta pardesiu cenuşiu şi mănuşi galbene, puse mâna pe pălărie, mă numi şi-mi dădu bună seara. Plăcut surprins, îl recunoscui.

Era doctorul Gottfried Wehwald, tânăr cu maniere distinse, înzestrat chiar cu un aer caracteristic, care părea să-i facă mare plăcere.

Cu patru ani înainte, fusese transferat dela administraţia comunală din Viena, într'un orăşel din Austria sudică, dar din când în când, reapărea printre prietenii dela cafenea, unde era totdeauna primit cu acea cordialitate reţinută, care părea că se potriveşte cu firea lui rezervată.

Deşi nu-l mai văzusem dela Crăciun, socotii că e mai bine să-mi ascund mirarea de ora şi locul întâlnirii noastre; îi înapoiai salutul, curtenitor, dar cu indiferenţă aparentă, şi mă pregătiam să încep o conversaţie obişnuită, când el, oprindu-mă cu gestul mânii, mi-o luă înainte:

— Iartă-mă, dragă prietene, timpul mi-e măsurat şi am venit aci numai ca să-ţi povestesc o istorie ciudată, fireşte, dacă n'ai nimic împotrivă.

Deşi uluit de această introducere, mă declarai îndată dispus, dar nu putui să-mi opresc mirarea, că doctorul Wehwald nu venise să mă caute la cafenea şi că, pe de altă parte, reuşise să mă găsească tocmai în grădina publică; în sfârşit că mă alesese tocmai pe mine de confident.

— Răspunsul la primele două chestiuni, — îmi spuse cu neobişnuită asprime — va deriva de-adreptul din povestirea mea. Iar dacă te-am ales pe d-ta, dragă prietene, (nu-mi mai spunea altfel) e că eşti scriitor de profesiune. Eu nu ştiu să fac decât comunicări izolate, fără rânduială, într'o revistă şi într'o formă destul de demnă.

Respinsei cu modestie complimentul, iar doctorul Wehwald începu îndată, cu o bizară tremurare nervoasă a nărilor:

— Eroina povestirii mele se numeşte Redegonda. A fost soţia unui maior, a baronului T. din regimentul de dragoni X. (Nu-mi spuse decât iniţialele, deşi pentru motive ce vor deveni apoi evidente, puteam să stabilesc nu numai numele locului, dar şi pe cel al baronului şi numărul regimentului).

Redegonda — urmă doctorul — era o femeie de rară frumuseţe şi mă îndrăgostii, de ea, ca să zic aşa, la prima vedere. Totuş, n'aveam nici o posibilitate să-i fac cunoştinţa, fiindcă ofiţerii n'aveau aproape deloc legături cu burghezii şi păstrau această rezervă aproape jicnitoare, chiar faţă de noi, funcţionari ai administraţiei publice.

Văzui deci mereu pe Redegonda de departe: o văzui alături de soţul ei sau în tovărăşia altor ofiţeri sau a soţiilor acestora, plimbându-se pe străzile oraşului; o zării câteodată la fereastra locuinţei sale, care da spre piaţa principală; o vedeam seara ducându-se într'o trăsură la micul teatru local, unde mă întindeam din stal, ca s'o observ într'o lojă foarte mult vizitată de tinerii ofiţeri.

Uneori mi se părea că binevoia să mă zărească. Dar privirea ei mă trecea atât de repede, că nu puteam să trag deducţii.

Renunţasem la nădejdea să depun vreodată la picioarele ei expresia donaţiei mele, când într'o frumoasă dimineaţă de toamnă, îmi ieşi pe neaşteptate în cale în lunca singuratică, ce se întinde ca un parc, dela poarta răsăriteană a oraşului spre câmpie.

Trecu pe lângă mine cu un zâmbet uşor, poate chiar fără să mă vadă şi dispăru îndată prin frunzişul roşiatic.

O lăsasem să treacă, fără să mă gândesc măcar la putinţa s'o salut sau să-i vorbesc; şi chiar după ce dispăru, nu fui cuprins de remuşcare, căci n'aş fi avut nici o posibilitate de succes.

Dar, din clipa aceea, se'ntâmplă ceva ciudat: mă simţiam silit să-mi închipui ce s'ar fi întâmplat, dacă aş fi avut îndrăzneala să înaintez şi să-i adresez cuvântul. Şi fantezia mea, mă făcea să întrevăd pe Redegonda, în loc să mă respingă, cercând zadarnic să-şi ascundă plăcerea faţă de pornirea mea şi, în cursul convorbirii, destăinuindu-mi nemulţumirile asupra monotoniei existenţii sale, asupra cunoştinţelor sale meschine, şi sfârşind prin a-şi exprima bucuria, că întâlnise un suflet capabil s'o priceapă şi să împartă sentimentele ei. La despărţire, privirile îi erau aşa de bogate în făgăduieli, încât eu, deşi trăisem toată scena numai în imaginaţie, când o revăzui în aceeaş seară la teatru, avui senzaţia precisă că între noi doi exista o dulce taină.

Nu te vei mira, dragă prietene, că după ce avusesem o probă atât de extraordinară despre puterea fanteziei mele, făcui să urmeze în acelaş chip alte întâlniri după cea dintâi şi că legăturile noastre deveniau de fiecare dată mai cordiale, mai confidenţiale, ba chiar mai intime, până ce într'o bună zi, în lunca desfrunzită, femeia adorată îmi căzu în braţe. Eu, urmai să mă joc cu iluzia mea nebună.

La începutul primăverii se răspândi svonul că regimentul din care făcea parte baronul, trebuia să fie mutat în Galiţia. Disperarea mea, — ba nu, a noastră, — nu avu margini. Nimic nu fu uitat, din câte obişnuiesc să stabiliască doi îndrăgostiţi în asemenea împrejurări excepţionale: fuga împreună, moartea, dureroasa resemnare faţă de inevitabil. Dar ultima seară sosi fără ca noi să fi luat vre-o hotărîre.

Aşteptam pe Redegonda în camera mea plină de flori. Ca să fiu gata la orice împrejurare, pregătisem cuferele, aveam revolverul încărcat, scrisesem scrisorile de adio.

Acesta e adevărul, dragă domnule. Intr'atâta eram stăpânit de sugestia visului meu, că în seara aceia din urmă, nu numai că socotiam posibilă, dar aşteptam într'adevăr sosirea femeii iubite. Nu reuşiam însă să-i atrag fantoma în fantezia mea, să visez pe femeia divină în braţele mele; nu reuşiam dar mi se părea că o forţă nouă şi incalculabilă, o forţă spăimântătoare, o reţinea acolo în casa ei: de o sută de ori mă îndreptai spre uşă, trăsei cu urechia la scară, spionai dela fereastră, s'o văd sosind: în nerăbdarea mea, eram pe punctul să alerg afară, să mă duc s'o caut, s'o iau, s'o pretind soţului cu dreptul dragostei împărtăşite, până ce sguduit de fiorii febrei, căzui istovit pe divan. Deodată, pe la miezul nopţii, sună clopoţelul. Simţii inima strivindu-mi-se în piept.

Fiindcă, — dumneata pricepi, — sunetul acela nu mai era un vis, o sugestie. Clopoţelul răsună a doua, a treia oară şi mă rechiemă brutal la realitate.

Dar în aceeaş clipă, în care îmi dădui seama că aventura mea, până în seara aceea nu fusese decât o serie de vise, simţii isbucnind în mine nădejdea îndrăsneaţă, că Redegonda, cuprinsă în adâncul sufletului de puterea dorinţei mele, evocată ca persoană reală, constrânsă misterios, era acolo afară la poartă şi voi putea s'o strâng în braţe. Mă îndreptai spre uşă, cu acea nădejde minunată şi deschisei.

Eram faţă în faţă nu cu Redegonda, ci cu soţul ei: el însuşi în persoană, cum stai dumneata aci în faţa mea pe această bancă, şi mă privia drept în ochi. Nu-mi rămânea decât să-l poftesc să intre, şi să ia loc pe un scaun.

El însă rămase drept în picioare şi-mi zise, cu o strâmbătură dispreţuitoare:

— „Aştepţi pe Redegonda. Din nefericire nu poate să vină. Pentrucă a murit".

— „A murit?" repetai eu şi mi se păru că lumea se prăbuşise. Baronul urmă neturburat:

— „Acum o oră am găsit-o stând la biroul ei, cu această carte în faţă, pe care am adus-o ca să simplific lucrurile. Poate a ucis-o spaima, când m'a simţit sosind pe neaşteptate în odaia ei. Iată: acestea sunt ultimele rânduri pe care le-a scris. Poftim!".

Imi puse în faţă un album legat în piele violetă, şi citii aceste cuvinte:

— „Acum părăsesc casa mea pentru totdeauna: iubitul mă aşteaptă".

Abia putui să citesc încet.

— „Vei fi ghicit", urmă baronul, „că acestea sunt memoriile Redegondei. Poate vei avea bunătatea să le răsfoieşti ca să te convingi că orice încercare de desminţire ar fi absurdă şi zadarnică".

Incepui să răsfoiesc, ba chiar, să citesc. Citii aproape un ceas, stând rezemat de rezemat de birou, pe când baronul se aşezase pe divan: citii toată povestea dragostei noastre, această dulce poveste ciudată, în toate amănuntele ei: dela dimineaţa aceea de toamnă, în care îi vorbisem pentru prima oară; citii despre prima noastră sărutare, despre primele noastre plimbări, despre escapadele noastre în sanie, despre planurile noastre de fugă şi de moarte, despre fericirea şi disperarea noastră.

Totul era însemnat în acele pagini, tot ce trăisem eu — niciodată în realitate — ci în fantezia mea. Şi eu nu găsiam lucrul aşa inexplicabil, cum mi se pare că-l găseşti dumneata, dragă prietene în acest moment.

Avui îndată senzaţia, că Redegonda mă iubise cu aceeaş intensitate cu care o iubisem eu şi dobândise astfel capacitatea misterioasă de a participa la creaţiile fanteziei mele. Şi fiindcă ea, ca femeie, era mai aproape de adâncimea extremă a vieţii, acolo unde dorinţă şi realizare se identifică, fusese de sigur absolut convinsă că trăise într'adevăr toate peripeţiile de care îşi amintise şi în memorii.

Mi se pare şi altceva posibil: că acele memorii să fi fost un fel de răsbunare admirabilă contra mea, răsbunare împotriva nehotărârii mele, a ezitărilor ce împiedicase acele visuri să se adeverească: mă gândii că moartea neprevăzută va fi fost opera voinţei sale, de a pune memoriile revelatoare în mâinile soţului înşelat. Dar n'avui timp să întârziu asupra soluţiei acelor probleme: pentru baron, fireşte, exista o singură explicaţie, cea naturală: fă cui deci ceeace cer împrejurările şi mă

(Continuare în pag. 11)

Tragedia lucrurilor care mor

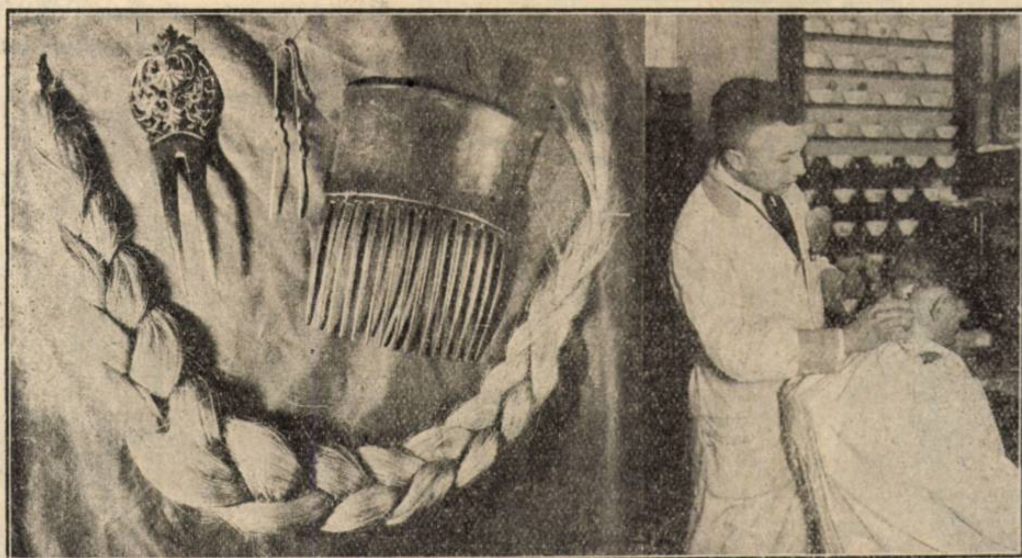

DOUĂ FRIZERII dela noi, au introdus mașini electrice de tuns. Ca mâine, mașinile de tuns cu mâna, vor deveni fosile, așa cum vor dispare din arsenalul gospodăresc mătura nehigienică, ce ridică nori de praf și fărașul, alungate de aspiratoarele moderne.

Coafura à la garçonne, *a făcut să dispară de pe masa de toaletă a femeei moderne, codița postișe, pieptenii și acele de cap, podoabe inutile acum.*

Progresul mecanic, a înlocuit mașina de gătit, care ardea cu lemne, cu mașina încălzită cu gaz; gospodăria însă se va electrifica, și in curând gospodina va citi la masa pe care fierbătorul electric va clocoti, ca un samovar al civilizației noui.

In marile orașe, se va vorbi mulțimii, prin amplificatoare, singurul mijloc de a invinge sgomotul străzii de mâine.

Nu vom mai vedea măturători cu târnuri; trăsurile cu cai, aú devenit piese de muzeu istoric.

In America, automobilul a devenit animalul domestic preferat de toți. Acest bou *Apis al vremurilor moderne, a fost standardizat și generalizat prin producția de mare serie.*

Ca mâine, spectatorul venit cu mașina sa proprie la teatru, fără șofeur, va pretinde ca în costul biletului să găsiască la teatru și un garaj, in care să-și adăpostiască automobilul.

La Paris, ziarele cer să se construiască în subsolurile teatrelor, garaje pentru spectatorii cu automobile. Există în marile capitale, indivizi cari au meseria de a păzi automobilele spectatorilor, până ce es dela teatru.

Dar în curând vom vedea în loc de tramvae, helicoptere cu startul vertical, aterizând direct, ca un ascensor ceresc, pe helicodromul de pe acoperișul unui sgârie-nori....

(Urmare din pagina 8-a)

pusei la dispoziția soțului cu formula obișnuită.

— Fără să încerci să...

— Să tăgăduiesc?! — mă întrerupse aspru doctorul Wehwald. — O, dacă această încercare ar fi avut măcar cea mai mică probabilitate de succes, mi s'ar fi părut meschină, căci mă simțiam deplin răspunzător de toate consecințele unei aventuri pe care voisem s'o încerc și în care fusesem prea laș, pentru ca să se realizeze.

— „Țin — zise baronul — ca incidentul să fie lichidat înainte de a se afla moartea Redegondei. E unu: la trei se vor întâlni martorii noștri, la cinci afacerea trebuie să fie rezolvată".

Făcui iar un semn de consimțământ. Baronul se despărți cu un salut rece. Făcui puțină rânduială în hârtiile mele, ieșii, mă dusei să iau doi colegi de birou — unul era conte — le spusei strictul necesar ca să-i constrâng la o soluție grabnică, apoi mă dusei să mă plimb sub ferestrele întunecate ale casei unde știam că Redegonda zăcea moartă și avui sensația sigură, că destinul mi se va împlini.

La cinci dimineața, eram cu maiorul față 'n față, în luncă, — aproape de punctul unde aș fi putut să vorbesc prima dată cu Redegonda, — cu pistoalele în mână.

— Și l-ai ucis?

— Nu, glonțul meu îi rase tâmpla. In schimb el mă lovi în plin, la inimă. Rămăsei mort pe loc, cum se spune.

— O — strigai cu spaimă, aruncând o privire de groază spre straniul meu vecin.

Dar chipul lui pierise. Doctorul Wehwald nu mai era pe bancă. Am chiar motive să cred, că n'a fost niciodată. Imi adusei însă îndată aminte că aseară la cafenea, se vorbise mult despre duelul în care prietenul nostru doctorul Wehwald, fusese omorât de maiorul Tenerheim. Imprejurarea că soția lui, Redegonda, dispăruse în aceeaș zi din pricini necunoscute în tovărășia unui tânăr locotenent, făcuse să isbucniască între noi, cu toată gravitatea povestirii, o oarecare veselie ironică și cineva formulase ipoteza că doctorul Wehwald, cunoscut ca model de discreție și corectitudine, fusese silit, consecvent cu el însuș, să sufere pedeapsa unui mic păcat, săvârșit de un rival mai fericit.

Cât privește apariția doctorului Wehwald în parc, ar fi câștigat de sigur ca ciudățenie și importanță, dacă s'ar fi verificat înainte de sfârșitul cavaleresc al protagonistului meu. Nu tăgăduesc că m'a păscut ispita unei mici înșelăciuni, ca să sporesc efectul povestirii.

Dar pe urmă, am dat înapoi, de teamă să nu fiu învinuit că prin astfel de expunere neautentică, favorizez misticismul și spiritismul, și de teamă să nu mi se pună apoi întrebări asupra adevărului povestirii, asupra părerilor mele despre asemenea coincidențe — că m'aș fi aflat atunci în dureroasa situație de a fi luat sau drept ocultist sau drept încurcă-lume.

De-aceea, m'am hotărît să expun întâlnirea nocturnă tocmai așa cum s'a întâmplat, fie chiar cu primejdia ca multă lume să se 'ndoiască de realitatea ei.

VIE

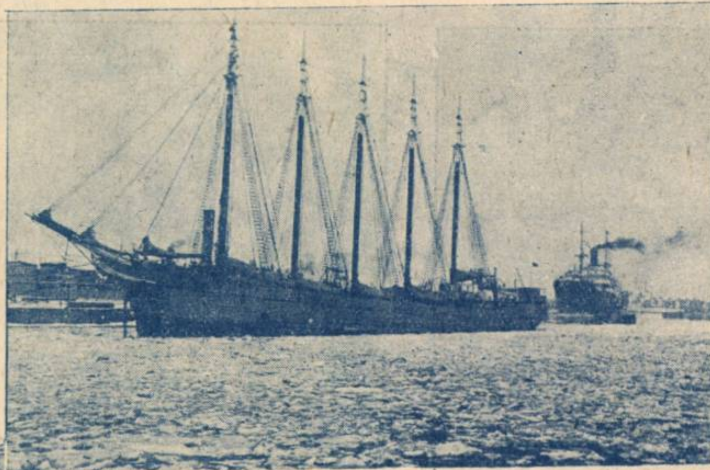
Corabie prinsă de gheţuri

Valuri enorme

Radiofonistul depe „King Lear"

la fel pe Suidersee.

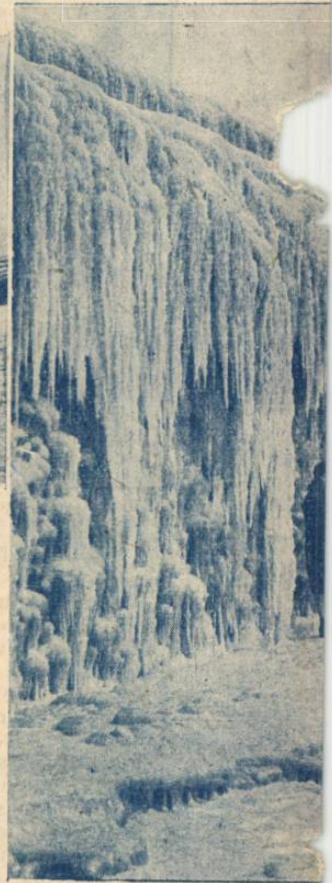
Digul dinspre ... podoabă de

Cazinoul din Constanţa sub ghiaţă.

King-Lear, vasul de ajutor din Constanţa veşnic gata de plecare.

Blocuri de ghiaţă

OR

...stârnite de vifor!

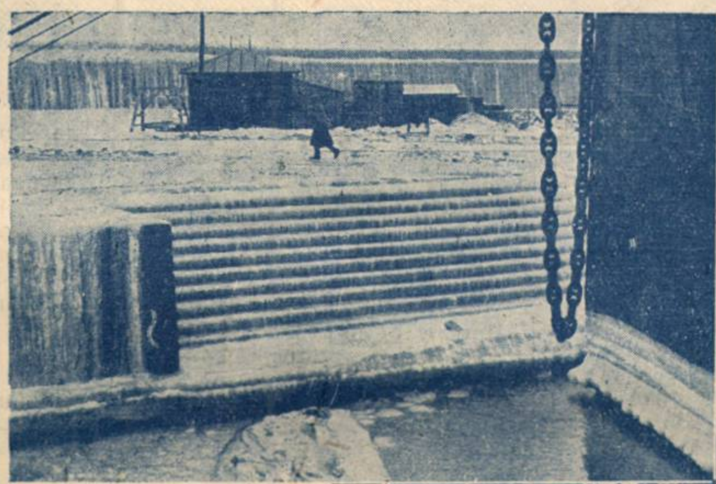

Valurile au trecut peste dig și au înghețat.

Reclamă pentru înghețată „înghețată"

Foto Meurisse"

...cuibul reginei, sub ghiață.

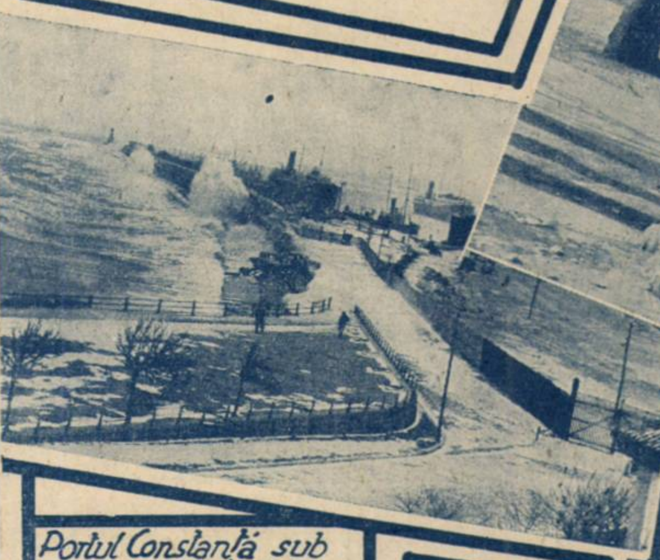

Portul Constanța sub zăpadă.

Vaporul „Clizia" prins de ghețuri

Stalactite de ghiață în „Bois de Boulogne" din Paris.

...plutesc pe mare.

ZEPELINUL - inventia unui român?

PUȚINI vor fi fost acei, cari entuziasmați de zborul dirijabilului **„Zeppelin“** s'au gândit că această invențiune este a unui român.

In anul 1907 presa europeană s'a ocupat de afacerea Zeppelin și vâlva stârnită atunci de declarațiunile maiorului inginer **Gross,** însărcinatul de afaceri al contelui, a avut repercusiuni și în presa românească, cu atât mai mult, cu cât toată lumea era de acord că invenția nu era a contelui, iar unii susțineau că e a unui român.

Nu ne-am fi amintit de această afacere, peste care s'a așternut de mult uitarea, dacă nu ne-am fi pomenit la redacție cu vizita unei tinere, care ni s'a recomandat sfioasă, fiica inventatorului **Dumitru G. Popescu.**

D-ra Popescu ne-a pus la dispoziție o serie de documente din care, evident, nu reese că tatăl ei a fost inventatorul cârmei balonului, dar din studierea lor, oricine își poate face convingerea, că nu este exclusă posibilitatea stabilirii faptului, că într'adevăr contele Zeppelin, prin însărcinatul său de afaceri, a reușit să pună mâna pe invenția lui Dumitru Popescu, pentru a-și cuceri celebritatea.

UN ISTORIC AL AFACERII

Oamenii mai în vârstă își amintesc de această afacere. Pentru cei care nu o cunosc, vom face un scurt istoric, aducând pe baza documentelor ce le posedăm și unele lămuriri complimentare.

După cum am spus, în anul 1907, însărcinatul de afaceri al **contelui Zeppelin,** a publicat într'un ziar din Germania — și toate gazetele din lume au reprodus declarațiunile sale, — că invenția nu este a contelui Zeppelin.

Ziarul „Dimineața“ din 26 August 1912 a publicat un articol semnat de d. **T. Brumărescu,** — inventator și el, — care dă o serie de amănunte cu privire la invenția mecanicului român **Dumitru G. Popescu.** D. **Brumărescu** care trăește și azi, spunea în acel articol că **Popescu** a plecat din Câmpulung însoțit de doi emisari vienezi.

D. **Brumărescu** mai scria și înainte o serie de articole în această afacere. Se întreba anume, dece nu i s'a dat lui Dumitru Popescu suma de 60.000 lei făgăduită de către contele Zeppelin și de ce a fost lăsat Popescu în mizerie la Viena, unde a și murit.

UN MEMORIU MISTERIOS

D. Brumărescu mai întreba ce este cu memoriul în opt pagini, scris de Popescu și înmânat bancherului **Heinrich Birembach** din Viena, Adlergasse 6.

Memoriul acesta a fost scris de inventator cu câteva zile înainte de a muri în spitalul Barmherzigen.

Ceva mai târziu, la 4 Septembrie, a apărut tot în „Dimineața“ un al articol iscălit de d. **Ion St. Drăgoescu** din gara Cluceread.

D. Drăgoescu se referia la articolul d-lui Brumărescu și se întreba și d-sa a cui e vina, că declarațiile maiorului Gross n'au avut urmări și că alții se fălesc acum, cu munca și invenția bietului Popescu, și un alt popor se bucură de gloria cuvenită României.

Am răsfoit colecția ziarului nostru dar n'am putut da de „amănuntele senzaționale“ promise.

INTREPRINDEREA UNEI RUDE

Articole au mai apărut și în alte gazete. Unul mai interesant e acel al d-lui *Costică N. Zegheru*, apărut în „Universul“ din 15 August 1912. D. Zegheru părea a cunoaște bine chestiunea.

Fiica inventatorului își amintește că d-sa — care îi era rudă, — a ridicat dela locuința mamei sale, o serie de acte de cea mai mare importanță pentru lămurirea misterului Zeppelin.

Tot dânsa ne informează că d. Zegheru pe atunci student, e azi căpitan în regimentul „Regina Maria“. (No. 4 Roșiori).

CINE ESTE POPESCU?

Găsim că e interesant să arătăm cine este faimosul inventator român.

Dumitru Gheorghe Popescu, s'a născut la 1867 în Tițești din județul Muscel.

N'am putut însă afla, care a fost misiunea d-lor la Berlin și la Viena, dar cum ei sunt în viață, ar putea să ne dea desigur amănunte interesante, lucru ce nu ne îndoim că va face și d. T. Brumărescu, care nici azi nu a rupt contactul cu presa.

Sunt o serie de oameni, atât la noi cât și în străinătate, cari ar putea să dea lămuriri asupra acestei afaceri.

O NOUĂ VERSIUNE

Din 1912 și până în anul acesta, nu s'a mai vorbit nimic despre invențiunea „Zeppelinului“ și numai după marele succes al doctorului Eckener, care a traversat Atlanticul — a inceput să se vorbiască din nou de autorul invenției. De astă dată nu mai s'a vorbit de Dumitru Popescu. In schimb s'a afirmat în presa din Occident, că inventatorul e inginerul croat David *Schwartz* din Zagreb. Ziarele au precizat că după moartea inginerului, văduva acestuia — femeie săracă — a vândut planurile soțului său, contelui Zepelin care atunci era reprezentant al Würtembergului pe lângă curtea Prusiei.

S'a mai adăugat că sunt dovezi scrise, că nu e vorba de o invențiune germană.

Ceeace a produs uimire, este că ziarele germane n'au vorbit de loc de această afacere. Studiind afacerea Popescu-Zeppelin, am dat și de numele unui inginer anume *Swank*, care locuia în 1912 la Viena, Wiedner Hauptstrasse No. 19 și ceva mai târziu în Fleischmark No. 1 (Cafeneaua Haus).

Se prea poate ca Swank acesta să fie una și aceeaș persoană, cu inginerul croat *Schwartz.*

Familia lui *Dumitru Popescu*, susținea și susține că inventatorul n'a murit de moarte naturală. A fost cineva la spitalul Barmherzigen care ar fi grăbit moartea descoperitorului cârmei balonului, cârmă care a permis contelui Zeppelin, să realizeze aeronava ce-i poartă acum numele.

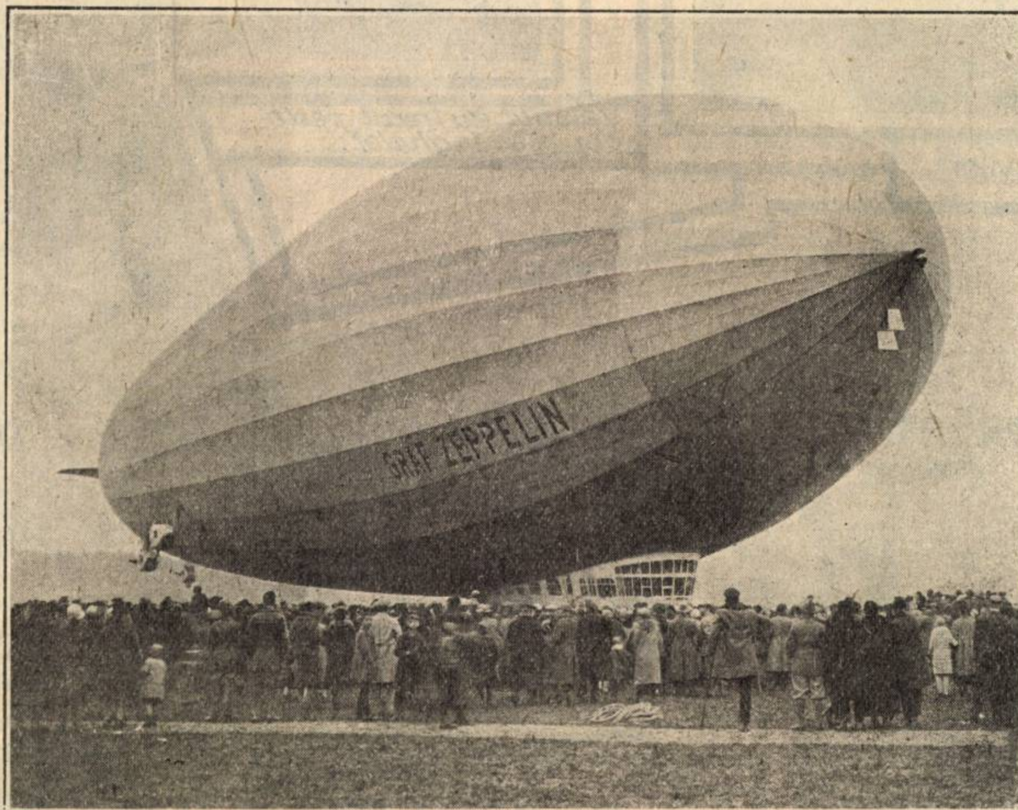

Dirijabilul „GRAF ZEPPELIN“, înainte de plecarea spre America

Manualul de geografie al d-lor C. Rădulescu-Codin și Ioan S. Ghilencea, ediția 1924, spune la pag. 38 vorbind despre comuna Tițești: *„Aci s'a născut Dumitru Popescu care a născocit cea dintâi mașină de sburat“.*

Despre Popescu mai vorbesc și alte documente. Intr'o lucrare a d-lui *I. L. Carageale* apărută în Biblioteca pentru Toți“, marele scriitor povestește că, cu prilejul unei vizite la Viena, a aflat că acolo se găsește un român, care a făcut o experiență nenorocită cu un balon.

In timpul sborului, aeronava a luat foc și creatorul ei, abia a putut scăpa cu viață. Caragiale face o serie de ironii la adresa inventatorului, fără să-i dea numele.

SCRISORILE INVENTATORULUI

Posedăm o serie de scrisori scrise dela Viena în anul 1905.

In scrisoarea din 15 Martie 1905, Popescu îi scrie preotului G. Georgescu din comuna Valea Slănic, gara Clucereasa, văitându-se că e bolnav greu, dar că speră totuș să se vindece de boala sa de plămâni, spre a putea da un curs mai repede afacerii sale.

Inainte ca inventatorul român să-și fi dat sufletul, au plecat la Berlin d-nii *Ion Ghițescu* și avocatul *Ștefan Cazimir*, ambii din București. Primul era nepot prin alianță cu Dumitru Popescu. Azi d-sa e mare proprietar. Cât despre d. avocat Cazimir nu știm nimic.

EM. SAMOILĂ

VATICANUL și ROMA

Semnarea acordului de către reprezentanții Vaticanului și a guvernului italian

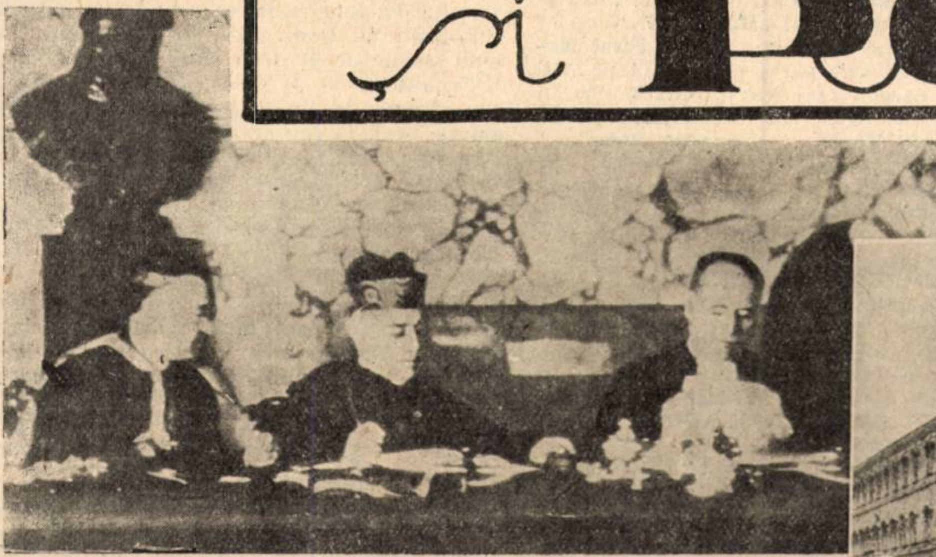

Palatul unde a fost semnat acordul

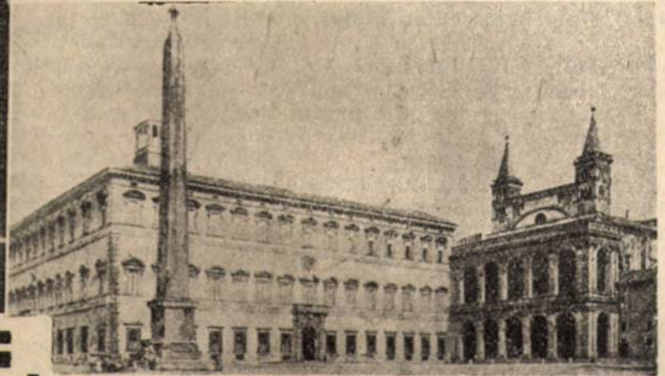

In cercul alb, noua întindere a teritoriului papal în Roma, care a fost retrocedat de guvernul italian.

Papa Pius al XI lea

Cardinalul Gaspari

Sfințirea noului drapel al gărzii elvețiene a Vaticanului.

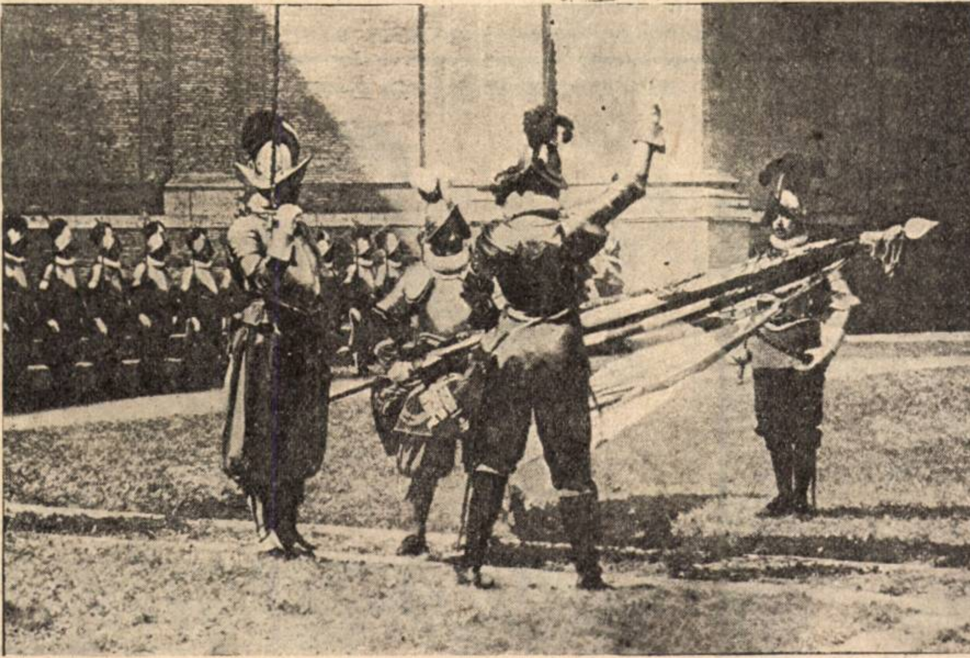

Papa Pius al XI lea, plimbându-se prin grădinile Vaticanului.

Ecouri cinematografice

FILMUL vorbitor a stârnit curiositatea întregei Americi.

Fiecare aşteaptă, ca idolul său să vorbiască sau să cânte ceva. Dar filmul vorbitor, cerând o muncă mai intensă din partea artiştilor, li s'au mărit lefurile.

John Gilbert, care încasa 5000 doll. săptămânal, câştigă acum 8000. **Corinne Griffith** încasează 100.000 doll. pentru film iar **Richard Barthelmess** 150.000 doll. şi deoarece turnează 4 filme pe an, venitul lui anual se ridică la 600.000 dollari.

EXPIRÂNDU-LE contractul, **Conrad Veidt, Paul Leni** şi **Paul Fejos**, se vor repatria.

ACAPARĂRILE AMERICANILOR

Cunoscutul regisor rus **Eisenstein**, care a realizat între altele filmul **„Cuirasatul Potemkin"**, a fost invitat să vie pentru a lucra în America.

El se prepară de plecare şi asigură pe intimii săi, că va rezista tentaţiunilor capitaliştilor americani şi că la primul semnal se va întoarce fără şovăire, când ţara va avea nevoie de el.

Deci, plecarea este sigură; reîntoarcerea însă poate furniza surprize...

FATALITATE CINEMATOGRAFICĂ

Un artist englez foarte cunoscut, anume **Leonard Makay**, s'a prezentat studiourilor din Elstrée pentru a cere un rol în filmul care se turnează actualmente acolo: **„Le chant de la mer"**.

În timpul întrevederii sale cu metteurul en scene, nefericitul s'a prăbuşit deodată pe podele, iar asistenţii cari s'au grăbit a-l ridica, n'au mai putut constata decât moartea curioasă a marelui artist.

Câteva ore după această regretabilă întâmplare, unul din interpreţii aceluiaş film, **Pearl Beresford**, a fost călcat mortal de un taximetru care trecea pe Leicester square.

Aceste două întâmplări ciudate, au atras fireşte credinţa celor din împrejurimile studioului, că **„Le chant de la mer"** este un film fatal.

CONTRA CENZURII

Marea revistă internaţională de cinematograf, editată în limba engleză **„Close-up"** consacră numărul ei pe Februarie, unei viguroase campanii contra cenzurii cinematografice universale.

PENTRU A GĂSI ATMOSFERA!

Cel mai tânăr realizator de filme americane, **Mervyn Le Roi**, a vizitat în ultimul timp 22 cluburi universitare, din împrejurimile centrelor cinematografice **Los Angeles** şi **San Francisco,** pentru a căuta „atmosfera" noului său film: **„Hot Stuff"**.

Această nouă producţie a lui **„First National"** are ca interpretă principală pe Alice Withe care a mai fost protagonistă în celelalte două filme, dirijate de **Mervyn Le Roi: „Harold Teen"** şi **„Naughty Baby"**.

UN NOU SCENARIU

Scenariştii francezi **Henry Chaumette** şi **Georges Châperot** au scris un nou scenariu cu titlul provizoriu **„Voyages"**, depunându-l la „Societatea autorilor de filme" din Paris.

DELA FONOGRAF LA CINEMA

Sophie Zuetter, care este cunoscută publicului, datorită curioaselor ei cântece negre, care au fost înregistrate pe discurile fonografice, a fost angajată pentru a turna în America un mare film **„Vitaphone"**.

REALIZĂRI CINEMATOGRAFICE PENTRU 1929-1930

H. M. Warner, preşedintele companiei „Warner Bros" din America, a declarat într'un recent interwiev, printre altele:

„În viitoarea producţiune, vom turna o serie de filme vorbitoare, cu concursul vedetelor cunoscute: **Al. Jolson, John Barrymore, Dolores Costello, Thomas Meighan, Paulinne Frederick** şi **Monte Blue**".

MISIUNI CINEMATOGRAFICE

În cursul lunei Februarie 1929 va pleca pentru Rodesia engleză o misiune cinematografică, compusă din comandantul italian **Gatti**, ca şef de misiune şi trei operatori dela **„Cineromans"** anume Arnold, Baret şi Forestier.

Scopul acestei misiuni este, de a filma scene caracteristice din acele regiuni.

Developarea negativelor şi fabricaţia copiilor, se vor face pe loc, graţie unui important material technic, expediat prin vagon special.

„RĂZBOIU ŞI PACE" ÎN FILM

Se afirmă că celebra operă a lui **Leon Tolstoi „Războiu şi Pace"**, va constitui subiectul unui nou film.

Scenariul va fi întocmit de comisarul instrucţiei publice sovietice **Lounatcharscky**, iar turnarea se va face în Rusia.

Vedetele însă vor fi americane, iar o parte din cheltueli vor trece în seama unei mari întreprinderi cinematografice germane.

ION VIŢIANU
Redactor special la Paris

Poşta Cinefililor

Henry de Cyre. — Maria Paudler are 25 de ani. A fost logodită cu Hary Liedtke cu care a jucat în câteva filme. Îi puteţi scrie în limba germană pe adresa: Berlin-Halensee, Albrecht-Achillestr. 59.

Alberto della Pergolla. — 1' Buster Keaton şi John Gilbert: c/o Metro-Goldwyn Mayer, Culver City, Calif., U. S. A. Charlie Chaplin, Hollywood, Calif., U. S. A., Harry Langdon, c/o First National, studios, Burbaub, Calif. U. S. A. La toţi le puteţi scrie în limba franceză sau engleză. Harry Piel, Berlin, W. 15, Konstanzerstr. 7 (limba germană'. Carl Schenström — Pat şi Horald Madsen—Patachon: c/o Palladium film, Vitumelskaftat, 42 Copenhaga. Iwan Mosjoukine: c/o Universum-film Berlin, DW. 68, Kochstr. 6. 8. Lui I. M. îi puteţi scrie în limba rusă, franceză sau germană, iar lui C. S. şi H. M. în limba daneză sau germană. 2) Pentru artiştii din Europa veţi trimite dv. fotografia, care vi se va înapoia autografiată. Pentru cei din America nu este nevoie decât de o simplă scrisoare.

Trya-Arad. — 1) Artistei Ossi Oswalda îi puteţi scrie în limba germană. Vă va răspunde, dar îi veţi trimite dv. fotografia. Are 27 de ani. 2) Eliza La Porta e născută la Craiova. Numele ei de familie e Streinu. Are 23 de ani. Răspunde.

Sirius. — Olga Tschekowa, Berlin N. W. 23, Klopstockstr. 20. II. Adresa lui Ermolieff, necunoscută momentan.

Dandy Glück. — 1' Firma „United Artists, aparţine mai multor artişti asociaţi. 2' Billie Dove a jucat în vreo 20 de filme. Vă dau câteva mai importante: „Piratul Negru", „Afacerea dela Royal Palace", „Chiffoms", „Louisiance", „Crinul de aur", „Tosca" şi „Adoration". Răspund la punctul 3 în numărul viitor.

Six. — Adresa pe care aţi găsit-o în revista noastră, este absolut exactă. Eliza La Porta e căsătorită cu artistul Gustav Fröhlich.

Venera. — Willy Fritsch. Berlin. Charl. Kaiserdomm, 95. Suzy Vernon. Paris (XII-e), 46, boulevard Soult

Jean Tarzan. — Hollywood e un oraş lângă Los Angeles în California America.

Carmen L. — Lya Mara, Pommernallée 1, Berlin, Charl. Este măritată cu regisorul Friedrich Zelnik. Îi puteţi scrie în limba germană. Răspunde.

R. Vineri. — Eliza La Porta e romăncă şi e căsătorită cu Gustav Froehlich. Locueşte în Berlin, Kurfurstendamm, 138. Maria Florescu este romăncă. Mady Cristians e de naţionalitate germană, iar Dolores Costello, americană. Lilian Constantini. Paris XVII-e. 14. rue Philiert, Delorme Arna Lissi, Berlin No. 30, Lindanerstr. 9 Gloria Swanson United Artists Hollywood Calif., U. S. A. G. S. răspunde câteodată. Le puteţi scrie în l. franceză sau engleză.

L. G. — Billie Dove: c/o First National studios. Burbank City, Calif., U. S. A

GRECU. — Richard Dix şi Louis Wilson: La The Standard Castiny Directory 616 Taft Building. Hollywood. Calif. U. S. A.

Blaj. — Nu cunosc nici un film cu un asemenea titlu, astfel că nu vă pot da nici un amănunt asupra lui. În Polonia sunt câteva case producătoare. Dar toate aceste filme au un caracter naţional, aşa că foarte puţine pot trece graniţa.

MARIELA. — Conrad Veidt are 45 de ani. Adrese: c/o Universal-film. Universal City, Calif. U. S. A. Greta Garbo are 1.61 înălţime. Lya de Putty nu ştie româneşte. Îi place mai mult înotul. Greta Garbo n'are preferinţă pentru nici un sport.

Rubrica Cinematografică

Figurile Ecranului

John Gilbert

ALĂTURI de Ramon Novarro, John Gilbert *este astăzi cel mai preţuit june prim american.*

S'a născut în orăşelul Logan (Utahi) în ziua de 10 Iulie 1895 din părinţi actori.

Şi-a petrecut copilăria cutreerând America în lung şi 'n lat, alături de părinţii săi,

cari erau angajaţi într'o trupă de teatru de mâna treia.

Rămas orfan de tată, John, fu internat de mama sa, într'o şcoală militară din California. Dar la vârsta de patrusprezece ani, îndură o a doua mare nenorocire: îi muri mama.

Lipsit de mijloace, copil, fără experienţa vieţii, umblă dintr'un oraş într'altul în căutarea unui serviciu. In fine, intră în biourourile unei fabrici de cauciuc din San-Francisco.

Dar, filmul îl atrage spre Los Angeles, unde isbuteşte să intre ca simplu figurant.

Intr'una din realizări, regisorul Thomas H. Iuce, *îl observă şi îi încredinţează mici roluri.*

Şi încet încet, avansează până când obţine rolul principal de „CONTELE DE MONTE CRISTO:", care îl lansează.

Unde mergem?

CINEMA **„BULEVARD-PALACE"**, reprezintă celebrul film „Rose-Marie", după opereta cu acelaş nume.

„SELECT" proectează *„Maison Crevette"* cu Igo Sym şi Dinna Gralla.

„CAPITOL", va reprezenta *„Prinţesa Circului"* cu Harry Liedtke, popularul artist.

„TRIANON"-ul, afişează *„Taras Trasillo"* film superb, după romanul *„Prin foc şi sabie"*, de H. Sienkyewicz.

„ELITE", frumoasa sală din Calea Victoriei, prezintă *„L'eau du Nil"*, după romanul de Frondaie.

„SCALA", vasta sală depe Bulevard, reprezintă *„La lumina felinarului"* şi frumoasa revistă *„Să nu te superi să te 'njur"*.

CINEMA „REX", proectează marele film *„Şarpele"*, cu Greta Garbo şi Conrad Nagel.

Voiu face cinema

de **Maurice Chevalier**

MIRAJUL DOLLARILOR a atras dincolo de Atlantic pe cel mai popular şi simpatic artist din Franţa, pe Maurice *Chevalier.*

D. Josse Lasky, a vrut să facă din Chevalier o primă stea a filmului vorbitor. Şi se pare că a isbutit.

Inainte de a se îmbarca, a scris un articol de adio. Iată-l:

Nu, eu nu sunt artist de cinematograf.

Eu *voiu face cinema*, şi aceasta nu-i acelaş lucru.

E posibil ca într'o zi să devin „star".

Pentru moment însă, sunt un fantezist de music-hall, care face o încercare pentru ecran.

Inţelegeţi-mă bine:

Jucaţi în fiecare zi în reviste ce se aseamănă, în scene concepute în acelaş sens şi veţi termina prin a plictisi şi a vă plictisi.

Când jucam la *„Casino de Paris"* un număr original, a venit d. *Jesse Lasky* la Paris.

M'a văzut şi m'a învins.

D. *Jesse Lasky* are argumente, la care nu poate rezista. Argumente-dollari, imposibil de tradus în franţuzeşte.

Argumente technice, deasemenea.

— „Vei deveni o excelentă vedetă de cinema. In Franţa ce faci?

Acelaş vechiu joc! Hollywood-ul, cu specialiştii săi, cu luminile sale, cu „gagmanii" săi, vă vor convinge. Veniţi, vă angajez!"

— „Bine, foarte bine, dar la ce mă angajez?"

— „La nimic. Turnezi un film; pe urmă revii la Paris, îmbrăţişezi pe bătrâna d-tale mamă, revezi iubitul d-tale public. In acest timp, la noi se developează şi se proectează filmul d-tale. Dacă a reuşit, vei reveni să turnezi un al douilea film. Pe urmă, te vei reîntoarce în Europa.

Dacă şi al doilea film satisface toată lumea, te voi îmbarca definitiv".

Cinema! Hollywood! Să vă refuz pe voi?

Cinema. Il ador! Este singura artă de azi, care îmi place mai mult.

Ritm, viteză, imagini, limbă universală. HOLLYWOOD!!

Să trăesc lângă prietenul meu *Douglas Fairbanks*, lângă marele, genialul *Charlot*.

Accept.

Lasky, înainte de a mă îmbarca, mi-a telegrafiat. Voi avea un „atout" mai mult, în jocul meu, căci primul meu plan, va fi un *„songpicture"* sau în limba noastră, un *„film vorbitor"*.

Voi cânta două şansonete, una în limba engleză şi alta în limba franceză.

Astfel mi se va realiza visul.

Şansonetele mele vor face înconjurul lumii.

Mă aşteaptă la Hollywood.

Specialiştii, îmi vor lua douăzeci de probe pentru a-mi studia gesturile şi atitudinile.

Doi francezi vor lucra pentru mine: *Louis de Limiere*, scenario-ul şi *d'Abadie d'Arrast*, regia.

Voiu face cinema!

Dacă voiu deveni artist de cinema, cu cine mă voiu asemăna?

Mă tentează şi umanitatea profundă, dureroasă, până la burlesc a lui *Charlot* şi isprăvile acrobatice ale încântătorului *Douglas Fairbanks.*

Sper că voiu putea să creez un *Maurice Chevalier!*

Aceasta-i totul. Aştept.

Nu pot să părăsesc Parisul fără emoţiune.

La ultima mea reprezentaţie dela „Apollo", am avut amigdalită: 39,8 febră.

Şi mai sunt banchete.

Dar voiu reveni curând.

Cum să ne păstrăm tinereţea

de Laura

Frumuseţea părului. Leacuri împotriva mătreţei

UNA DIN boalele părului care face disperarea cochetelor, este neîndoios mătreaţa.

Ea survine indiferent dacă părul este gras sau uscat.

Mătreaţa nu este propriu zis o boală a părului, ci numai a pielei capului. Ea consistă într'o disquamaţie (cojeală) neîncetată a epidermei care dă celei mai curate persoane, un aer de neglijenţă şi necurăţenie.

Cu toate că acolo unde a apărut, este foarte rebelă, totuş reţetele ce voi da mai jos, sunt infailibile.

Sfătuiesc pe cititoarele mele, care au mătreaţă, să se spele pe cap odată pe săptămână, iar după aceea, să fricţioneze bine rădăcina părului cu oţet de vin în care s'au macerat seminţe de popas. (Semen Sabadila).

Fricţiunile la câte două zile la rădăcina părului cu acest oţet, înlătură cu totul mătreaţa.

O reţetă minunată împotriva mătreţei este de-asemeni următoarea:

Semen Sabadila 10 gr.
Alcool rectificat de 90 grade 100 grame.

A se lăsa 10 zile împreună, apoi se filtrează printr'o pâlnie, în care s'a pus o bucată de vată, sau hârtie de filtru. După aceea, se amestecă.

Acetum vinum 50 gr. (dela farmacie).
Ol. ricin 20 gr.
Extr. china 10 gr.
A se fricţiona la 2 seri capul.

Atrag atenţia persoanelor blonde, că *Extr. de china*, de şi foarte bun pentru creşterea părului, îl închide foarte mult. Deci, cochetele care nu doresc aceasta, pot întrebuinţa reţeta de mai sus, fără extract de China.

PENTRU CREŞTEREA PĂRULUI

Eliminarea mătreţei, nefiind destul pentru frumuseţea şi desimea unui păr, mai dau următoarea reţetă minunată pentru creşterea lui:

Pilocarpină 1 gr.
Extr. China 10 gr.
Ol. ricină 20 gr.
Alcool lavandula 100 gr.
Tra cantharida 5 gr.
A se fricţiona în fiecare seară rădăcina părului.

Pentru persoanele blonde să se suprime extr. China.

Voi mai da o reţetă, pentru cititoarele care doresc să-şi menţină părul blond, sau să dea o culoare aurie părului şaten.

Crocus 1 gr.
Apă oxygenată 12 volume 100 gr.
Ceai de muşeţel foarte tare şi rece 100 gr.
A se spăla capul de 2 ori pe săptămână.

Poşta Laurei

ADA, Constanţa: Nu cred ca în Bucureşti să fie un specialist priceput în această operaţie, care necesită multă delicateţe şi multă practică. La Paris şi Berlin însă, vă pot da adresa a doi mari maeştri în această privinţă.

ILEANA R. — Regim: legume, compoturi, multe fructe. Mâncaţi o zi pe săptămână, numai mere, curmale, migdale, şi o altă zi, de şase ori iaurt, în care aţi picat câteva picături de lămâie şi zahăr pisat. Bateţi până faceţi o cremă savuroasă.

Dimineaţa, în fiecare zi la sculare, beţi un pahar de apă caldă, cu câteva picături de lămâe. Evitaţi dulciuri, făinoase, mâncaţi pezmeţi de Carlsbad pe care-i găsiţi la ori-ce băcănie. Cântăriţi-vă după o lună de aplicare a acestui regim şi scrieţi-mi din nou.

VALENTINO-IAŞI. — 1. Pentru coşuri, faceţi regim sever. Suprimaţi ori-ce băutură: vin, ţuică, bere, de-asemenea cafeaua. Mâncaţi verdeţuri multe, spanac, urzici când voi eşi. Luaţi de 3 ori pe zi o linguriţă de drojdie de bere proaspătă, în iaurt sau sifon.

Suspendaţi de-asemenea ori-ce spălături cu săpun, ori-ce creme.

Aplicaţi următoarea reţetă:
Alcool rectificat de 90 %, 100 gr.
Aether sulfuric 10 gr.
Sulf precipitat 5 gr.
Glicerină 20 gr. pe care vi-o poate prepara orice farmacist. Aţi făcut analiza sângelui?

2) Uleiul de migdale nu se poate prepara în casă. Numai laptele de migdale. Citiţi poşta mea din numărul trecut.

3) Impotriva roşeţei mâinilor, glicerolat de amidon, în fiece seară, după ce vă spălaţi. Puneţi apoi pentru noapte, nişte mănuşi largi de piele.

Pomada de oxyd de zinc şi bismuth aplicată de 2 ori pe săptămână, este de asemenea foarte bună.

5) Pentru fratele dvs. din când în când un purgativ. Să consulte un doctor ca să vadă dacă mirosul nu este din vreo boală a stomacului sau plămânilor.

GENELA: Pentru slăbit, citiţi cu atenţie **Poşta mea.** Pentru păr, numai un bun coafor vă poate satisface. El singur ştie să dozeze fără pericol apa oxigenată sau **henné**-ul necesar.

AIMEE: Cura dvs. de slăbire este pur şi simplu delicioasă.

Citiţi cu atenţie sfaturile mele din această poştă şi urmaţi-le.

Mult spanac, multă salată, carne friptă, fructe multe şi veţi slăbi fără a vă anemia. Pentru tenul prea gras, de 2 ori pe săptămână seara, aplicaţi soluţia **d-rului Sabouraud.**

Alcool 100 gr.
Eter 50 gr. şi
Menthol 5 gr.

P. S.: Pentru înălţimea dvs., găsesc că 59 de kilograme este foarte normal.

Nu vă luaţi după moda care lansează scobitorile şi păstraţi-vă drăgălaşele forme. Vă permit chiar 60 de kilogr. asigurându-vă că veţi fi „quand même" delicioasă.

LAURA: Impotriva grăsimii, citiţi mai sus şi conformaţi-vă întocmai.

Pentru frumuseţea genelor spălaţi-le zilnic cu acid boric căldicel, apoi aplicaţi uşor cu degetul în fiecare seară puţin ulei de ricină.

BIANCHETTE: Spălaţi odată pe săptămână, seara, capul cu apă, în care aţi pus o lingură de borax.

Impotriva tenului prea gras, suprimaţi din alimentaţie untul şi grăsimea. Spălaţi-vă în fiecare seară cu apă foarte caldă şi puţin borax. Aplicaţi de 2 ori pe săptămână soluţia d-rului Sabouraud. (Vedeţi mai sus).

III Pentru pudră şi rouge scrieţi-mi, dându-mi adresa. Vă voi răspunde direct.

IV) Idem.

VALENCIA: Pentru slăbit, urmaţi sfaturile ce dau mai sus.

2) Pentru sprincene şi gene, ulei de ricin.

3) Pentru ten, trebuie mai întâi să-mi scriţi ce fel este, (uscat sau gras), ca să vă pot sfătui.

DIDA, DEJ) Pentru războiu de ţesut, cereţi lămuriri d-nei directoare a şcoalei „Ţesătoarea" str. Popa Savu (Obor) Bucureşti. E foarte drăguţă şi vă va servi.

IVONNA: 1) Pentru a menţine părul blond spălaţi-l odată pe săptămână, cu apă în care s'au fiert paie de ovăz. Berea este de asemenea foarte bună pentru spălarea capului. Un mijloc care nu dă greş, este acela ca în apa de fricţiuni parfumată pe care cred că o întrebuinţaţi, să puneţi o linguriţă de apă oxigenată, (12 volume). Este infailibil.

2) Contra bătăturilor ungeţi-vă, seara după ce spălaţi piciorul cu: Acid salicilic 1 gr., aether sulfuric 10 gr., Colodiu 20 gr. Ungeţi şi apoi faceţi o nouă baie caldă.

3) Pentru corectarea sprincenelor, un depilator mânuit c uatenţie, vă poate da rezultate bune.

LIVIA: La orice magazin ortopedic, găsiţi fie ciorapi (jumătăţi) foarte fini de cauciuc subţire, fie benţi, cu care veţi înfăşura piciorul sub ciorapul de mătase.

LUCIA: Intrebuinţaţi alcool canforat. Ţineţi regim. Legume, iaurt, fructe. Scriţi din nou dacă nu reuşiţi, dându-mi adresa.

O ABONATĂ: Cremele din comerţ nu sunte bune. Pentru gene citiţi mai sus.

3) E o chestiune pur medicală. Ea nu are nici o legătură cu această rubrică.

C. C. PLOEŞTI: Luaţi tonice, feruginoase. Faceţi fricţiuni cu apă de chinină.

I. G. 6: Impotriva punctelor negre, fricţiuni cu alcool canforat.

2. Pe braţe, aplicaţi zilnic apă oxigenată mai concentrată. Părul va deveni blond şi se va subţia din ce în ce.

III) Impotriva porilor dilataţi, daţi-mi adresa să vă scriu direct.

MYZA: Scumpă d-ră, sunt fericită, că reţeta mea de „coldcream", v'a folosit. Pentru păr, spălaţi-vă odată pe săptămână cu apă de paie de ovăz şi apoi clătiţi părul cu apă, în care aţi turnat o linguriţă de apă oxygenată (12 volume). Impotriva mătreţei, citiţi cu atenţie articolul meu de mai sus.

Pentru îngrăşat, urmaţi cu sfinţenie sfaturile date mai sus în Poşta mea.

GEORGETTA: 1) Faceţi duşuri zilnice pe piept cu apă rece. Sunt în comerţ nişte irigatoare speciale pentru astfel de duşuri.

Purtaţi zi şi noapte un „soutien-george".

2) Vedeţi mai sus reţeta cu acid salicilic.

Curiozități

Cea mai inaltă clădire din Minesotta-America 32 etaje și 155 mtr. în-nălțime

„Stop! Aci nu-i permisă circulația automobile-lor"

Un autocamion al „Societăți pentru pro-tecția animalelor" la Berlin.

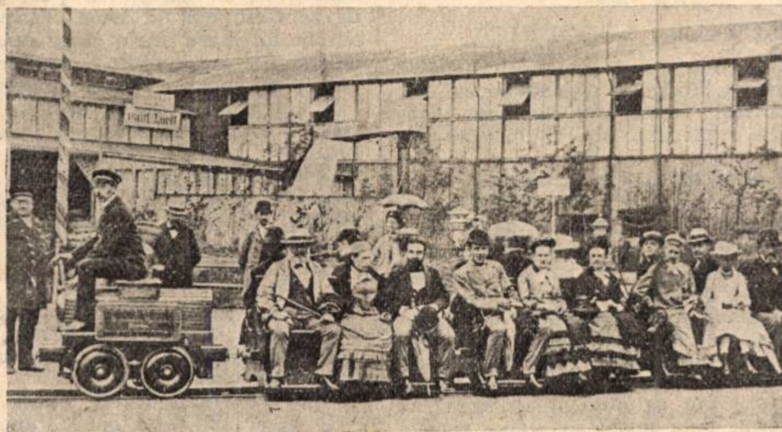

Primul tramwai electric care a circulat la Berlin in 1879.-

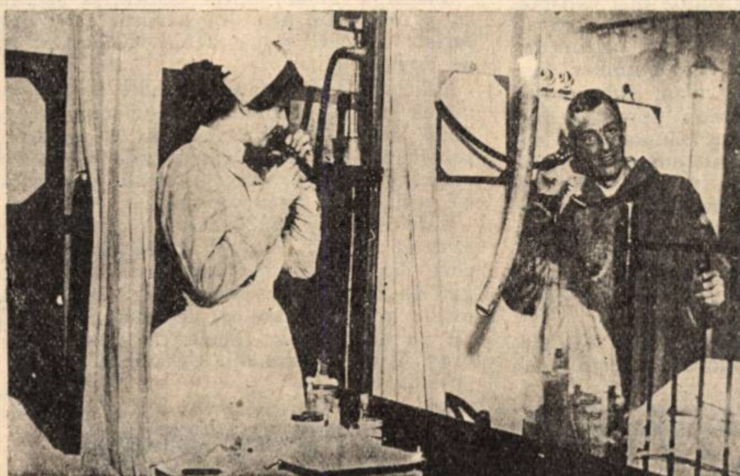

Cabine de sticlă pentru bolnavi de gripă, într'un spital londonez.

Propagandă antialcoolică în Rusia.

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

In româneşte de I. Marghită.

CAP. XIV.

PRIN AFRICA LA STOKHOLM

De cum porni vaporul, în orele libere pe care munca grea abia că mi le îngăduia, mi-am făurit planul cum să străbat deacurmezişul continentul african, spre a ajunge din Gambia — (unde vasul avea să acosteze la înapoere) — la Elisabetville, locul unde speram să-l găsesc pe unchiul meu. Nu mi-a fost greu să trasez linia pe hartă, dar când fu să pun planul în aplicare şi când am pornit însoţit de doi negri indigeni, numai după opt zile — era un drum de mai multe luni — căzui bolnav din cauza climei tropicale şi însoţitorii mei hotărîră să mă ducă îndărăt spre port, unde spre norocul meu, am mai găsit vaporul cu care venisem.

Deoarece vaporul se îndrepta spre nord şi avea drept ţintă finală Suedia, nu eram prea mâhnit de această întâmplare, căci acum mă gândiam că voi revedea pe scumpa mea Viran, pe care o înştiinţasem în scris că sunt iarăş în drum spre ea. Dar până să ajung la logodnica mea, am trecut prin diverse peripeţii, vrednice de o înscenare cinematografică. Vaporul m'a purtat întâi prin porturile Angliei, apoi la Riga. Aci am fost descoperit de câţiva vechi prieteni, cu cari am petrecut patru zile în port, în care timp m'am simţit iarăş om. Dar cum întrecusem cu două zile concediul meu, această petrecere mi-a fost fatală: Am fost suspendat pe 7 zile, în care timp a trebuit să lucrez gratis.

Vaporul o luă spre Schelefteo. Odată ajuns aici, eram vesel, — cu toate că eram încă departe de logodnica mea şi n'aveam bani pentru restul drumului, deoarece îmi era frică să mă prezint la casa marinarilor spre a-mi încasa leafa. Dacă mă prindeau autorităţile, luam şase luni închisoare.

Timp de pierdut nu aveam. Din puţinii mei bani, mi-am luat un bilet până la o staţiune în direcţia Stockholm, precum şi mâncare. Ca nu cumva să greşesc, la staţiunea respectivă, conductorul îmi aminti că am ajuns şi aşa coborîi într'un sat străin, unde copiii m'au primit cu urale, fiind foarte măguliţi că un călător a binevoit să coboare în umilul lor cătun.

După ce am luat informaţiile cuvenite, aflând că până la primul port mai erau aproape 90 de kilometri, chibzuii că e bine să fac un popas. Cum cu cele 50 oere în buzunar nu puteam face mare scofală, m'am tocmit ca zugrav cu cinci coroane pe zi, casă şi masă. Dar după trei zile dorul mă mână mai departe şi pornii pe jos, spre iubita mea. Norocul îmi scoase în cale un autocamion, cu care făcui o bucată de drum.

Rămăsei la o cârciumă în Oernskoldsvik, unde căpătai adăpost gratuit în rumeguş de ferestrău.

Ca să-mi mai câştig un ban — căci simţiam revolta stomacului — am primit oferta unui voiajor german, să-i duc bagajele la gară. După sforţările şi opintelile ce a trebuit să fac, ca să duc bagajele până la căruţă, am socotit că neamţul voiajează cu „mortiere", (mărfuri interzise). In schimb a fost culant: mi-a dat două coroane.

Cu concursul unei agenţii maritime mă îmbarcai pe un vapor şi ajunsei la 20 klm. de Stockholm.

Mi-era necaz, că doar nu eram departe; mi-ar fi ajuns o bagatelă ca să-mi plătesc drumul.

Dorul după logodnica mea mi-a dat curajul să cutreer cu pălăria în mână toate prăvăliile. Am avut noroc, că un măcelar mi-a dat el singur cinci coroane şi un cârnat respectabil, astfel că împreună cu cele cinci coroane strânse dela toţi ceilalţi, am putut să-mi realizez planul, chiar în aceiaş zi.

Seara am fost la Upsala şi a doua zi de dimineaţă, pe un răsărit de soare splendid, am traversat cu barca cu motor dela Upsala la Stockholm — *pentru mine, pământul făgăduinţei.*

CAP. XV.

IN CAUTAREA LOGODNICEI

Primul meu drum a fost la telefon. De cealaltă parte a firului răspunse vocea mamei mult doritei Viran. Imi răspunse laconic, că Viran e plecată. Mai mult n'am putut afla.

La biroul unde lucra Viran, am aflat doar că are concediu, fără să pot afla adresa unde-i plecată. Am recurs atunci la un truc, ameninţând în scris pe părinţii ei, cari căutau să ne despartă — şi am pus scrisoarea în cutia de poştă a casei. Eu m'am ascuns într'un gang şi am aşteptat. N'a trecut mult şi mama ei a scos scrisoarea din cutie. După vre-o oră am zărit-o ducând o scrisoare la cutia poştei. M'am postat atunci în apropiere şi am aşteptat din nou. Când veni amploiatul dela poştă să ridice scrisorile, l'am rugat frumos să-mi permită de a-mi nota adresa de expeditor pe o scrisoare, pe care am pus-o pripit la cutie. L-am mai îmbunat cu o havană şi aşa am putut citi adresa iubitei mele, pe scrisoarea pe care mama s'a grăbit să i-o transmită mai departe.

In acelaş timp, socrii cari probabil că au deschis scrisoarea, s'au grăbit să înştiinţeze poliţia. Din prevedere mi-am schimbat gazda. Dela o veche prietenă m'am împrumutat cu ceva bani şi am luat trenul spre localitatea în care se afla Viran. Cunoşteam numai numele localităţii şi nu adresa completă fiindcă scrisoarea fusese adresată „posterestante". Am colindat deci toate pensiunile, hotelurile şi restaurantele, înarmat cu fotografia ei, până ce i-am dat de urmă. Dar la hotelul ei am aflat că plecase cu un ceas înainte, într'un automobil mare, împreună cu doi domni şi o doamnă.

Am presupus că au plecat spre Malmo, deoarece acolo avea să aibe loc peste două zile o expoziţie.

In Malmo aveam o rudă, la care puteam să locuesc şi care a fost atât de gentilă, să-mi pue la dispoziţie o motocicletă.

Cu ajutorul acesteia am patrulat dela o intrare a oraşului la alta, aşteptând în zadar automobilul cel mare. La un moment dat, zăresc la o răspântie pe ruda mea, care îmi face semne disperate. Când m'am apropiat, am aflat că mă căuta poliţia. Ruda mi-a lăsat motocicleta şi cu ea am şters-o la Stockholm.

CAP. XV.

IMI REGASESC LOGODNICA

Cu poliţia nu era de glumit. Mă aşteptau doar 6 luni închisoare. Şi mă simţiam atât de nenorocit, hărţuit atâta!!

Dar pentru *ea*, pentru ca s'o mai pot vedea, am pus în joc toate.

In Stockholm, m'am dus la un cunoscut care avea un garaj. Nu l'am găsit. Un om de serviciu mă informă că plecase cu un automobil mare într'o escursiune. După semnalmentele automobilului, am înţeles că e acelaş în care se urcase logodnica mea.

M'am refugiat pela diferite gazde şi în fiecare zi întrebam dacă s'a întors automobilul. In sfârşit venise! Dar nedumerirea mea era mare. Ce căuta Viran — logodnica mea — în plimbare de o săptămână cu un alt domn? Turburat de aceste gânduri, m'am năpustit în casa cunoscutului meu şi i-am sărit cu mâinile de gât:

— Unde-i Viran?!...

— Dar pentru Dumnezeu, ce-i cu d-ta? Viran e aci, uite că o chem numaidecât.

El plecă şi după câteva momente apăru ea în pragul uşei.

— Viran, mult dorita Viran!

O clipă mă privi năucă, apoi îmi deschise larg braţele şi când s'o cuprind, o văzui prăbuşindu-se la pământ: leşinase! Şi'n loc s'o pot strânge la piept şi să-i povestesc prin câte am trecut, până s'o pot revedea acum trebue s'o readuc în simţiri.

Insfârşit ne-am putut îmbrăţişa şi săruta cu patimă. Am aflat că părinţii ei îi opriau scrisorile mele şi că slăbia văzând cu ochii de dorul meu.

Alături de ea, mi-am revenit şi eu: neliniştea ce mă rodia făcu loc unei senzaţii dulci de tihnă; dar vai, era o fericire de scurtă durată. După câteva zile o nouă frământare îmi turbura sufletul: presimţirea, că poliţia îmi este pe urmă.

Intr'o seară, când tocmai condusesem acasă pe Viran, pe când străbăteam frumosul parc din Stockholm, îmi auzii numele strigat de o voce de femee: Era văduva unui ofiţer german, care în vederea unei căsătorii cu un suedez, locuia de câtva timp în oraş. O cunoşteam din Germania.

(Va urma)

Barbarele se civilizează

Femeile din Persia şi Afghanistan, urmează pilda Turciei şi leapădă vălurile primitive

Femeile din India pornesc şi ele lupta pentru emancipare.

EXISTĂ UNELE SEMNE, care arată că lumea se găseşte în toiul unei revoluţiuni, cum nu s'a înregistrat niciodată.

Femeile din ţările înapoiate şi sălbatice, capătă drepturi egale cu ale bărbaţilor, lepădând vălurile, morala lor primitivă şi învaţă să se îmbrace în portul europenesc, adoptând şi modul nostru de a fi.

Intreaga populaţie a lumii, este evaluată la cifra de 1.940.000.000 suflete. Din această cifră, naţiunile civilizate din Europa şi cele două Americi, cuprind numai 676.000.000.

Restul cifrei totale — 1.264.000.000 — este format din popoarele înapoiate şi rasele sălbatice. Din acest număr, jumătate, sau 600.000.000 sunt femeile, ale căror obiceiuri se transformă sub actuala evoluţie.

Femeile americane de pildă, au făcut de curând mari progrese, prin obţinerea drepturilor politice complete, dar în genere, aceste femei, au fost şi mai înainte o clasă favorizată.

Majoritatea femeilor din ţările europene civilizate, păşesc actualmente spre o adevărată emancipare, obţinând depline drepturi politice şi sociale. Cum vor întrebuinţa aceste drepturi, rămâne să se vadă în viitor.

* * *

TURCIA, tradiţionala ţară a haremurilor, sultanilor tirani, paşalelor şi soţilor despotici, ne prezintă astăzi schimbări uimitoare. Poligamia a fost cu desăvârşire interzisă, iar femeile turce se înfăţişează astăzi tot atât de liber, ca şi pari-

O turcoaică din vremuri apuse

sienele, sau bucureştencele noastre. Reforma aceasta a venit odată cu răsturnarea vechiului sultanat, de către actualul preşedinte *Mustafa Kemal Paşa* şi colaboratorii săi.

Corespondentul din Constantinopole al ziarului londonez „*Daily Express*" comunică, cum că femeile turce nu numai că şi-au aruncat vălurile, dar îşi tae şi ondulează părul, beau coktaill-uri în cluburile de noapte şi în general, fac tot ceeace au putut învăţa dela semenele lor parisiene, berlineze, etc.

Singurul obiceiu pe care încă nu l'au adoptat, este „fardarea" pe care femeile din apusul şi din centrul Europei, îl practică

Japoneză modernă

pe o scară atât de întinsă. Ele preferă să rămână — deocamdată — la feţele lor bronzate, cu ochii lor vii şi sprincenile negre ca pana corbului.

De aci încolo, nici unui turc nu-i mai este îngăduit să aibe 4 neveste, aşa cum sfântul

Femee arabă

Coran, în spiritul său generos, îi acordase până acum.

Noua lege glăsueşte: „O singură soţie pentru orice turc".

In Turcia, nimănui nu-i mai este îngăduit să divorteze de nevastă printr'o simplă alungare din casă, aşa cum era înainte obiceiul. Noua lege turcească pentru divorţ, are drept bază civilizata lege elveţiană. In faţa legilor, ambele sexe sunt egale şi ca să obţină cineva un divorţ, trebue să producă dovezi convingătoare, de părăsire a căminului, infidelitate, adulter, etc.

Femeile turce s'au modelat, pe cât mai mult cu putinţă, după cele franceze. Pălăriile lor, rochiile, pantofii şi ciorapii, sunt copiate după modele parisiene.

Concomitent cu aceste transformări de ex-

Tip de indiană din America

terior, au survenit şi altele de natură morală şi politică. Femeile turce iau parte şi la activitatea publică şi politică a ţării lor.

* * *

IN IRAK, acea regiune a Mesopotamiei — care are drept capitală faimosul *Bagdad*, — exemplul dat de Turcia modernă, în ceeace priveşte lepădarea vălului şi poligamia, este urmat întocmai.

Irak a fost vechea şi cea mai puternică cetate a Mahomedanismului — şi acţiunea sa pentru interzicerea poligamiei, are chiar mai multă însemnătate decât a aceea din Turcia.

Bagdad a fost oraşul califilor, dintre cari cel mai faimos a fost romanticul despot *Harun-al-Raschid*.

Ce ar fi decis acest calif — Alah să-l ţie la dreapta sa — dacă s'ar fi propus măcar ca să acorde femeilor, drepturi egale cu ale bărbaţilor?

Fetele din Bagdad îşi câştigă azi existenţa, lucrând ca funcţionare, cu rochii scurte şi în multe cazuri, caută să acumuleze o educaţie ştiinţifică.

* * *

CHIAR ŞI PERSIA, care rămâne totuş o ţară rigid mahomedană, introduce actualmente unele reforme.

Persia a găsit de cuviinţă, că sfântul Coran îi impune menţinerea unei monarhii, aşa că, după debarcarea vechiului şah, a

(Continuarea în pag. 22-a)

ales ca monarch pe generalul victorios Riza Khan.

Noul conducător e convins însă, că progresul în materie de civilizaţie, nu implică în nici un caz, infidelitate faţă de vechea religie.

In Coran nu se vorbeşte despre văluri şi deacea a dat un ordin, pentru interzicerea portului lor.

Printr'un alt ordin a permis femeilor să ocupe funcţiuni sociale, dela care erau altădată cu străşnicie îndepărtate.

Se găsesc totuş destui persieni de modă veche, cari doresc menţinerea vechilor obiceiuri. Dovedindu-se că unii îşi forţează consoartele întru purtarea vălului şi că mulţi îşi ţin femeile închise în case, s'a făcut o lege drastică, trecută de-acum prin parlament şi care califica drept crimă, ori ce opresiune sau tiranie, exercitată de bărbaţi împotriva femeilor.

O sufragetă indiană

AFGHANISTAN, a constituit nu demult, cel mai rău exemplu de barbarism, pe care-l putea furniza vreo ţară organizată cu guvern.

Regele a ordonat de astădată moarte şi tortură pentru orice ofensă trivială. Intreaga schimbare, care s'a desfăşurat acum se atribue influenţei pe care a exercitat-o regina în această direcţiune.

In anul 1924, populaţia a fost cu adevărat uimită prin declaraţia publică pe care a făcut-o regele, dispunând ca în viitor, fetele afgane, vor avea permisiunea să-şi aleagă singure soţii. Şi de-atunci, lucrurile se petrec în conformitate cu declaraţia regală.

Vălul a fost lepădat şi au luat fiinţă şcoli moderne pentru educaţia fetelor.

In alte vremuri, când unui soţ afgan îi displăcea purtarea consoartei sale, avea depline puteri să divorţeze de ea, s'o sugrume, să-i tae nasul, sau s'o întemniţeze într'o cuşcă de fier — până ce muria de sete şi suferinţe. Cuşti dintre acestea erau expuse în mare număr, pe pieţele publice ale Capitalei *Kabul* — şi în alte oraşe. Groaznicele suferinţe ale captivelor au muiat inima reginei *Suriya* şi astfel dânsa constrânse pe regalul său soţ, ca să ordone interzicerea acestor cruzimi.

Regina a mai introdus la Kabul în locul bazarelor de modă veche — murdare şi îmbibate de promiscuitate — magazine cu aspect occidental, unde naivii nu mai sunt atât de lesne înşelaţi.

Dar sforţările perechei domnitoare au rămas fără rezultate practice pentru ea, căci au trebuit să abdice tocmai din cauza acestor reforme.

CELE 200.000.000 de femei chineze, devin o forţă civilizată şi progresivă, eliberate de prejudecăţile trecutului.

In loc să-şi piardă vremea cu palavre şi cu înfăşuratul picioarelor, ele îşi însuşesc acum binefacerile şcolii şi lucrează în industrii şi afaceri.

Progresul în China este însă împiedecat, din pricina războaelor civile, care o agită fără contenire.

Femeile chineze dovedesc frumoase aptitudini pe terenul politic şi unele fac foarte bună impresie pe ecranul cinematografic.

La Hollywood se găsesc mii de femei chineze care reuşesc să fie întrebuinţate cu succes în diferite filme.

In China, nicio femee nu-şi mai torturează picioarele în saboţii micuţi de tristă amintire. Imbrăcămintea s'a modernizat, iar la plaje poţi vedea fetele în tricou.

Sunt însă şi unele schimbări în activitatea femeei, pe care nu toată lumea le priveşte drept progrese. Femeile chineze au luptat şi au căzut în mare număr, în ultimele revoluţii.

Evident deci, că ele pot fi utilizate şi pentru servicul militar.

Japonia de pildă, instrueşte astăzi un mare număr de femei pentru aviaţia militară, iar Rusia sovietică dă femeilor din clasa muncitoare, o bună instrucţie militară.

IMENSA Indie arată un progres mai mic pentru emanciparea femeilor, decât ori care dintre celelalte ţări asiatice. Această stare se datoreşte *religiei hindustane*, pe care o profesează acolo majoritatea locuitorilor.

Religia aceasta face din martirizarea şi supunerea femeii, unul din principalele sale precepte. Arderea văduvelor şi obiceiul care dăinueşte şi astăzi, de a căsători fetele la o vârstă când sunt încă copile, sunt prescripţii religioase.

S'a făcut dovada că religia hindustană ţine pe femei într'o stare înapoiată, ignorantă, nesănătoasă şi degradantă.

Se prevede totuş, că religia se va pleca cerinţelor moderne pentru emanciparea femeiei indiene.

La *Bombay*, a avut loc o conferinţă a reformatoarelor indiene, care au stabilit un program de revendicări, printre care: Interzicerea poligamiei, acordarea drepturilor egale pentru femei, în chestiuni de divorţ şi oprirea căsătoriei copiilor.

Unele reformatoare au demonstrat că intenţiunea acelora cari au fondat religia hindustană, nu era pentru oprimarea femeii.

DEPARTE, în ţările asiatice, în insulele tropicale din mările Sudului, în gheţurile dela Nord ale Eskimoşilor, noile idei îşi croiesc drum.

Asstăm la o evoluţie socială, cu imense repercusiuni asupra aşezămintelor sociale şi politice ale omenirii.

Fără îndoială că femeile noastre, care se bucură de mult de libertate şi binefacerile progresului, vor saluta cu bucurie veştile bune care sosesc de pretutindeni şi care vorbesc de emanciparea surorilor lor în suferinţă.

N. L. ROTEANU

Jocurile „Realităţii Ilustrate“

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D. N. GH. POPESCU-R. VÂLCEA

Joc No. 1 (cuvinte încrucişate)

(15 puncte)

ORIZONTAL: 1) Revistă autorizată să trimită la concursul din America pe „Miss România“. 18) Specific unui popor. 19) Directorul revistei autorizate. 20) Individualitate conştientă de sine (Filoz.). 21) Oraş în Ungaria. 22) Aducere aminte de o întâmplare deosebită. 23) Substanţă grasă. 24) Compusă din alegători. 27) Insufleţire. 29) Două litere din „rector“. 30) Povestiau. 31) Semn oferit de comisiune concurentelor. 33) Nume iniţial din titulatura domnilor români. 34) Indicai. 35) A sacrifica (fig.). 37) Gust particular. 38) Cocă pentru lipit. 39) Ruptură de vas naufragiat. 41) Şampion. 42) Pronume. 43) Servitor. 44) Notă muzicală. 46) Luminos (poet). 49) Tăgădui-i. 52) Plantă. 53) Există. 54) Adverb. 55) Stâlp (la bordeiu). 57) Iluzie amăgitoare (fig.). 59) Anagramă din dan. 63) Oraş în Chaldea. 64) Măsură. 65) Plec. 66) Vehicul cu care „Miss România“ va merge până la Havre. 68) Mijloc de intrare (fig). 70) Oraşul unde urmează să se ţină concursul general de frumuseţe. 77) Se află. 79) Corp (poetic). 80) Rudă. 81) Lucru subînţeles. 83) Model original. 84) Nume femenin. 85) Felul în care dorim să se înapoieze candidata noastră dela concurs. 86) Plan (fig.).

VERTICAL: 1) Acţiunea de a-şi lua asupră-şi o sarcină oarecare. 2) A evidenţia cu ostentaţiune. 3) Precedent. 4) Măsură itinerară chinezească. 5) Pană (Tr.). 6) Butoiu mare. 7) Mare teolog şi filozof medieval, supranumit „Doctorul Angelic“. 8) Morfeu. 9) Pâine. 10) Râu în Franţa. 11) Casă (fig.). 12) Numirea unui codice în care este expusă doctrina brachmanismului (inv.). 13) Particulă. 14) Veche cetate dacă în Banat. 15) Două litere din „Regu“. 16) Incercări de a face să reuşiască ceva. 17) Invcestiri speciale pe care le-au membrii iniţiatori ai concursului din România. 22) Conjuncţie. 25) Argilă. 26) Bubuise puternic. 28) Continent. 32) Pronume. 36) Titlu ce va fi conferit învingătoarei dela concurs. 39) Numirea pe care Românii o pot da trimiterii unei „Mis România“ la concursul din America. 40) Acţiune al cărei rezultat este trimiterea unei frumuseţi peste Ocean. 45) Unguent. 46) Operă de Verdi. 47) Propuneri pe care învingătoarea le va primi din partea regisorilor de filme. 48) Ceeace dorim ca aleasa României să obţină la concurs. 50) Cel ce publică ceva. 51) Cu amăruntul. 56) Bătaie de joc (fig.). 64) Săli mari pentru solemnităţi. 67) Te afli. 69) Soartă (fig.). 70) Despoiaţi. 71) Acoladă. 72) Larg. 73) Cunoşti. 74) Iniţiatorul unei religiuni vechi chineze. 75) Măsură de capacitate. 76) Patria lui Constantin cel Mare. 78) Drum între Europa şi America pe care va merge „Miss România“.

Joc No. 2 (Rebus)

(5 puncte)

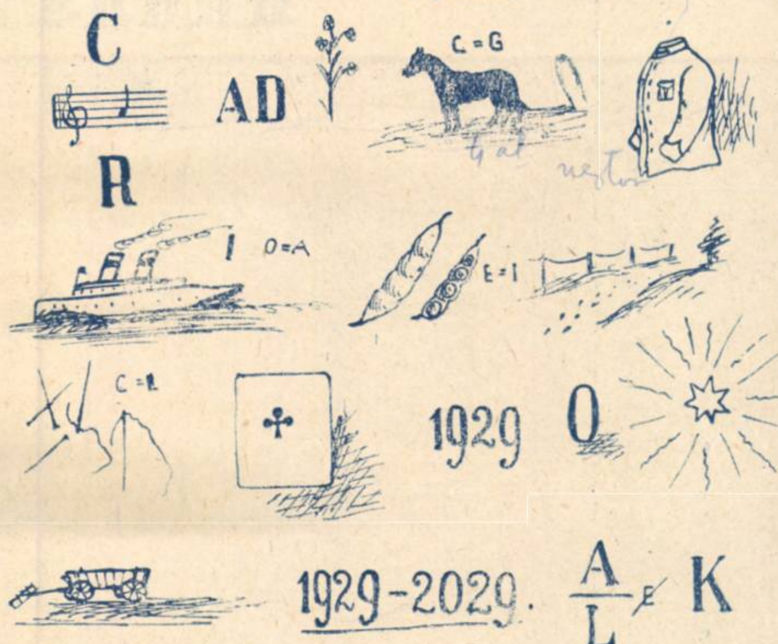

Se va afla o frază, în legătură cu concursul de frumuseţe, organizat de revista noastră.

Joc No. 3 (cuvinte sinonime)

(5 puncte)

Se dau următoarele 9 (nouă) cuvinte: *complet*, *impetuoasă*, *groază*, *meditativ*, *universale*, *încăpăţânat*, *specialist*, *noroc* (inv.) şi *paradis*.

— Să se afle sinonimele lor, aşa încât iniţialele — citite în ordinea dată — să dea un cuvânt sinonim cu *Concurs*, iar finalele — în aceeaş ordine — locul unde se va ţinea acest concurs.

Joc No. 4 (Infinit)

(5 puncte)

1 _ _ _ _ 2 _ _ 3 _ 4 _ 5 6 _

7 8 9 _ _ _ _ 0 _ 11 12 13 _ 14 15

16 _ 17 _ _ _ _ _ 18

— (1—3) = Oraş în România. (2—5) = Care se produc la începutul verii. (4—7) = Selecţionată. (6—8) = Dinastie româno-bulgară. (7—9) = Regină a Angliei. (8—11) = Care aparţine unei naţiuni. (10—12) = Dumnezeu. (11—13) = Exclamare de bucurie. (12—15) = Port în Franţa. (14—17) = Regesc. (16—18) = Oraş în America.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Aprilie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 10, 11, 12, 13 şi 14, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei: premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie 1929.

Tuturor deslegătorilor din **Capitală** le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard“ în valoare de 50 lei.

La cumpărăturile care se vor face la magazinele din Bucureşti ale fabricei de ciocolată „Suchard“, se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim.

Carnetele se vor elibera deslegătorilor, deîndată ce le vor apare numele în revistă.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

Bucureşti, str. Sărindar 12

Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an . . . . Lei 350

Pe o jumătate de an . . . . „ 175

Pe trei luni . . . . . . „ 80

PENTRU STRAINATATE

Pentru America . . . . „ 600

Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia. . „ 500

Director redacţional

NIC. CONSTANTIN

REALITATEA ilustrată

IDOLI MODERNI

Atelierele „Adevĕrului" S. A

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 11
9 Martie, 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbăta

LUPE VELEZ, o nouă stea de mare valoare, pe firmamentul artei mute.

PREȚUL 8 LEI

A venit... ce?

Natural că titlul articolului nostru era cât pe-aci să răsune ca trâmbiță de cocoș în fapt de zi, anunțând primăvara. Ne-am adus aminte de-o pagină dintr'un roman de Tolstoi și-am avut ca și el viziunea primăverii care înainta feciorelnică, splendidă în cutezanța ei.

Am transcris o pagină din opera titanului:

....ghiața troznia și torentele înspumegate porniau să curgă, repezi; pâcla se risipi; norii deveniră ca de bumbac, timpul se'nsenină; adevărata primăvară sosise. Dimineața, soarele răsăria luminos, topia ghiața subțire care acoperia apele iar atmosfera încălzită pâlpâia, năpădită de aburii cari se ridicau din pământul re'nviorat. Iarba îngălbenită reinverzia mugurii coacăzelor, ai zmeurelor, ai mesteacănilor se umflau și zumzăiau albinele pe câmpul auriu. Ciocârlii nevăzute cântau pe acoperișul colibelor, nagâții se tânguiau deasupra băltoacelor cu apă tulbure, iar sus, in slava cerului, zburau cu strigăte primăvăratece sturzii și gâștele.

...„Adevărata primăvară sosise".

Da, și am încercat și noi să scrim pe fila albă, cu slove înflorate:

— A venit primăvara!

Simțiam furnicături în degete și tinerețe'n piept. Se furișase o rază de soare prin fereastra redacției și descria arabescuri pe nasul nostru, pe hârtiile noastre. Văzusem in tramvai o cucoană cu pardesiu și un domn care se-aventurase în haină. Pe platformă vatmanul și-un sergent și-au spus zâmbind:

— A venit primăvara!

Auzisem pe calea Victoriei un glas de țigancă zglobie:

— Hai, ghiocei frumoși!

Am înțeles atunci că, intr'adevăr, sosise primăvara și ne-am gândit să-i ridicăm un imn, deoarece se lăsase așteptată 'ndeajuns și deoarece iarna prea s'a întrecut cu gluma.

Titlul ne-ademenia:

— A venit primăvara!

Am fi putut să desprindem dela cheetoarea hainei câteva flori relativ literare: ghiocei albi, zâmbet, femei frumoase. Dar n'am putut să încheem articolul, căci ne-au luat alte preocupări: împrumutul, remanierea, discuțiile din Parlament, pascalia, probleme de mai accentuată actualitate, la urma urmei.

In definitiv, puteam să anunțăm și'n ziua următoare c'a venit primăvara cu aceleași fire de iarbă reinverzite, cu aceiași muguri, cu aceleași albine sprințare și cu ciocârliile nevăzute pe acoperișul colibelor, — când, pac, pe înserate a început să suere un crivăț ca la teatru, intr'o piesă de Strindberg.

Am rămas consternați, se dusese naibei articolul pe care-l plănuiam și eram necăjiți. I-am schimbat, însă titlul:

— A venit iarna!

Și vi-l încredințăm.

Faceți cu el ce știți! Citiți-l cu părerea de rău că încă n'ați scăpat de belelele anotimpului, care a fost anul acesta mai cârpănos parcă decât anii trecuți.

Dar dacă, între timp, vremea se va însenina, dacă razele de soare se vor strecura prin ferestrele d-voastră, pe nasul d-voastră"?

Nu-i nimic. Inlocuiți titlul articolului cu: „A venit primăvara!" și citiți-l ca pe un imn adresat anotimpului drag.

ION PAS

O catastrofă sub pământ

Din cauza unui scurt circuit, s'a produs o explozie grozavă în tunelul submarin care leagă New-York-ul de Brooklin

La dreapta: **Intrarea în tunel;** jos: **tunelul pentru pietoni.**

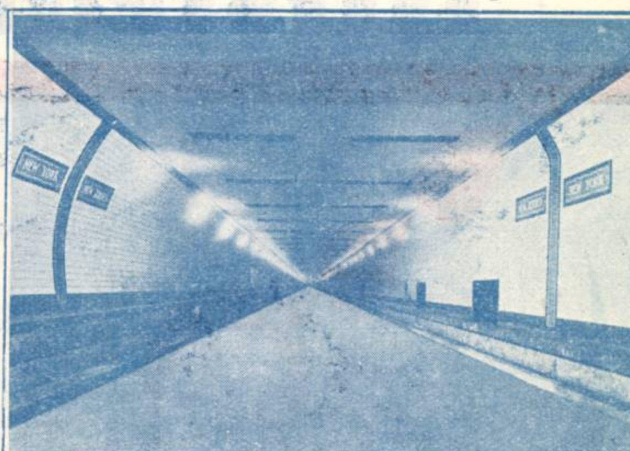

Cel mai frumos spate din Austria

FIZICIANII și orthopediștii cei mai reputați din străinătate, au declarat de multe ori, că o femee ca să fie cu adevărat frumoasă, trebue să aibe și un spate frumos.

Este un semn infailibil pentru o sănătate

deplină, adică pentru unul dintre cei mai de seamă factori ai frumuseții.

Se afirmă chiar, că spatele unei femei denotă temperamentul, mentalitatea și clasa din care face parte.

Anul trecut, la Viena, a avut loc un concurs printre frumusețile Austriei. Femei și fete în decolteuri neobișnuite, au defilat în fața unui juriu, compus din fiziciani, sculptori și intelectuali dintre cei mai cu vază ai Vienei. Aleasa a fost domnișoara **Trude Elaine Brionne.**

La concursul care a avut loc anul acesta, a reușit întâia domnișoara **Hilda Bird,** a cărei fotografie o reproducem mai sus.

Noua aleasă, pe lângă că este una dintre cele mai populare stele de cinematograf ale Vienei, primește și un imens număr de cereri din partea pictorilor și sculptorilor ca să pozeze ca model.

Dânsa a pozat pentru câțiva dintre cei mai faimoși pictori contemporani din Europa.

Sunt americanii practici?

Patru miliarde pentru aplicarea regimului „sec"

IN PARLAMENTUL din Washington s'a cerut recent un nou credit de 25 milioane de dolari pentru cheltuielile ce trebuesc făcute cu aplicarea legii prohibiției. Douăzeci și cinci de milioane pe an e o sumă colosală, mai ales, observă ziarele americane, când ea se cheltuește pentru încercări zadarnice, ca aceea de a opri cetățenii Statelor-Unite dela băutură.

Rachiul, vinul și berea curg gârlă pretutindeni și o seamă de oameni, dintre cari foarte mulți interesați, cum sunt cei ce compun Liga contra cârciumelor", vorbesc de prohibiție. Numărul celor ce consumă băuturi spirtoase e mai mare acum decât era pe vremea „saloanelor" și grupul „uscaților" cere milioane pentru aplicarea legei Volstead.

Ne întrebăm dacă americanii sunt practici, așa cum le-a mers faima. Din cele de mai sus, ar reeși că nu, de oarece cheltuesc miliarde pentru combaterea unui rău, pe când dacă ar desființa regimul „sec", prin impozite grele asupra băuturilor alcoolice" s'ar putea creia statului venituri uriașe și s'ar ajunge poate mai curând la scopul urmărit.

Și totuș, americanii sunt de admirat: cheltuesc miliarde pentru o idee, pentru un principiu atât de măreț, cum e acela de-a asigura populației o mai bună stare a sănătății.

EXPOZIȚIA din BARCELONA

SPANIA

Palatul Național și parcul înconjurător.

Parcul Teatrului Elen:

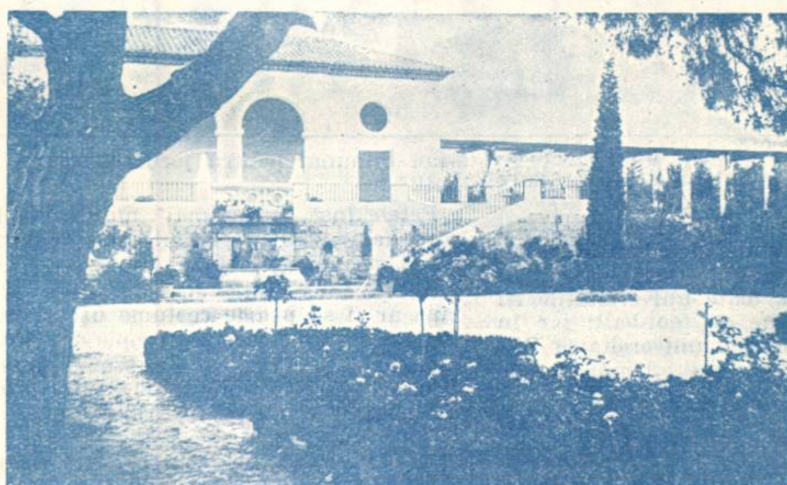

Palatul Național:

Palatul sporturilor

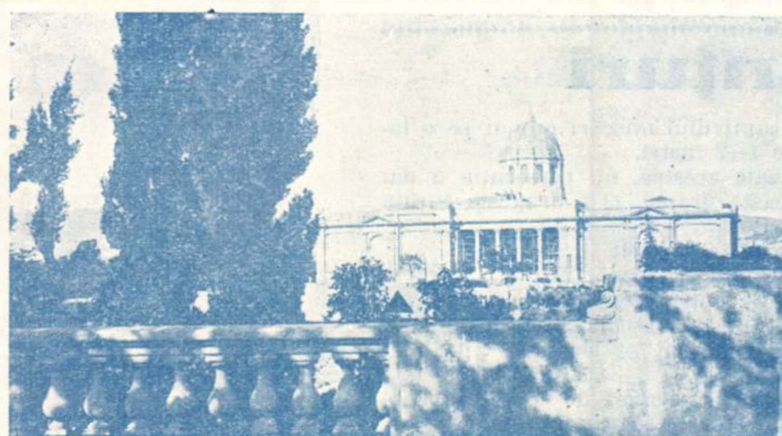

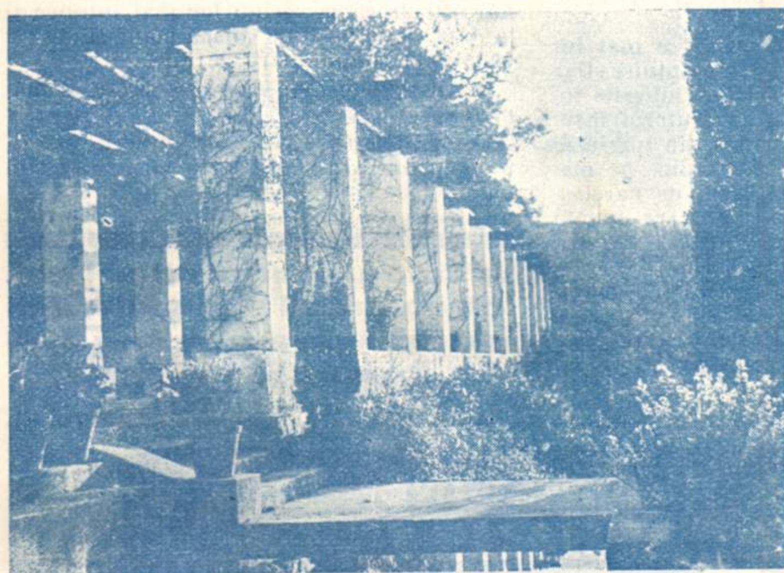

Sat spaniol:

Peisaj din Montjovich

Studente footballiste

FOOT-BALLUL a devenit un joc consacrat şi printre studentele universitare din America.

In apusul Americei, cluburile studenţeşti de foot-ball sunt reunite în federaţia numită **„Inter-Mountain Junior Conference"**.

De vreo şase ani, toate universităţile îşi au echipele femenine de foot-ball; iar în ultimii 4 ani, fetele dela universitatea Weber din oraşul **Ogden,** statul Utaha, au deţinut şampionatul federaţiei.

Echipa, a cărei fotografie o dăm aci, îşi datorează succesele în primul rând costumelor. Şi iată dece:

In primul an, echipa nu a prezentat nici un fel de joc remarcabil. In al doilea, s'a putut vedea doar o uşoară îmbunătăţire. Chestiunea devenind îngrijorătoare, s'au căutat pricinile.

Şi totul a fost atribuit uniformelor. Intr'adevăr, costumele dure şi grele ale bărbaţilor, pe care ele erau datoare să le poarte la joc, le prindeau foarte bine şi le serviau minunat pentru jocul aspru de football.

Fetele însă, jucau mai mult matchuri, care depindeau în primul rând de sprinteneală şi apoi de forţă.

Aşa că, una dintre ele, sugestionă că mai bine ar fi să poarte costume uşoare de atletiste, costume care se apropie de tricourile pentru plaje. Echipa dela **„Weber university"** ceru deci costume frumoase şi promise că în acest mod, va juca mai bine şi deci cu mai mulţi sorţi de izbândă.

In a treia seziune, echipa purtă costumele din fotografia de mai sus. Imbunătăţirea a fost reală. Echipa a câştigat campionatul federaţiei „Inter-Mountain".

Dar şi celelalte echipe feminine, au adoptat acest costum şi atunci echipei dela universitatea **„Weber"** i-a trebuit mai multă strategie şi mai multă repeziciune, ca să poată câştiga — aşa cum e cazul — şi titlurile pe ultimii doi ani.

11 ani în lanţuri

UN CURIOS aspect al dragostei de mamă, a eşit la iveală, de curând în localitatea *Fairplay* din *Colorado.* Intâmplarea priveşte pe o doamnă cu numele de *Anna Deeler* şi pe fiul acesteia, anume *Henry.*

De vreo unsprezece ani, mama locuia împreună cu fiul său, fără ca vecinii să zărească vreodată pe acesta din urmă.

Tot felul de comentarii îşi făcură drum, până ce şeriful localităţii, împreună cu câţiva dintre oamenii săi, se hotărîră să cerceteze casa cu pricina.

In urma percheziţiei au găsit pe *Henry Deeler*, gol şi înlănţuit de parchetul unei camere întunecoase din acea casă. Lanţul permitea captivului mişcări numai pe o întindere de 1—2 metri.

Şi cu toate acestea, nu persecuţia a dat loc la această dramă, ci o dragoste curată de mamă.

Dar să narăm faptele.

Cu mulţi ani în urmă, *Henry Deeler*, a fost osândit pentru furt şi şi-a ispăşit pedeapsa într'un penitenciar. La terminarea osândei, Henry veni să locuiască la mama sa.

Aci dădu însă semne de dezechilibrare mintală. In dragostea şi devotamentul ei, mamă-sa se hotărî ca în loc să-l lase din nou internat, fie chiar într'un ospiciu, — să-l ţie lângă ea şi să-l îngrijiască. Nebunia fiului se desvoltă în asemenea măsură, încât deveni supărător, de îndată ce părăsia casa. Doamna *Deeler* îndurerată, trebui să-l ţie cu uşile încuiate şi ferestrele baricadate.

Henry deveni însă din ce în ce mai furios şi unica scăpare era în înlănţuire. Dar şi înlănţuit, dezechilibratul făcu diferite încercări ca să-şi ia viaţa, cu ajutorul fâşiilor de ştofă pe care le rupea din îmbrăcăminte. Situaţia aceasta, determină pe mamă ca să-şi lase fiul gol, legat de parchet.

Cu răbdare şi suferinţe pe care numai o mamă le poate înţelege, bătrâna doamnă *Deeler* păstră taina durerii sale.

Şeriful a găsit pe om într'un hal îngrozitor.

A fost transportat mai întâi la un post de ajutor şi apoi va fi internat într'un azil de nebuni.

Negrii-albi ai Africei

EXPLORATORI ISCUSIŢI au rămas de curând foarte uimiţi, când în Africa de răsărit, au dat peste sute de negri... albi. Interesanta descoperire, s'a făcut la **Manoremango,** Africa răsăriteană.

La început a mers vestea, că aceşti negri-albi ar fi descendenţi ai femeilor albe, pierdute cu ocaziunea marelui naufragiu dela **Grosvenor.**

Naufragiul marelui vapor **„East Indiaman"**, care s'a întâmplat în anul 1782, a fost totdeauna privit drept una dintre tragediile cele mai grozave, care s'au petrecut vreodată pe mare.

Cu acea ocazie s'au pierdut, în părţile cele mai sălbatice ale Africei, zece femei engleze din lumea cea mai aleasă. Ce s'a petrecut cu ele nu a putut afla nimeni.

Scriitorii cu autoritate în chestiuni africane, au presupus că aceste femei au avut parte de o soartă tristă, fiind încorporate în haremurile şefilor indigeni.

Dar în vinele negrilor palizi, a căror descoperire s'a făcut de curând, se pare că nu

se găsesc urme de sânge de albi. Oamenii ştiinţei cred mai curând, că această paloare se datoreşte unei molime, care a schimbat pigmentaţia feţelor lor.

Molima este o formă a **albinismului,** similară cu aceea care loveşte pe aşa numiţii „indieni albi" din Panama.

Aceşti indieni albi, au fost totdeauna hărţuiţi de către vecinii lor mai întunecaţi la faţă, aceştia fiind înspăimântaţi de o eventuală contaminare de rase.

Bieţii indieni albi erau ostracizaţi şi mânaţi spre junglă.

Fotografia noastră, reprezintă un băiat indigen din Africa, cu faţa albă, datorită molimei de care suferă.

Farmecul Dunării înghețate

Sus, stânga: *Cortegiul trecând peste Dunăre;* dreapta: *Trecerea poștei pe ghiață;* la stânga: *îmbulzeală în fața unei tutungerii din Rusciuk;* la dreapta: *Cămile de.... zăpadă înghețată, opera unor fotografi ambulanți din Rusciuk.* jos: *In amurg, pe Dunărea înghețată*

Gerul, care a bântuit săptămânile trecute, a așternut, pe valurile Dunării, un acoperământ de ghiață, voind parcă să demonstreze prin aceasta, că și apele, — brăzdate luni de zile la rând, de vapoare, caicuri și bărci, — au nevoe de o binemeritată odihnă.

Ghiața sondată, arătând o grosime destul de pronunțată pe tot lungul fluviului, comunicațiile între orașele noastre riverane și cu cele depe malul bulgar, se fac cu sania, căruța sau automobile.

Ca în toți anii, s'au făcut și în iarna aceasta, schimb de vizite între locuitorii din Giurgiu și cei dela Rusciuk.

Trecerea Dunării a fost permisă fără nici o formalitate de pașaport sau vize și foarte multă lume din București, a profitat de această autorizație, pentru a face o excursiune „în străinătate".

La fel, un mare număr de locuitori din Rusciuk și împrejurimi, și-au făcut vizita anuală la Giurgiu.

S'au făcut în ambele orașe, cumpărături de ocazie, în special țigări.

Clișeele de mai sus, reprezintă câteva faze interesante ale excursiunilor, luate special de fotograful nostru:

ACORDUL CU RUSIA

D. IULIU MANIU, discutând pe peronul gării de Nord, cu d. MIRONESCU ministrul de externe, înainte de plecarea acestuia

UN DIRECTOR NERVOS

— De ce n'ai venit când am sunat?

Practicantul: N'am auzit soneria.

— Acum te iert, dar altădată când ai să auzi că nu sună soneria, să vii să-mi spui.

MODESTIE

— E zadarnică orice încercare, domnule Mitică,inima mea e dată.

— Atunci dăruiește-mi restul; sunt modest.

Dezö Kosztolány

11 minute!

Trad. de: Barbu Brădescu

DEZSÖ KOSZTOLANYI e cunoscut în Ungaria mai mult ca poet şi anume pentru volumul de versuri „Plângerile unui biet copilaş" titlu ce arată şi caracterul poeziei sale, care a deschis o activitate literară bogată. Născut în 1885, Kosztolányi trece drept unul din cei mai buni scriitori unguri în viaţă.

A publicat patru volume de nuvele şi două romane de o putere puţin obişnuită. Nuvelele se deosibesc cu totul de poeziile sale.

Acum câteva luni au apărut în revista „Nyugat" douăsprezece poezii ale sale în versuri libere, pline de un ritm, interior, ce exprimau cu o simplicitate călugărească, întâmplări zilnice sau evenimente supraomeneşti.

Poezia nouă a lui Kosztolányi, este cea mai apreciată, în Ungaria de azi.

Pe tărâmul romanului, a scris „Poetul însângerat" în care dă o interpretare nouă a vieţii lui Neron.

In Balaurul de aur, — apărut de curând, — subiectul este mai restrâns: o poveste din vremea petrecută de autor într'un liceu de provincie. Nelipsită, idila între un elev şi fata unui profesor de ştiinţe naturale.

Editurile se întrec să-i publice operele şi foiletoanele sale, sunt publicate de toate ziarele maghiare.

Majoritatea lucrărilor lui Kosztolányi, au fost traduse în toate limbile moderne.

Un tânăr înalt, de vre-o 25 ani, îmbrăcat cu pardesiu cenuşiu şi pălărie moale, străbătu curtea; apoi urcă pe fugă scara largă cu trepte joase, de-alungul căreia cobora balustrada de fier.

Il văzuse numai o servitoare, care spăla o sticlă la fântână. Ai fi crezut că domnişorul merge în odaia sa, să înveţe ca de obicei, căci era vremea examenelor.

Străbătu coridorul lung de piatră, la capătul căruia era camera lui, — mică odăiţă provincială de modă veche, cu ferestre care se deschideau înăuntru, întunecoasă şi ziua, plină de fum amar şi acrişor de ţigare.

Ajunse. Inchise uşa întorcând de două ori cheia şi vru să încerce zăvorul; uşa interioară o închise numai cu ivărul. Se simţi mai calm. Ascultă dacă vine cineva. Pe coridor ca şi în curte era linişte. Nu venia nimeni. Scoase ceasul din buzunar. Era trei fără un sfert.

Afară grădina dormia în aurul amiezii de vară, iar pământul bine hrănit, sătul de îngrăşăminte, digera. Muşte verzi şi albastre în văzduhul încărcat de miresme, pe pânze argintii de păianjeni; în crăpăturile pământului, furnici, coleoptere, gâze fericite. Liliacul respira de-alungul zidului. In mijlocul globurilor de sticlă, cu care se ornamentează grădina, iasomia îşi deschidea florile, fără să le poţi ghici: ici şi colo, printre frunzele verzi se zăria când o ramură, când alta. Albinele atârnau pe ele ca nişte picături de miere galbenă.

Nu mai era nimeni în curte. Servitoarea care spălase sticla, îşi isprăvise treaba şi intrase în bucătărie; bătrânul îşi răsfoia cărţile în prăvălioară, cu mânecile suflecate; mama era întinsă pe divanul de piele; surioara îşi lua lecţia de pian, jos în odăiţa dela stradă. Cânta un preludiu de Bach.

Rămase în picioare, câteva clipe, în mijlocul odăii. Apoi lăsă transparentul şi închise perdelele. Aprinse lumina. Razele galbene se răspândiră prin odaie, se revărsară pe masa cu pete de cerneală şi de ceară, pe dulapul cu uşa deschisă, prin care puteai să vezi rafturile pline de lucruri şi cravate, aruncate fără rânduială, după obiceiul studenţilor. Intr'un colţ al peretelui era patul, cu plapoma roşie cu pernele înfoiate. Alături, mesuţa, o oglinjoară, sfeşnicul. Pe chipul lui, citiai nerăbdarea omului, care se pregăteşte să plece cu trenul, sosit să-şi facă bagajele. Dar nu le făcu; aşteptă. Când se convinse încă odată că nu-l tulbura nimeni, aruncă haina pe un scaun, îşi şterse fruntea îmbrobonată de picături de sudoare rece, cu mişcarea deprinsă de copil. Nici el nu ştia ce face şi dece.

De multă vreme se hotărîse să nu scrie scrisori. Socotia că e un obiceiu inutil şi prostesc. Doar studiase cu grijă toate amănuntele, în noaptea aceia în care se cufundase singur şi coborîse tot mai profund în adâncimea valului de întuneric, încât de acolo orice întoarcere era imposibilă; prevăzuse tot şi le trecuse toate prin ciur încă din primăvara trecută, când se gândise pentru prima oară la aceasta, dar aşa de serios, încât simţise o strângere de inimă. Nu avea într'adevăr nimic altceva de făcut. Ar fi putut să se grăbiască puţin. Dădu înapoi, căci era prea aproape. Se întoarse deci la cercul de idei, faţă de care faptul însuşi nu trebuia să pară atât de neiertat, de îngrozitor. In ultimul timp, locuise mereu în acest nimic, — gol, fără aer, imobil,— se deprinsese cu el şi nimicul, — la rândul lui, — îl obişnuise să răsufle abia, numai prin piele, ca plantele.

Inchise ochii. Strânse buzele. Pe nas respira abia. Puteai să vezi că se scufundă tot mai mult. Trebuia să fie chiar foarte departe. In clipa aceia, în curte fu trântită uşa pivniţii; sgomotul ajunse la timpanul lui, se scutură, îşi reveni în fire ca dintr'o scufundare, oftă şi salută lumea pe care o descoperise iarăş.

Umblă prin odaie, în lung şi'n lat, agitat. Ce dracu, uitase?

Işi chinui mintea obosită, dar nu-şi aduse aminte de nimic. Pe semne îl zăpăcise faptul că se gândise mult la acele clipe închipuindu-şi-le mult mai grozave; se minună că erau atât de simple, că nu simţise o spaimă extraordinară, nimic decât surzenia aceia descoperită de mult în sine, pe care o cunoştea bine, acea indiferenţă, pe care o ura atâta. Incepu să-i fie teamă. Mai mult decât ar fi trebuit. Ca s'o goniască, aprinse o ţigară. Ar fi vrut să scrie ceva. Căută mapa cu hârtie de scris. N'o găsi nicăieri. In sfârşit, o descoperi sub un teanc de cărţi. Şi începu să scrie, repede, cu cerneală violetă. Nu cum îşi închipuise, în lenta lui insomnie, frumos şi mişcător, ci nebun, banal, ca toţi ceilalţi, cuvinte sunătoare şi noţiuni pregătite. Sfârşind prima pagină, aplică sugativa albă, dădu din umeri, apoi îşi mâzgăli numele pe mijlocul paginii a doua.

— „Ludovic — citi el, — ce nume stupid!" şi privi ultima literă a cuvântului.

Care era ultimul cuvânt pe care îl spusese? La cafea răspunsese servitorului: „Bine!" Ar fi vrut să-şi mai audă glasul, dar nu vorbi, tuşi numai, ţinând mâna la gură. Abia sfârşise scrisoarea şi simţi că nu e mulţumit. I se cutremură tot trupul de scârbă. Vârî scrisoarea într'un plic, îl lipi şi-l aruncă pe masă. Altă nebunie. Dar cine se sinchisia de asta?

Ieri la prânz, mâncase pentru ultima oară. Astăzi, nimic. La prânz, sorbise numai un păhărel de licoare dulce, roşie. Dacă ar fi avut trup de sticlă, ar fi putut să vadă lichidul acela roşiatic răspândindu-se repede prin valurile sângelui,ce continua zadarnic să-l facă să existe. Aproape sfârşise ţigara. O aruncă pe jos. Nu în scrumieră. Pe urmă însă o strivi cu piciorul, ca să nu provoace un incendiu. Il învăţaseră asta demult. Dar călcâiul i se murdărise de scrum. Il şterse. Zâmbi şi de asta.

— „O nebunie", gândi el, „ca toate lucrurile de pe pământ".

Apoi ridică braţele pe neaşteptate, ca şi cum i-ar fi apărut vedenii şi temându-se de ele, le-ar fi gonit cu o mişcare de repulsiune.

— „Ce vreţi ? Plecaţi !".

Bucătăria umedă, cu aer rece. Amiezi, copii şi el în soare. Se joacă de-a teatrul; el, purtând o pălărie de pai ruptă, cu un băţ verde. Trece printr'o pădurice, aprinde un chibrit, lumină stranie şi frumoasă, iar în mijlocul licăririlor roşii, genunea neagră a frunzişului. Intors acasă, miere, nuci, mâncare. Dureri în gât de parcă îl împungeau cuţite. Servitoarea bătrână, pe care o şi uitase, poarta de sticlă dela vechea lor locuinţă, un câine, drumul de fier, vaporul, frigurile, catarul pulmonar, ploaia măruntă şi subtilă, terasa sanatoriului din Tatra, scaunul de odihnă, înfăşurat în pătură cu termometrul în gură, însănătoşirea, bucuria, plictiseala, în frigul aspru, o mână caldă de femeie, care-i ia mâna în pătura arzătoare a manşonului, cafeneaua, cărţile, un tovarăş de şcoală, alt tovarăş de şcoală, altă prietenie de şcoală, altă femeie, nimic, zile, luni, ani, bani, o carte, o scrisoare întârziată, o noapte urâtă, o dimineaţă de vară.

Din faţa şcolii de muzică simte venind pe fereastră game cromatice, care coboară ca nişte fâşii de hârtie şi sfârşesc jos la pământ, la prima treaptă, — o, Doamne, cât sunt de lungi! Şi asta ar mai fi continuat multă vreme, dar el i-a pus sfârşit, încruntând sprâncenele. Ajunge!

Era un lucru pe care-l cunoştea. Şi de data cealaltă fusese aşa. Intrase, ca şi azi, şi atunci nu se întâmplase nimic. Mânios, făcu doi paşi spre spălător; voia să bea un gât de apă, dar nu găsi paharul. Ei şi, chiar dacă nu e! la ce?

Aruncă o privire în oglinda ce atârna deasupra spălătorului; îşi văzu chipul. Alb ca marmora, trist. N'ar fi crezut niciodată să poată avea înfăţişarea aceea. Işi privi ochii suferinzi şi o clipă simţi aproape milă pentru acel ce se privia. Apoi se întoarse.

Dar în aşa fel, încât să fie cu spatele la uşa grădinii. Se apropie de pat; avea în mână salvarea, pe care nimeni, afară de el, n'o băgase de seamă şi pe care o scosese din buzunar într'o clipă de distracţie. O ţinea puternic, convulsiv. O întrebuinţase numai de două ori.

In grădină, jucându-se, sfredelise cu ea o masă groasă care fusese străbătută cu uşurinţă de glonţ, lăsând o gaură rotundă, svârlind în aer aşchii şi fum; apoi trăsese în vânt, ca să sperie un câine turbat. Acum, trebuia s'o întrebuinţeze a treia oară. Cu paşi nesiguri, ajunse până la pat. Ii trebui multă vreme până să ajungă, se întinse şi închise ochii. Se întoarse şi se reîntoarse pe stânga şi pe dreapta.

Se gândi la tot ce-i venia în minte de obicei şi al cărui rost îl pricepea acum greu; se gândia, de pildă, că oamenii îşi dau bună ziua şi-şi strâng mâinile. Se gândia la cuvinte şi fraze, ce-i erau cu totul străine. Sau la ciudăţenia, că gurile noastre sunt în fundul chipurilor şi că, în acele cavităţi, mestecăm cadavre de animale şi fructe de pomi

Artiştii români din America

E FOARTE INTERESANT să afli cum se manifestă oamenii unei naţii, mutaţi de pe meleagurile ţării de baştină.

Iată, spre pildă, românii stabiliţi în America.

Işi au intemeiate acolo societăţile lor culturale şi de binefacere, bisericile lor, şcoli româneşti, sălile lor unde se ţin adunările, etc., etc.

Iar serbările lor au toate caracter pur românesc. Ba au totdeauna la serbări şi artişti români sau orchestre româneşti. De pildă:

La petrecerea clubului „Tineretul Român" din Massilon, Ohio, cântă „Vestita orchestră" de sub conducerea d-lui Irimie Popa din Cleveland, Ohio.

La petrecerea societăţii „Fraţii Români" din Niles Ohio, cântă arii de dans şi cântece naţionale „muzica" d-lui Nicolae Sâmu.

La petrecerea clubului „Mihai Eminescu" din Youngstown, ca şi la cea a societăţii „Albina" din New Castle, Pa., cântă orchestra română din Salem de sub conducerea d-lui Nick Buta.

La nunta d-rei Raveca Saladie Paştiu cu d. Niculaie Gheorghiu, serbată la sala „Transilvăneană" din Pennsylvania Ave. cântă muzica maestrului Ciuleiu.

La reprezentaţia „pe cont propriu" dată în „Casa Română" din Detroit, se produc cu „program teatral absolut nou" soţii Ionescu-Ardeal, iar pentru dans e muzica Boldi-Feraru. Un spectacol extra-ordinar, în care se poate vedea ce înseamnă „râs cu plâns".

La serbarea „Reuniunei Femeilor Române" din Massilon, O., cântă renumita muzică „Aurel Vlaicu" din Canton, Ohio, iar programul artistic e condus de d-na Maria G. Blaga.

La serbarea parohiei Greco-catolice „Sf. Teodor" cântă muzica de sub conducerea d-rei Mary Bâţă.

Şi aşa mai departe.

pe care le chemăm alimente şi la acel mister negrăit, că omul e o înfăţişare mai degrabă lungă, care are capul rotund şi din gura căruia ies sunete.

Gândurile sale se rotiră în cercuri tot mai mici, până ce condensară şi nu mai fură decât un punct pe care-l evitase până atunci, fiindcă era în el toată puterea faptei pe care trebuia s'o săvârşiască.

Acum însă îl apucă din nou durerea, pe care o înăbuşise până atunci şi care începuse să-i chinuiască sufletul, îl apucă scârba neagră ce-i scormonia măruntaele şi-i stârnia un fior în creer.

Fu cuprins de o mânie nespusă. Chipul, ce-i fusese până atunci senin, deveni aspru, rău; era privirea unui ucigaş, care nu poate să ierte. Vai de acel ce s'ar fi uitat la figura lui! Era ascuţită, ca un triunghiu.

Ridică mâna dreaptă şi apăsă cu toată puterea ţeava pe tâmplă, ca să nu alunece jos din şovăire. Ingălbeni prins de ameţeală. Inima începu să-i bată furtunos, un tremur îi străbătu coastele, părea că-i sparge pieptul ca după o fugă şi-i auzi tot mai tare sgomotul.

— „Mi-e frică", şopti el.

— „Mi-e frică", repetă încăpăţânat, „toată viaţa am fost laş. Mi-e frică de suflarea vântului, de o umbră, de un gând".

Cu atât mai bine! Acum era pregătit şi pentru durere. Ştia că va simţi o durere, care în clipa următoare avea să fie cea mai mare dintre dureri, asemenea totuş cu cele pe care le încercase, deşi nimeni nu ştia spre ce drumuri şi ce tărâmuri duce, nimeni nu bănuia ce urmări putea să aibă. Strânse puternic fălcile, muşchii feţii i se întinseră, expresia i se crispă ca aceia a unui bolnav, care stă pe scaunul dentistului, în aşteptarea durerii şi, destinzându-şi voinţa până la hotarele extreme, pare că aşteaptă ca acesta să-i suciască dintele cu cleştele, ca să fie smuls odată cu osul dinăuntrul gingiei.

Aşteptă aşa câteva clipe. I se păru că poate ar fi stat la îndoială şi s'ar fi gândit iar la toate. Atunci lipi capul mai tare de ţeava care se încălzise de căldura tâmplei şi împinse de o putere de voinţă de nedescris prin expresii, apăsă cu arătătorul pe trăgaci.

Simţi o vâjâitură, o vâjâitură grozavă, pe care n'o mai auzise niciodată. Pretutindeni simţia vâjâit. In urechi, în gură, în nas, în gât, în măruntae, în oasele ce pârâiau, în carnea deasă şi sângeroasă, în tot trupul, de parcă ar fi venit dinlăuntrul lui şi nu din afară; simţia vâjâit în odaie, în oraş, în toate oraşele unde fusese, în toată lumea, pe tot globul în mijlocul stelelor; simţia încă, simţia mereu lovitura de revolver, care nu i se părea nici stranie măcar, ci era chiar aceea a morţii neprevăzute, moarte care trebuia să se întâmple. şi simţi şi ultimul miros pe care-l aşteptase, fără să ştie că avea să fie atât de tare, mirosul sălbatic şi acru al pulberii de tir, ce umpluse odaia şi înegurase creerul său nenorocit. Chinul era aproape cum şi-l închipuise; dar ceeace urmă era deosebit de toate, deosebit de toate câte citise şi ştiuse, iar mirarea aceasta, dădu deodată expresie chipului său, în forma zâmbetului aspru ce-l remarcăm la toţi morţii, dar pe care noi, văzându-l din afară, nu suntem în stare să-l pricepem. Acum ştia şi el ceiace ştiau milioane de oameni, cari au murit, dela creaţiunea lumii. Ceasornicul său arăta ora trei precis.

Mai făcu puţine mişcări cu mâinile, cu braţele, apoi rămase liniştit. Abia îi căzu capul într'o parte. Din tâmplă, — întâi încet, apoi parcă speriat, — ţâşni sângele repede.

Olimpiada dela 1936

DE PE ACUM se lucrează în Spania la construirea unui stadion uriaş, în vederea Olimpiadei dela 1936.

Stadion-ul se va ridica la Montjnich, va putea cuprinde 65.000 persoane şi va costa câteva milioane pesetas.

Germanii vor fi de Paşti la Paris

SĂ NE INŢELEGEM: nu este vorba de vre-o invazie războinică, ci numai de o excursie originală şi cu totul modernă pe care o organizează un numeros grup de germani

Voiajul va începe în ziua de Vinerea Paştelui, pornind dela Kaiserslautern, unde va avea loc întâlnirea unui grup de vre-o 400 automobile. Se va urma itinerariu: Metz, Verdun, Châlons şi Montmirail. Cortegiul va trece noaptea prin Montmirail şi va ajunge Sâmbătă dimineaţa, la orele 10, la Paris.

Escursioniştii vor vizita în cursul zilelor de Sâmbătă şi Duminică Parisul şi Touring-Clubul francez.

Inapoierea va avea loc Luni dimineaţa. Cei ce vor dispune de timp, vor mai rămânea în Franţa ca să viziteze fostele câmpuri de bătălie dela Laon şi Reims.

Fiecare grup de zece maşini va fi pus sub conducerea unui şef, care vorbeşte bine franceza.

Cortegiul va fi însoţit de medici şi de ateliere de reparaţii.

Realitatea zâmbeşte...

Antanta femenină

de: Gh. Brăescu.

— O, salve amice! fire-ai al dracului... De unde ai eşit, mă?... Cum de nu te-am zărit eu... Vin'să te pup.

— Ce faci mă nerodule ? Ştii de când nu ne-am văzut ?

— Din prizonierat.

— Aşa Domnule. Dela Bressen... Mare mizerie am mai dus şi acolo.. Să mor şi mai multe nu.

— D'apoi eu, gata, gata să mă sinucid...

— Parol ?

— Ce nu ştii?... Adică aşa e, tu plecaseşi la Crefield... Era să mă sinucid... Impletisem o fringhie, împărţisem ce aveam, lăsasem pe masă un bilet că m'am sinucis singur şi când să dau cu piciorul în scăunel să rămân atârnat...

— Iartă-mă sunt grăbit...

— Ori cât, dar după atâta vreme nu se poate să ne despărţim aşa... Şi eu sunt grăbit... Ei, pst! băete adu doi ţapi... Ce mai faci, măi Năică?

— Ce să fac, mă Mitică!

— Te-ai mai cuminţit, ori alergi ca înainte dela brună la blondă.

— M'am cuminţit păcătosule... Sunt om însurat, nu ca tine.

— Minţi.

— Pe onoarea mea.

— Ei, fire-ai al dracului, felicitările mele... Te-ai însurat de mult?

— Implinesc trei ani la Crăciun.

— Mulţi înainte... Cel puţin ai nemerit bine ?

— Admirabil... Insă e de o gelozie turbată... Nu pot face un pas să nu mă întrebe: „de unde vii, unde te duci, de ce ai întârziat??...

— Adă mâna încoace... Suntem ancart...

— Ce te-ai însurat şi tu ?

— O de mult... Eu m'am însurat imediat după războiu... am luat femeie bună, ce să zic : gospodină, cântă din gură admirabil, dar vorba ta, geloasă mă... Băete mai dă doi ţapi !...

— Eu nu mai am timp...

— Mai sunt zece minute... Ceasul din restaurant merge înainte...

— Ştiu, iartă-mă dar nu sunt singur...

— Eşti cu nevasta ?

— Mda, adică nu...

— Stop ! te-am înţeles... Unde ai trimis nevasta, hoţule...

— Are o mătuşe bolnavă... S'a dus pentru câteva zile...

— Ei asta e teribil... A mea e la Constanţa. Inţelegi, n'am putut s'o refuz. Ii trebuia şi ei o distracţie (scoborând vocea). Am dat peste o bonboană de fată mă... vrei s'o vezi ?

— Şi eu monşer am găsit una...

— Am bănuit numai decât...

— ...grădină mă... Când oi vedea'o gândeşti că e un înger...

— (Induioşat) Mă Năică mă !

— (Mierliu) Ce-i mă Mitică ?

— Fire-ai al dracului de nerod... Zău, dacă nu-mi vine să plâng...

— Vezi'ţi de treabă... Să mergem că scăpăm trenul... Ţal!

— Apropos nu te-am întrebat, unde pleci Mitică ?...

— La Sinaia...

— Ei nu, asta e caraghios pe onoarea mea...

— Şi tu tot acolo ?...

— Da, mă! închipueşte-ţi ce coincidenţă... Amândoi însuraţi,, nevestele potrivite, ele plecate şi noi suntem...

— ...nişte măgari... Pentrucă eu să-ţi spun drept, ţiu foarte mult la nevasta mea...

— Şi eu la fel... Da vorba aia, aşa-i piesa. Cea mai frumoasă femeie e cealaltă... Tu unde ai cunoscut'o pe a ta ?...

— La bărbier...

— Eu la poştă...

— Zău mă, când te gândeşti, stricaţi suntem noi bărbaţii !

— Lasă monşer, nu te poţi strica fără femeie... Bine că te-am întâlnit... Nu ne mai despărţim... Facem partidă în patru, cu cheltuială în două... Care îţi e vagonul..

— Eu ştiu, cred că ăsta...

— Asta, altul nici nu mai e... Prezentăm cucoanele şi rămânem împreună... Să-i tragem un chef mă Năică... Maşer dă-mi voe...

— Dă-mi voe maşer... Canalie...

— Canalie eşti tu pezevenghiule... După ce mi-ai luat nevasta...

— Tu mi-ai luat nevasta păcătosule... Ziceai că te duci la Constanţa Madam, las'că-ţi arăt eu... Dă-te jos...

— Mitică, nu ţipa, iartă-mă, nu e ce crezi tu...

— Nu vorbi, Madam! poftim afară...

— Mă Mitică...

— Ascultă Nae...

— Lasă-mă să vorbesc... Eu nu-s vinovat...

— Nici eu...

— Tocmai... Noi suntem afară din cauză. Rămân numai d-lor care şi-au bătut joc de noi, ameţindu-ne cu gelozia... E o lună de când mă freacă cu boala mătuşei... Ascultă monşer, ce mai încoace încolo, nu i-am plăcut eu, i-ai plăcut mai bine tu... Să-ţi rămână de cap...

— Bravo! la asta m'am gândit şi eu... Mergi sănătoasă, cucoană... Ia-o, d-le Nae...

— Mitică şezi binişor, râde lumea, nu e ce crezi...

— Cucoană dragă...

— E ruşine Năică... Iţi jur că nu te-am înşelat...

— Dragă cucoană...

— Nu mă Nae, pe onoarea mea... De asta aşa e, dacă nu ne întâlniam...

— Mă spune drept, că eu din partea mea îţi jur... Să n'am parte de mama care m'a făcut...

. . . .

Au prânzit în vagonul restaurant, unde s'au autentificat actele pecetluindu-se cu vin Ştirbey. Dela o vreme, prietenii rămaseră singuri, privindu-se înduioşaţi....

— Nerod eşti mă Năică..

— Mitică, fire-ai al dracului, de ce te iubesc eu pe tine mă.

. . . .

— Ai văzut ce stricaţi sunt bărbaţii ?

— Inchipueşte-ţi dragă...

— Ţi-ar fi convenit schimbul, se întrebară femeile ducându-se în vagon grăbite, să se cunoască mai de-aproape...

— Nici o brânză, gândeşti că e cine ştie ce lucru şi când colo... Numai gura e de ei... Şi apoi să-ţi spun drept: când nu ştiau, calea valea... Acum nu mai prezintă nici un interes... Dar nu te teme, de ce-i e frică nu scapă...

— Asta...

— Rămânem prietene, vrei ?

— Antanta femenină, mai încape vorbă.

Declaraţia unui abonat la telefon

Dintre toate funcţionarele în America, telefonistele sunt acele, care sunt mai mult cerute în căsătorie, devenind simpatice prin vocea lor.

Având mai mult timp să se îngrijiască, sunt şi mai frumoase.

Ziarele

Deşi eu nu's american, dudue,
Zău că m'aş însura cu d-ta,
Căci sunt încredinţat că'n lume nu-e.
O altă fată dulce ca mata.

Eşti blondă? Să te număr printre brune.
Tu, cea mai gingaşă dintre fecioare?
Ai ochii de cicoare? De cărbune?
In fond, nici o însemnătate n'are.

Mi te închipui ca o altă Venus,
Necunoscuto dela telefon....
Şi-oftez în gând:
— O Doamne, vezi, de ce nu's
Şi eu judecător la Galveston,

Să te aleg, regină'ntre regine
Tu, ce cu glasul tău m'ai fermecat.
Şi-o lume'ntreagă să ţi se închine
Dela bordei şi până la palat?"

Iţi simt în glas o tainică vibrare,
Ce mă îmbată, ca un vechiu bordeaux,
Când după-un sfert de ceas de aşteptare
Tu te decizi ca să-mi răspunzi: „Allo?"

Şi tu iubito, îmi ghiceşti sfiala,
Emoţia, cu care-aştept mereu?
Simţi tu că-mi dai puteri de semi-zeu
Cu magicul cuvânt: „Aici Centrala"

Cât farmec ai, când dup'alt sfert de oră.
In timp ce eu zadarnic am sunat,
Catadixeşti cu vocea ta sonoră
Să-mi strigi că numărul e ocupat.

Te-aş strânge cu-o putere sufocantă
Te-aş săruta (te rog să nu te superi)
Când sunt în conversaţie importantă
Şi-ţi vine poftă după întreruperi.

Ţi-aş cere în cuvinte iscusite
Să-mi fii soţie. Tu mi-ai zice „Ia-mă!"
Dar de un singur lucru-mi este teamă:
Să nu dau peste „legături greşite".

Abonat

p. conf. **DUDUIA GRĂDINARIŢA**

Curiozități

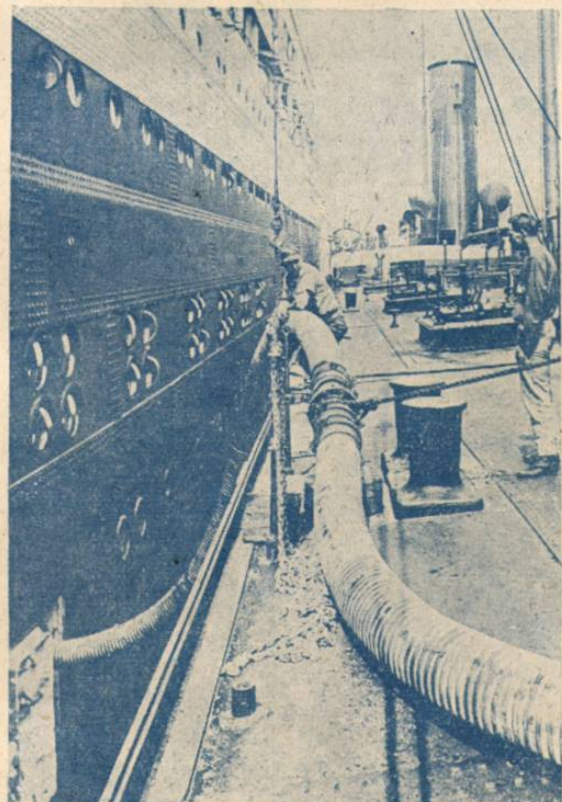

Cum se alimentează tancul de petrol al enormului vapor comercial „Majestic"

O crescătorie de elefanți în Siam.

„O barcă sburătoare". Malcom Pope a aplicat un dispozitiv la barca sa, care-i permite să facă salturi pe apă.

Dragoste de mamă.

Un cărucior-limusină, care permite plimbarea copiilor și pe vreme rea.

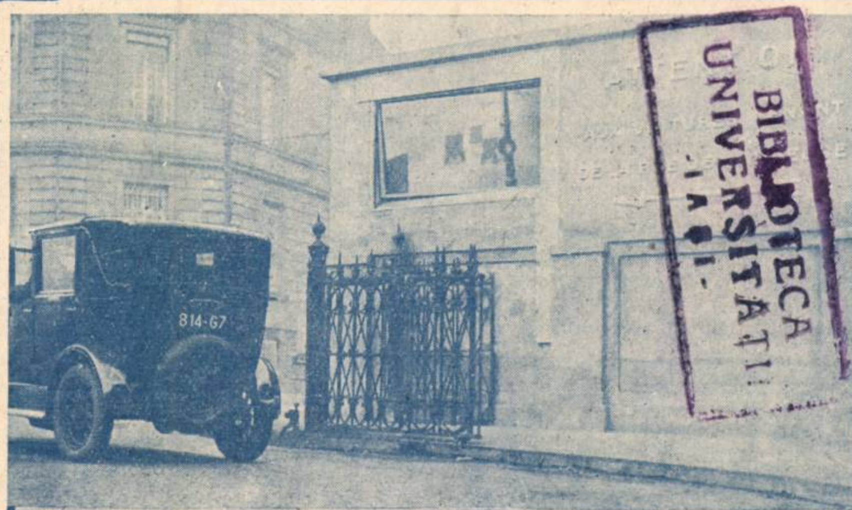

O inovație la Paris: O oglindă fixată în perete (dreapta) permite șoferilor vederea vehiculelor la încrucișarea de strade.

Foto Meurisse.

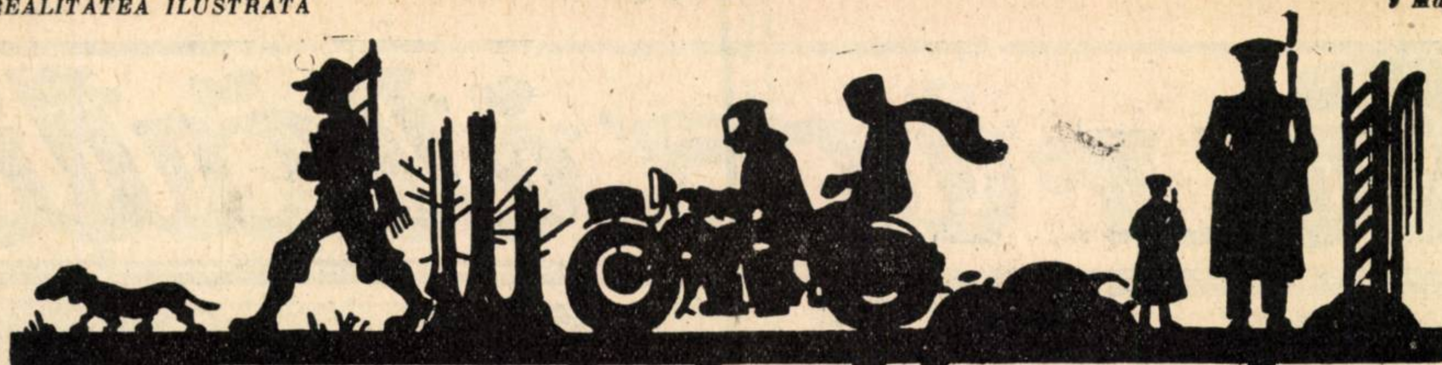

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

In româneşte de E. Marghiţă.

I-am povestit durerea mea. Atunci ea mi-a oferit să mă ascund la ea.

Tot graţie acestei doamne, am căpătat un serviciu de voiajor şi anume, vindeam raci. Dar această activitate, în care veniam în contact cu atâta lume ce recunoştea în mine numaidecât pe refugiatul rus, era periculoasă. Nici nu m'am mirat deci, când într'una din seri, am zărit doi domni eleganţi, — a căror înfăţişare trăda numaidecât profesiunea de agenţi secreţi, — dând târcoale casei în care mă refugiasem.

N'am mai stat pe gânduri şi m'am strecurat pe uşă afară cu periuţa mea de dinţi şi alte câteva fleacuri, care constituiau bagajele mele, plecând la mătuşa mea, care locuia la moşia ei din Oerebro.

Tot ea îmi venise în ajutor când sosisem pentru întâia oară în Rusia, dar stricasem relaţiunile cu ea, din cauza flirtului cu verişoara. Am fost însă bine primit şi după un drum obositor pe jos, am fost fericit să nimeresc la masa pusă.

Se aflau pe atunci în toiul muncii, la câmp şi serviciile mele îi prindeau bine mătuşii, dar cum s'a terminat cu munca, mi-a dat bani de drum şi ceva de cheltuială şi m'a trimes să vizitez pe cealaltă mătuşă a mea, care locuia în Goeteborg.

Din cauza verilor mei, cari nu pricepeau rostul unei guri în plus, m'am văzut silit să-mi reiau pribegia.

Căpitanul unui remorcher se lăsă înduplecat să mă ia cu el la Helsinforg, unde speram să-mi găsesc mai uşor un angajament de marinar.

Aici am găsit gazdă la o femee miloasă, care se îndeletnicia cu închirierea de paturi la marinari.

Colegii m'au primit bine şi după ce-mi cheltuisem ultimii bani pentru a-i cinsti, m'am destăinuit lor. Doi marinari s'au arătat gata să mă ajute şi m'au informat că vaporul lor pleacă a doua zi de dimineaţă la orele cinci, în larg.

Mi-am strâns calabalâcul într'un sac şi m'am strecurat prin noapte la vapor şi pe dibuite am urcat scara de fringhie, care atârna dela bord.

Sus avui însă o surpriză: am fost zărit de ajutorul de bucătar, care era de planton. Acesta a început să ţipe şi când am văzut că nu pot nici să-l îmbunez nici să-l intimidez, a trebuit să bat în retragere. La întoarcere, am scăpat sacul cu tot avutul meu în apă. Pe bord se iscase zarvă mare şi de frică să nu fiu descoperit, am renunţat să-mi pescuesc sacul.

Intors la gazdă, am aşteptat pe cei doi „salvatori" ai mei şi i-am conjurat să-mi ajute. Am pornit toţi trei înapoi la vapor. Cei doi, abia că urcau scara, atât de rău se 'mbătaseră; eu urcam în urma lor. Când am ajuns sus, s'au luat la ceartă — aşa după cum era convenit — şi distragând atenţia plantonului, am putut urca şi eu pe bord. Se născu altă zarvă, veni şi căpitanul, dar eu mă furişasem într'un colţ întunecos, unde cu burta la pământ am aşteptat să treacă furtuna. Apoi mi-am căutat adăpost printre cărbuni. Dar nu trecu mult şi o ploaie de cărbuni ameninţa să-mi zdrobiască oasele. Cu chiu cu vai, m'am făcut auzit şi numai decât mă orbi lumina unei lanterne. Am fost separat de masa de cărbuni şi scos de o mână vânjoasă. Era un ofiţer de pe vapor! Cum am mai căutat eu să-l îndeplec şi să mă ia până la Danzig!! Aş!! a oprit vaporul şi m'a trimis la mal cu o şalupă.

IARAŞ SPRE GERMANIA

M'am întors la madam Dacklen şi stam ca pe ghimpi, căci poliţia o onora des cu raziile.

Intr'o zi, mă hotărîi la o încercare îndrăzneaţă: să trec cu barca pe malul danez. Am desprins o barcă pe care am găsit-o neîntrebuinţată la chei şi cu lovituri repezi de lopeţi, m'am îndreptat spre celalt mal. Eram aproape de ţintă când am observat că eram urmărit de pe bordul unui vas de poliţie daneză. Ce era să fac? M'am întors la Helsingforg. Timp de două săptămâni m'am chinuit să descopăr o ocazie să plec.

La chei, sta ancorat vasul „Inge" de care auzisem că se pregătia să plece la Luebeck. Mă gândiam cum aş putea să ajung pe bord şi locul unde aş putea să mă ascund.

Am remarcat, că în jurul coşului era o manta de tablă de vre-o doi metri înălţime. Mi-am închipuit că între manta şi coş trebuia să fie un loc bun pentru mine.

Am trecut puntea uşor, împreună cu mai mulţi pasageri, cari erau însoţiţi de prieteni; paza nu era severă.

Am profitat de un moment de neatenţie, ca să mă arunc după mantaua ochită. Nu era tocmai aşa de bine cum mi-o închipuisem pe chei; — de jos se ridica o ceaţă de fum şi praf ferbinte. Noroc că boarea rece ce stropia de sus, care mai potolea arşiţa — dar odată cu pornirea vaporului am prins curaj.

Acesta însă, îmi slăbi numaidecât, când mă simţii rostogolit între cei doi pereţi de metal, din cauza furtunii care nu mai contenia. Pe deoparte arşiţa, pe de alta duşul rece şi pe deasupra foamea, care începuse să mă chinue — căci vaporul căruia normal îi trebuiau douăzeci şi două de ore pentru această cursă, a făcut de astădată, — din cauza furtunii, peste cincizeci şi şase. Simţiam că înebunesc. Aproape de ziuă, am prins curaj şi m'am agăţat de zaplazul de tablă ce mă înconjura aruncându-mi privirea peste el.

Zărind uscatul am prins din nou curaj.

Nu trecu mult şi vaporul ancoră la chei.

Când au venit agenţii vamali germani, n'au uitat să cerceteze şi ascunzătoarea mea, dar eu am manevrat abil, ascunzându-mă mereu după coş şi aşa am scăpat şi de ei.

De îndată ce aceştia au părăsit vaporul, eu mi-am făcut vânt peste peretele de metal şi instinctiv m'am îndreptat spre bucătărie. Când m'au zărit marinarii, au înţeles că sunt un pasager de contrabandă, m'au primit cu alai şi m'au ospătat bine. După ce m'am săturat, spălat şi curăţat, am coborât pe pământul german, unde mi-a fost dat să trăesc ziua cea mare, care a făcut lumea întreagă să se ocupe de mine.

CAP. XVII

PE PĂMÂNTUL GERMANIEI LA AZILUL DE NOAPTE

Primul meu drum, fu la casa marinarilor. Moşul cu barba albă care-mi deschise, mă întâmpină cu bucurie: — Ha, iată-l şi pe „profesorul".

Mă recunoscuse îndată, căci pribegia mea mă mai dusese într'un rând la Luebeck. Avui şi o surpriză plăcută; mi s'au predat imediat o pereche de ghete noi, pe care le uitasem aci. Mi-au prins bine, căci eram jerpelit şi fără bani. Cu părere de rău le-am vândut, ca să pot pleca la Hamburg, unde credeam că o să găsesc de lucru.

Bântuia însă pretutindeni o criză puternică de care se resimţeau şi societăţile de navigaţie. Dar nici alt lucru nu-mi găsiam. Dormiam la azilul de săraci printre beţivi şi trântori. Din când în când, veniau la azil doamne caritabile din societatea înaltă.

BINEFĂCĂTOAREA MEA

Intr'un rând, o doamnă, — soţia unui cunoscut avocat, — îmi făcu semn să mă apropiu.

Părea că felul meu de a mă purta, care diferia de acel al tovarăşilor mei, i-a atras atenţia asupra mea.

A ascultat cu mult interes povestea vieţii mele şi la sfârşit, mi-a dat o cartă de vizită cu adresa ei, spunându-mi să viu la ea. A doua zi, am rămas surprins în faţa clădirii impunătoare, în care locuia caritabila doamnă. Am căpătat de la ea 3 perechi de haine foarte bune şi foarte multe sfaturi bune.

Cum însă îmi trebuiau şi ceva bani, în special ca să mă pot muta de la azilul derbedeilor la un altul, unde pentru o sumă foarte mică se putea avea o mâncare omenească, un pat curat, m'am dus să vând două din cele trei costume. Când să vând pe al douilea, mă zări ochiul poliţiei. Cum nu aveam nici un fel de acte, am fost dus la poliţie, până să se stabiliască adevărul, că hainele nu erau de furat.

Mi s'a dat drumul cu condiţiunea să-mi aranjez actele în scurtă vreme.

(Va urma)

Dansatoarele misterioase

IN SFARŞIT, Parisul care nu poate fi minţit prea multă vreme, a reuşit să desvălue secretul dansatoarelor engleze *Irwin*.

Mis *Irwin* a fost mai întâiu remarcată într'unul din cabaretele din Montmartre, faimosul cartier al amuzamentelor.

Era sveltă, tânără şi dansa cu o graţie şi elasticitate într'adevăr uimitoare. Dar, primele semne misterioase s'au arătat chiar prin numele pe care-l poartă. O chema Irwin; *numai* atât. Nimeni n'a putut afla dacă acesta este numele de botez sau acel de familie. Tot ce se ştie, e că venia dela Londra.

Foarte repede deveni favorita localului, iar faima îşi croi drum cu atât mai mult cu cât dansa şi într'un al doilea local, nu tocmai atât de îndepărtat de întâiul.

Patronii primului cabaret, s'au supărat

însă şi au cerut dansatoarei să explice situaţia pe care le-o creiază. Miss *Irwin* explică atunci, că, tot aşa cum lucrează majoritatea artiştilor de varieteu, ea va lucra dela orele 8 seara până la miez de noapte în primul local, iar dela orele 12 noaptea până dimineaţa la 5 va dansa în al doilea. Vrând-nevrând, patronii fură nevoiţi să accepte situaţia. Şi totul mergea bine, până când veni vestea că Irwin danseazā în... trei cabarete. Intr'adevăr la orele 8 seara a fost văzută dansând, în localul obişnuit, la orele 10 în aceiaş seară a fost observată într'un al doilea local, iar la orele 2 noaptea, într'un al treilea. Numai după o săptămână, a fost văzută dansând în patru cabarete, în răstimp de opt ore. Afacerea căpătă astfel un aspect cu totul neobişnuit şi inexplicabil. Ziariştii au prins de veste şi au pornit să rezolve problema. Hotărîră anume, ca să meargă şi să intervieweze pe misterioasa Miss *Irwin*, în chiar localul unde debuta. Venind acolo însă proprietarul îi informă cu regret, că dansatoarea a plecat. Ziariştii, neavând altceva mai bun de făcut, s'au mulţumit să 'nregistreze faptul.

Unul dintre ei însă, ceru prin ziar concursul cititorilor ca să-l ajute să găsiască pe misterioasa *Irwin*. După câteva zile, sosiră la ziar mai multe scrisori, drept răspuns la cererea adresată cititorilor. Unii spuneau că au văzut-o dansând pe Miss *Irwin* la *Theatre du Carolyn*, unul dintre micile teatre de varietăţi din Paris.

Alţii comunicau, cum că dansatoarea e angajată la teatrul de varietăţi numit „Grande".

Aceste două teatre, fiind situate la extremităţi opuse ale oraşului, era cu neputinţă

ca acelaş reporter să le viziteze în aceiaş seară pe amândouă. Aşa că doi reporteri, ai aceleiaş gazete, au primit misiunea de a interviewa însfârşit pe Miss Irwin. Şi, bineînţeles, ambii reporteri găsiră pe dansatoare, fiecare la teatrul respectiv. La redacţia ziarului au sosit două interviewuri care au însemnat soluţia problemei: *Irwin* erau două gemene şi semănau în toate.

In timpul angajamentelor pe care le-au avut la diferitele teatre de varietăţi, au păstrat secretul cu sfinţenie. Fiecare dintre ele a acceptat câte două angajamente în acelaş timp şi astfel se explică misterul apariţiei lor în patru localuri, în aceeaş seară.

Planul a avut un mare succes, întrecând chiar aşteptările fetelor. Surorile *Irwin* au venit din Londra, ştiind dinainte că Parisul e sătul de gemene. Ştiau prea bine că duetul

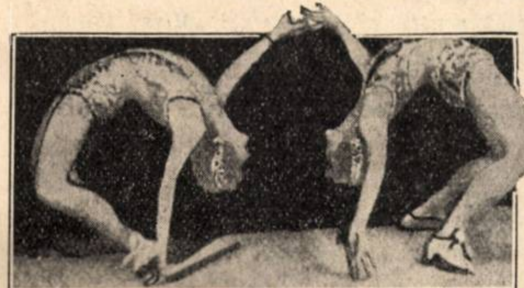

Dolly Sisters a cucerit inima metropolei şi că tot Parisul a ridicat la culmile succesului pe surorile americane *Dodge*. Dansatoarele *Irwin* erau foarte prudente şi uneori îşi luau identităţi străine, locuind chiar în apartamente diferite, în aşa fel ca nimeni să nu le observe împreună.

De îndată ce misterul a fost rezolvat, cele două *Irwins* au fost angajate împreună şi au debutat într'una dintre revistele spectaculoase care se joacă actualmente la Paris.

Succesul n'a lipsit iar ziarele pariziene comentează cu haz afacerea, arătând cum că Parisul nu poate fi prea multă vreme înşelat.

N. L. ROTEANU

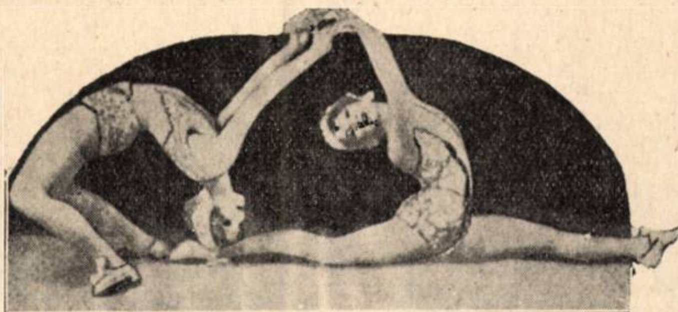

Concursul nostru regional

a însemnat mai mult decât un succes. Şi pentru aceasta se cuvine să adresăm în primul rând mulţumiri cititorilor cari în felul acesta şi-au manifestat încrederea lor deplină în revista noastră, iar apoi tuturor câţi ne-au dat concursul lor desinteresat.

Organizând pentru prima dată concursul pentru alegerea unei „Miss România", ne era teamă. Teamă de rezerva publicului, teamă de lipsa noastră de experienţă. Rezultatul a dovedit că frica noastră a fost nefondată.

Juriile din toate judeţele, prin seriozitatea şi competenţa persoanelor care-au intrat în alcătuirea lor, prin severitatea cu care s'a procedat la alegere, au ridicat nivelul moral al concursului nostru la o treaptă pe care n'au atins'o până azi, nicăeri, asemenea manifestări.

In diferite capitale de judeţ s'au prezentat — cu tot frigul şi drumurile impracticabile — peste 2500 candidate. Şi trebuie să notăm că alegerile n'au avut loc în toate judeţele: au rămas pentru ziua de 10 Martie, cincisprezece judeţe.

A fost desigur greu să spulberăm neincrederea pe care o au fetele de familie, în concursurile de diferite categorii (compromise de organizatori neserioşi) şi să învin-

Aspecte dela concursul de frumuseţe din Bucuresti

La biroul de înscriere dela Palatul Artelor (Salonul oficial). Concurentele se îmbulzesc, dorind fiecare să apară mai repede, în faţa juriului

Frumoasele între frumoase

Dela stânga la dreapta, domnişoarele: Fifi Papaianopol; Maria Danacu (Miss Bucureşti I); Nadejda Okulici de Kosarini (Miss Bucureşti II); Eugenia Gogolan (Miss Bucureşti III); Emilia Mihail; Corina Plugaru şi Fifi Petrescu.

Cele trei „Miss Bucureşti" au titluri egale.

Celelalte patru concurente sunt clasificate al doilea.